

ธำตุทะเล

๗ ตอนสงบสพภมลคนสัมผัส
คลื่นส้วสดีทาดสวรรคัมน์สมัย
มุกสมุทรมุตสลับทริภยวีไล
ถ่างททัยให้จงนมนต์นที
ตอนคลื่นคลั่งสั่งเถื่อนเคลือ่นถล่ม
ตุระดมโถมซัดถนัดถนี
ทะเลวงฝั่งพั้งเรือนเกลือ่นวารี
เปลือ่นวีถีชาวฝั่งเหมือ่นชังกัน

❖ ถอนณาน ญาณเขาวี

๑ ซับขวัญชาวใต้

จากหยดน้ำใจน้อยหลายร้อยหยด
รวมกันหมดเป็นมหาธาราใส
จากอีสานกลางเหนือทั่วเมืองไทย
ตะวันออกจรนใจเทให้มา

คือสายเลือดรวมใจไทยทั้งชาติ
รวมน้ำใจใสสะอาดศาสนา
ร่วมจงรักภักดีองค์ราชา
ด้วยตั้งจิตปรารถนากลับมาดี

อันน้ำใจไหลเรื่อยไม่รู้สร้าง
ไหลแผ่กว้างต่างประเทศทุกเขตที่
ส่งความรักเมตตาและปรานี
ซบซิวผู้สบภัยใต้ด้วยกัน

จากหยดน้ำใจน้อยร้อยแสนหยด
จึงปรากฏเป็นมหานครขวัญ
ขอความรักสามัคคีมีต่อกัน
ไม่นานพลันขวัญก็ฟื้นคืนใต้เอย

❖ เรณู คำแดง

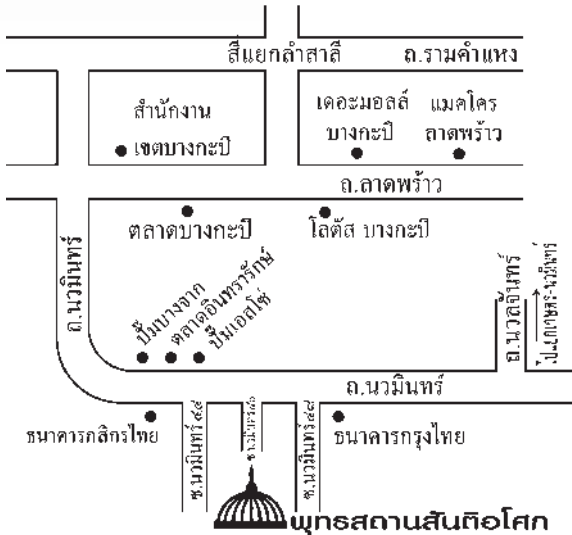

สารอโศก

สารอโศก

ปีที่ ๒๕(๒๕) ฉบับที่ ๕
เดือนเมษายน ๒๕๕๘
จำนวน ๔,๐๐๐ เล่ม

- ๑ ชาติทะเล
- ๓ แถง : ถ้าล้างส้วมมีปัญหา จะล้างอริชชาได้อย่างไร?
- ๔ ชัชชวิญชาวัตได้
- ๓๐ ลิบห่านาทีกักับพ่อท่าน
- ๓๕ งานฉลองทหนาวธรรมชาตโศก ครั้งที่ ๓
- ๔๐ จดหมายจากญาติธรรม
- ๔๗ บันทีกจากปัจฉาสมณะ
- ๔๘ จากโลกีย์ถึงโลกุตระ (น.ส.แซมเดือน ลามุงคุณ)
- ๕๒ เรียงวลีกวีธรรม
- ๕๔ ฟ้ดาวคราวดับแสง
- ๕๕ กว่าจะถึงอรหันต์ (พระวัฑฒเถระ)
- ๕๐ รายงานจากพุทธสถาน (ประจำเดือนมกราคม ๒๕๕๘)
- ๑๐๙ สรุปรายงานการประชุมองค์กรต่างๆของชาวอโศก
- ๑๑๕ ไตรมอโศก (ประจำเดือนมกราคม ๒๕๕๘)
- ๑๒๓ ธรรมะประทับใจ (๑๐๖)
- ๑๒๕ ไร่บุญนิยมสังคมนตรีราย : อันตรายถึงชีวิต
- ๑๒๖ น้ำจืดจริงหรือ?
- ๑๒๗ กรรมตามสนอง
- ๑๓๓ หอมดอกพุทธา : อย่าด่วนพอใจ
- ๑๓๔ งานวันเด็ก...แต่เด็กที่น่ารัก

จุดมุ่งหมายในการจัดทำสารอโศก

- * เพื่อเพิ่มพลังธรรมให้กับผู้อ่าน
- * เพื่อระลึก ทบทวน สรุปลักษณะธรรม และกิจกรรมที่ได้ทำมา
- * เพื่อเป็นเข็มทิศชี้ทางการปฏิบัติก้าวต่อไป
- * เพื่อประโยชน์แก่อนุชนรุ่นหลัง

จะได้อาศัยเป็นข้อมูลในการศึกษาพฤติกรรม และวิธีการดำเนินงานของ“อโศก” อันจะเป็นแนวทางในการสืบสานพระศาสนา

เจ้าของ : มูลนิธิธรรมสันติ บรรณาธิการ : เว็ตรีแซมดิน เลิศบุศย์ สำนักงานและพิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มูลนิธิธรรมสันติ ๖๗/๑ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถนนนวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ ๑๐๒๕๐ โทร. ๐-๒๓๗๕-๕๒๓๐ หรือ www.asoke.info, e-mail : thatfah2520@yahoo.com ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : นายประสิทธิ์ พินิจพงศ์

ช่วยชีวิตชาวใต้

๒๖ ธันวาคม ๒๕๔๗ นับเป็นประวัติศาสตร์อีกหน้าหนึ่งของโลก ที่ผู้คนหลายเชื้อชาติ ต้องจบชีวิตลงมากมายเป็นเรือนแสน เพราะ**ธรณีพิบัติภัยสึนามิ** และเป็นประวัติศาสตร์ของประเทศ ไทยเช่นกัน ที่ชีวิตและทรัพย์สินของพี่น้องชาวไทยทางภาคใต้ต้องสูญเสียมามากมหาศาล โดยเฉพาะที่ อ.ตะกั่วป่า จ.พังงา เป็นพื้นที่ที่เสียหายมากที่สุด ผู้คนใน พ.ศ.๒๕๔๘ ต้องจดจำถึงเหตุการณ์ในครั้งนี้ และเป็นประวัติศาสตร์อีกหน้าหนึ่งของชาวอโศกในการธรรมยาตราไปยัง อ.ตะกั่วป่า จ.พังงา ระหว่างวันที่ **๑๐-๒๐ ม.ค. ๒๕๔๘ เป็นกองทัพธรรมขบวนใหญ่ที่สุด จำนวน ๘๕๖ คน** โดยรถบัส ๑๒ คัน และรถอื่นๆอีกสิบกว่าคัน มีพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ที่เปรียบเสมือนเป็นแม่ทัพใหญ่ด้าน จิตวิญญาณ นำ**สมณะ-สิกขมาตุ-กรีก-ปะ-ญาติธรรมทั่วประเทศ และนักเรียนสัมมาสิกขา** เพื่อไป ขอแบ่งปันความทุกข์ของพี่น้องชาวใต้ผู้ประสบภัยจากคลื่นยักษ์สึนามิ ในโครงการ **“ช่วยชีวิต”ชาวใต้** ในนามของ**สถาบันบุญนิยม** ได้รับการสนับสนุนจาก**ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม** หรือเรียกสั้นๆว่า **ศูนย์คุณธรรมฯ** ซึ่ง **พลตรีจำลอง ศรีเมือง** เป็นประธานกรรมการ

โครงการนี้เริ่ม**ประชุมครั้งแรก**ในงานปีใหม่ตลาดอาริยะ’๔๘ เมื่อวันที่ ๑ ม.ค. ๒๕๔๘ เวลา ๑๔.๐๐ น. ณ เขื่อนศูนย์บุญ หมู่บ้านราชธานีอโศก จ.อุบลฯ โดยมีพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์เป็นประธาน ตกลงเรื่องพาหนะการเดินทาง กำหนดจำนวนนักบวชและฆราวาส ระยะเวลาของการดำเนินการ

ประชุมครั้งที่ ๒ เมื่อวันที่ ๕ ม.ค. ๒๕๔๘ เวลา ๑๔.๐๐ น. ที่พุทธสถานสันติอโศก พูดถึงรายละเอียดของการดำเนินการ ให้แต่ละแห่งตั้งกรรมการเฉพาะกิจ ประกอบด้วยสมณะ-สิกขมาตุ-ญาติธรรม เพื่อคัดกรองผู้ที่จะไปร่วมช่วยชีวิต เนื่องจากจำนวนผู้ที่ประสงค์จะไปมากกว่าจำนวนรถบัส ที่จัดเตรียมไว้ และงานนี้ไม่สะดวกในเรื่องของสถานที่ ความเป็นอยู่ ผู้ไปจึงจำเป็นต้องมีสุขภาพกาย และใจที่แข็งแรงพร้อมที่จะเผชิญกับความลำบากทุกเมื่อ

ระหว่างวันที่ ๓, ๔, ๖ ม.ค. สมณะและญาติธรรมกลุ่มเล็กๆ เป็นเสมือนหน่วยเคลื่อนที่เร็ว

ทยอยเดินทางล่วงหน้าไปที่ อ.ตะกั่วป่า เพื่อสำรวจพื้นที่, หาข้อมูลเบื้องต้นในการทำงาน, เตรียมสถานที่และอาหาร ไว้รองรับขบวนใหญ่ที่จะลงมาในวันที่ ๑๑ ม.ค. โดยจัดไว้ที่วัดบางมรวน อ.ตะกั่วป่า

๙ U.A. พล.ต.จำลอง ศรีเมือง ประธานกรรมการศูนย์คุณธรรม ให้สัมภาษณ์ทางสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย กรมประชาสัมพันธ์ ช่วงข่าว ๗ โมงเช้า ว่า พระและญาติธรรมจะธรรมยาตราสู่ อ.ตะกั่วป่า จ.พังงา ในโครงการช่วยชีวิตชาวใต้ เพื่อเยียวยาจิตใจผู้ประสบธรณีพิบัติภัย

๑๐ U.A. เวลา ๑๔.๐๐ น. ญาติธรรมพร้อมกันที่พุทธสถานปฐมอโศก จ.นครปฐม ฟังปฐมเทศจากพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ก่อนออกเดินทางว่า...“พวกเราไปกันมากขนาดนี้ ต้องระมัดระวังในความต่าง ความยึดถือที่ต่างกัน ต้องปฏิบัติธรรมอย่างสำคัญ ถือเป็น การสอบไล่ด้านพฤติกรรมอย่าไปประแหง แดกแยกเป็นอันขาด ใช้คารโว นิวาโต อหิงสา อโหสิ สัจจระวัง เก็บไม้เก็บมือ ไม้ใส่รองเท้า ไม้ซื้อของกินตามมินิมาร์ทเมื่อรถจอดเข้าห้องน้ำตามปั้มน้ำมัน ดิตบัตร์ของสถาบันบุญนิยม และเตือนว่า ๑. เราจะไปลำบาก ถ้าไปแล้วไม่เกิดประโยชน์ถือว่าเราใช้ไม่ได้ ๒. ระมัดระวังเรื่องกลิ่นตัวและกลิ่นเหม็นของเสื้อผ้า ๓. ให้สำเหนียก สัจจ ระวัง ๔. ฟังกัน เคารพเสียงส่วนใหญ่ ถึงแม้เราจะเห็นขัดแย้ง ๕. อย่าดูตาย”

๑๖.๐๐ น. ผู้โดยสารเดินแถวไปขึ้นรถบัสเดินทางสู่ อ.ตะกั่วป่า ได้รับความอนุเคราะห์จากตำรวจทางหลวงขับรถนำขบวนและปิดท้าย สำหรับรถบัสและรถเล็กที่ไปร่วมงานจะติดป้ายผ้าไว้ข้างรถว่า **สถาบันบุญนิยม ช่วยชีวิตชาวใต้ สนับสนุนโดยศูนย์คุณธรรมฯ**

สำหรับพ่อท่าน-สมณะ ๕๓ รูป, ลิกขมาตุ ๑๕ รูป ช่างภาพ ๒ คน และ พล.ต.จำลอง ศรีเมือง รวม ๗๑ ท่าน ได้รับความอนุเคราะห์จากกระทรวงคมนาคม ให้โดยสารเครื่องบิน การบินไทย เที่ยวบิน TG ๒๐๓ วันที่ ๑๑ ม.ค.

ตลอดการเดินทางของพวกเรา ๗๐๐ กว่าชีวิต สามารถทำเวลาได้ดี การแวะจอดตามปั้มน้ำเพื่อเข้าห้องน้ำ ไม่มีใครเข้าไปซื้อของในมินิมาร์ท

๑๑ U.A. เวลาประมาณ ๐๗.๓๐ น. รถทุกคันเดินทางถึง**วัดบางมรวน** เข้าที่ปัก
 ปักกลด ทางเดินที่ เป็นที่เรียบร้อย หลังจากรับประทานอาหารเสร็จแล้ว รถแต่ละคันพาญาติธรรมไป
 ดูสถานที่ต่างๆที่ประสพธรรมิพิบัติภัย โดยผู้ที่เข้าพื้นที่ล่วงหน้าทำหน้าที่ให้คำอธิบายประจำรถแต่ละคัน
 ที่วัดบางมรวนมีโรงศพที่ยังไม่ได้ใช้วางซ้อนกันเป็นจำนวนมาก เนื่องจากไม่สามารถบรรจุ
 ศพได้ เพราะลักษณะของศพขึ้นอืด เจ้าหน้าที่จึงใช้ผ้าห่อศพแล้วใส่ถุงฝังไว้ชั่วคราวที่ป่าช้าวัดบางมรวน
 ซึ่งอยู่ใกล้ๆกับวัดบางมรวน เพื่อรอญาติมารับศพต่อไป

๑๔.๐๐ น. ประชุมพร้อมกันที่ศาลาวัดบางมรวน พ่อท่านเป็นประธาน เห็นว่าเรามาช่วย
 ด้านจิตวิญญาณของผู้ประสบภัย และที่ประชุมมีมติย้ายศูนย์อำนวยความสะดวกไปอยู่ที่**สวนสาธารณะ อุทยาน
 พระนารายณ์** ซึ่งดูเหมาะสมกว่าและสะดวกในการทำงาน แม้ว่าพวกเขาจะได้ทางกลดและทางเดินที่
 เป็นที่เรียบร้อยแล้ว แต่พวกเราที่เก็บกลด เก็บเต็นท์ ย้ายไปที่อุทยานพระนารายณ์ด้วยความพร้อม
 เพรียง หลายคนประทับใจพวกเราที่พร้อมจะปรับเปลี่ยนอยู่ตลอดเวลา ไม่ยึดมั่นถือมั่น สำหรับกลุ่ม
 ศิริชะอัสกและเครือข่ายอยู่ทำอาหารมือเย็น

การเคลื่อนย้ายครั้งนี้ พ่อท่าน สมณะ ลิกขมาตุ กรัก และปะ เดินนำขบวนธรรมยาตรา
 ตามลำดับ แล้วต่อด้วยญาติธรรม จาก **ร.ร.ตะกั่วป่า“เสนาหูกุล”** ไปยังอุทยานพระนารายณ์ ด้วย
 อากาศสงบ ล้ำรวม เห็นแล้วมีพลัง ขบวนแถวยาวเหยียด เป็นภาพที่ตรึงสายตาคู่ที่พบเห็น หลายคน

หยุดมองด้วยศรัทธา น.ส.พ.มดิชนรายวันได้ลงภาพธรรมยาตราดังกล่าวในฉบับวันที่ ๑๓ ม.ค. บรรยายใต้ภาพว่า “ญาติธรรมคาราวานญาติธรรม นำโดย พล.ต.จำลอง ศรีเมือง เดินทางถึง อ.ตะกั่วป่า จ.พังงา เพื่อเยี่ยวยาจิตใจผู้สูญเสียจากเหตุคลื่นสึนามิ เมื่อวันที่ ๑๑ ม.ค.”

สำหรับกิจกรรมระหว่างวันที่ ๑๒-๑๓ ม.ค. ที่ศูนย์พระนารายณ์ มีดังนี้
๐๕.๐๐-๐๕.๓๐ น. ท้าวตราชเข้าโดยพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ก่อนแสดงธรรมจะนั่งเจโตสมถะ ๑๐ นาที

๐๖.๓๐ น. พ่อท่าน-สมณะ-สิกขมาตุ ออกบิณฑบาต ญาติธรรมเดินธรรมยาตราตามหลังสายบิณฑบาตทุกสาย ชาวบ้านออกมาทำบุญตักบาตรเป็นจำนวนมาก บางคนบอกว่าตั้งแต่เกิดสึนามิ เขาไม่มีโอกาสได้ทำบุญตักบาตรเลย บ้างก็ใส่เงิน ใส่อาหารเนื้อสัตว์ ใส่ดอกไม้ ซึ่งพ่อท่านหรือสมณะที่นำแถวบิณฑบาตก็ให้คำอธิบายถึงปฏิบัติของชาวอโศกที่ไม่รับสิ่งเหล่านี้ ซึ่งเป็นความรู้ใหม่ของพุทธศาสนิกชนที่นี่ (ยกเว้นวันที่ ๑๓ พ่อท่านนำหมู่สมณะไปบิณฑบาตที่หมู่บ้านน้ำเค็ม)

๑๒.๐๐ น. หยุดสันติภาพ ๑ นาที

๑๓.๐๐-๒๑.๐๐ น. ตัวแทนแต่ละศูนย์ร่วมสรุปรงานที่ศูนย์พระนารายณ์ (ยกเว้นวันที่ ๑๔ สรุปรงานที่ศูนย์บางม่วง)

๑๒ U.K. แก่นนำพุทธสถาน-สังฆสถานต่างๆประชุมตกลงเรื่องการทำงาน-แบ่งกลุ่ม-จำนวนผู้ที่จะไปทำงานตามศูนย์ผู้ประสพธรณีพิบัติภัย **๘ ศูนย์** โดยมีสมณะ-สิกขมาตุ-ญาติธรรม-นักเรียนลัทธิมาลิกขาของแต่ละพุทธสถาน-สังฆสถาน ไปลงพื้นที่ดังกล่าว ดังนี้

๑. **ศูนย์พระนารายณ์** เป็นกองอำนวยการกลาง เป็นโรงครัวกลาง โดยผู้ปฏิบัติงานจากทั่วประเทศ

๒. **ศูนย์บางม่วง** พุทธสถานปฐมอโศก, ศีระะอโศก, ลีมาอโศก

๓. **ศูนย์บ่อหิน** พุทธสถานศาลืออโศกและเครือข่าย

๔. **ศูนย์ปากวีป** พุทธสถานราชธานีอโศก

๕. **ศูนย์คึกคัก** พุทธสถานสันตืออโศกและเครือข่าย

๖. **ศูนย์บางเนียง** ชุมชนสวนล่างฝั้น, ร้อยเอ็ดอโศก

๗. **ศูนย์บนไร่** สังฆสถานหินผาฟ้าน้ำ, ขอนแก่น, ดินหนองแดนเหนือ, เล็ลยอโศก

๘. **ศูนย์วัดบางมรวน** พุทธสถานภูผาฟ้าน้ำ

และยังมีช่างตัดผมที่มารวมตัวกัน **๒๓ คน** หมุนเวียนไปตัดผมให้กับผู้ประสพภัยตามศูนย์ต่างๆ ซึ่งได้รับความสนใจมาก ตัดกันจนแทบไม่มีเวลากินข้าว รวมทั้งหมดตัดได้ประมาณ ๑,๕๘๓ คน

หลังรับประทานอาหารเช้า-ผู้ประสานงานเดินทางเข้าพื้นที่ศูนย์ต่างๆ เพื่อเตรียมวางแผนการทำงานก่อนเข้าพื้นที่ในวันพรุ่งนี้

๑๙.๐๐-๒๑.๐๐ น. แกนนนำ-ผู้ประสานงานสรุปปัญหา, กิจกรรม และกำหนดเข้าพื้นที่วันที่ ๑๓ ม.ค. หลังรับประทานอาหาร และมีข้อตกลง-กิจกรรมดังนี้

- หากมีคำถามที่เกี่ยวกับการมาจับชั้วญครั้งนี้ก็ให้ตอบในแนวเดียวกัน **๑.นี่คืออะไร?** ก็ให้ตอบว่า พวกเราเป็นนักปฏิบัติธรรมมาธรรมยาตรา ทั้งฆราวาสและนักบวชชายหญิง **๒.มาทำไม?** เราจะมาขอแบ่งปันความทุกข์กับผู้ที่ได้รับภัยในครั้งนี้ มาแสดงความเห็นใจ **๓.มาจากไหน?** มาจากทั่วประเทศมารวมกัน และการทำงานครั้งนี้เราจะต้องเป็นผู้ฟังมากกว่าเป็นผู้พูด ให้ระมัดระวังคำพูด ไม่ถามถึงความสูญเสียที่เกิดขึ้น เพราะจะเหมือนตอกย้ำความเศร้าโศก-เจ็บปวดของผู้ประสบภัย

- สำหรับ**กิจกรรมในเบื้องต้น**ที่แต่ละศูนย์กำหนดไว้ คือ การใช้วิถีชีวิตอย่างเรียบง่าย กินง่าย อยู่ง่ายอันเป็นปกติของพวกเรา เช่น ทำวัตรเช้า บิณฑบาต เดินธรรมยาตรา การเก็บขยะ ชัดส้วม แพทย์แผนไทย(นวด-กดจุด-ประคบ) ทำวัตรเย็น ประสานสัมพันธ์กับผู้ประสบภัย *โดยเน้นการทำงานด้านจิตวิญญาณของผู้ประสบภัยมากกว่าด้านวัตถุ รับฟังความทุกข์ทางใจของผู้ประสบภัย*

- ศูนย์พระนารายณ์รับผิดชอบเรื่องอาหารแล้วแบ่งไปให้ศูนย์ต่างๆ

- ศูนย์บางม่วง กรมสุขภาพจิตได้มาประสานว่า หากพบผู้ประสบภัยที่จิตใจไม่ปกติ ขอให้ส่งไปพบจิตแพทย์ได้ทันที

- ศูนย์บางเนียง ยังเข้าพื้นที่ไม่ได้ ไม่ได้รับความร่วมมือจาก อบต.ผู้รับผิดชอบ

- ศูนย์บางมรวน ชาวบ้านไม่ได้ประสบภัยจากสึนามิ แต่ประสบภัยจากคลื่นอุบาทว์เรื่องกลัวผี เนื่องจากป่าช้าวัดบางมรวนมีศพมาฝังเป็นจำนวนมาก ทำให้ชาวบ้านไม่กล้าออกจากบ้านหลัง ๕ โมงเย็น และการย้ายกองอำนวยการไปที่ศูนย์พระนารายณ์ ทำให้ผู้ใหญ่บ้านและชาวบ้านบางส่วนปรับใจไม่ทัน เกิดความไม่พอใจ สมณะและญาติธรรมจึงอยู่ประสานใจกับชาวบ้าน โดยการสอนหนังสือนักเรียนที่ ร.ร.วัดบางมรวน และให้สัมมาทิฐิเรื่องผี สันทนาธรรมตามบ้าน และบางส่วนจะไปปักกลดที่ป่าช้าทุกคืน

๑๓ ม.ค. ๐๖.๔๕ น. สถานีโทรทัศน์ **ITV** ถ่ายทอดสดสัมภาษณ์ พล.ต.จำลอง ศรีเมือง และการเดินบิณฑบาตของสมณะ-สิกขมาตุ

ศูนย์บางม่วง เป็นศูนย์ผู้ประสบภัยที่ใหญ่ที่สุด ศูนย์นี้สมณะ สิกขมาตุ ญาติธรรมและนักเรียนสัมมาสิกขาได้เข้าพื้นที่ไปดำเนินงานตั้งแต่เช้า และ **ITV** ถ่ายกิจกรรมต่างๆในเวลา ๐๙.๐๐ น.

เข้าพื้นที่ สร้างที่พัก และทำกิจกรรมต่างๆ

แล้วออกอากาศในข่าวตอนเที่ยง

ที่ศูนย์พระนารายณ์ หลังรับประทานอาหาร แต่ละศูนย์ที่แบ่งกันไว้เดินทางเข้าพื้นที่ โดยมีหนังสือจากศูนย์คุณธรรม โดย พล.ต.จำลอง ศรีเมือง ถึงเจ้าหน้าที่ศูนย์ต่างๆขอความร่วมมือ ที่เครือข่ายชุมชนชาวพุทธจากสถาบันบุญนิยม เดินทางเพื่อเข้ามาช่วยบรรเทาความทุกข์ทางใจจากเหตุการณ์ดังกล่าว

๑๓.๐๐ น. พ่อท่านเดินทางเยี่ยมเยียน รับฟังปัญหา และดูแลความเรียบร้อยตามศูนย์ต่างๆ

ศูนย์ปากวิป

ศูนย์คึกคัก

ศูนย์บางเนียง

ศูนย์บ่อหิน

ศูนย์บโนไร่

ศูนย์บางม่วง

ที่พักชั่วคราวของผู้ประสบภัย

สรุปงาน

- ศูนย์บางเนียง ประสานกับผู้รับผิดชอบได้แล้ว จะเข้าพื้นที่ในวันพรุ่งนี้
- ศูนย์คึกคักขุดบ่อน้ำใช้เอง ตัดไม้ไผ่มาทำโต๊ะ
- สถานีวิทยุ สวท.ตะกั่วป่า รายการธรรมยาตรา สัมภาษณ์สดสมณะที่ปักกลดอยู่ที่ป่าช้า
- เนื่องจากแต่ละศูนย์ขาดอุปกรณ์ เช่น โต๊ะทำงาน ชั้นวางของ เตียงนวดผู้ป่วย จึงขอยืม

โรงศพจากวัดบางมรวน ๔๐ โลง มาดัดแปลงเพื่อใช้งาน

๑๔ U.A. สรุปงาน

- แต่ละศูนย์ตั้งกรรมการ ๕ คนประชุมกับสมณะ-สิกขมาตุ แล้วใช้มติ ๓ ใน ๕ สามารถตกลงทำกิจกรรมต่างๆภายในศูนย์ โดยไม่ต้องผ่านกองอำนวยการกลาง
- ศูนย์คึกคักเปิดโรงบุญเป็นศูนย์แรก ชาวบ้านและเจ้าหน้าที่มาใช้บริการคับคั่ง
- ศูนย์ปากวิป คุณครูมาเชิญพวกเราให้ไปสอนหนังสือเด็กน.ร.ชั้น ป.๑-๖ แทน เนื่องจากคุณครูไม่มีเวลา ต้องคอยรับแขกที่มาเยี่ยมเยียน ช่วงทำวัตรเย็นมีชาวบ้านและทหารที่มาช่วยผู้ประสบภัยมาร่วมด้วย

ทุกศูนย์จะมีงานหลักคือขัดส้วม เก็บขยะ และมีการจัดโรงบุญมังสวิรัต

- ศูนย์บางม่วง เจ้าหน้าที่และผู้ประสพภัยประทับใจที่พวกเราขัดส้วมและเก็บขยะจนสะอาดเรียบร้อย
- แต่ละศูนย์ทำอาหารรับประทานเองและแจกโรงบุญ
- คุณชูศักดิ์ ญาติธรรมปฐมอโศก ไปติดตั้งเครื่องขยายลำโพงตามศูนย์ต่างๆ เพื่อถ่ายทอดการแสดงธรรมในช่วงทำวัตรเช้า ยกเว้นศูนย์บางเนียง

๑๕ ม.ค. เริ่มถ่ายทอดสดการแสดงธรรมในช่วงทำวัตรเช้าจากศูนย์พระนารายณ์ไปตามศูนย์ผู้ประสพภัยทั้ง ๖ ศูนย์ และพุทธสถานสันติฯ, ราชธานีฯ, ปฐมฯ, ศาลีฯ และสังฆสถานทักษิณอโศก

ประมาณ ๑๖.๐๐ น. พ่อท่านเดินทางไปเยี่ยมผู้ประสพภัยหมู่บ้านเกาะพระทองและแสดงธรรม

สรุปงาน

- กำหนดการถอนกำลังออกจากศูนย์ต่างๆ วันที่ ๑๙ ม.ค. หลังรับประทานอาหาร
- ศูนย์บางเนียงเพิ่งทำงานเป็นวันแรก เป็นศูนย์ที่ไม่มีไฟฟ้า ไม่มีน้ำ ไม่มีสัญญาณโทรศัพท์ เริ่มงาน บิณฑบาต ธรรมยาตรา แพทย์แผนไทย สาธิตการทำขนมเคอร์รี่พีพ น้ำยาล้างจาน-ซักผ้า
- ศูนย์ปากวีป ชาวบ้านไปเก็บผักหวานมาให้, ทหารราบที่เข้ามาปฏิบัติภารกิจนิมนต์สมณะ

แสดงธรรม

- ศูนย์บางม่วง สาธิตการทำปาต่องโก๋-น้ำเต้าหู้ มีผู้ประสพภัยมาชมและร่วมทำพอสมควร
- ศูนย์บ่อหิน ผู้ประสพภัยไม่ขาดแคลนวัตถุดิบแต่ต้องการกำลังใจ มีการสาธิตทำเคอร์รี่พีฟ ผู้ประสพภัยสนใจมาร่วมทำด้วย จนรู้สึกสบายใจ จึงมีการขนานนามกันว่า คหกรรมบำบัด

๑๖ U.A. ญาติบางส่วนจากศูนย์ต่างๆไปร่วมทำบุญใหญ่ที่วัดบางมรวน โดยมีพ่อท่านและสมณะแพะพุก จันทเสฏฐโร แสดงธรรม มูลนิธิเพื่อนช่วยเพื่อนนำซีดี “สูญเสียไม่เสียศูนย์” มาแจกผู้ใหญ่บ้านบางมรวนเปิดใจว่า ตอนแรกที่เราย้ายออกรู้สึกไม่พอใจ แต่เมื่อได้มาฟังเทศน์ในวันนี้แล้วรู้สึกที่ตนเองโชคดีที่ได้มีโอกาสฟังธรรมจากพ่อท่าน แล้วเกิดศรัทธา อยากให้พระอโศกมาอยู่ที่นี้บ้าง

๑๕.๐๐ น. เรือตรีแซมดิน เลิศบุศย์ ผู้จัดการสถาบันบุญนิยม ให้สัมภาษณ์สดสถานีวิทยุ วปถ.๗ อุดรธานี ทางโทรศัพท์ รายการเพิ่มพลังให้แผ่นดิน

สรุปงาน

- ศูนย์พระนารายณ์ แจ้งว่าโรงครัวทำอาหารส่งไปให้ศูนย์บางม่วงเพียงแห่งเดียว

๑๗ U.A. นักเรียนและญาติธรรมภูผาพำน้ำเดินทางกลับ เพื่อไปเตรียมงานฉลองหนาว แต่ยังคงมีสมณะอยู่ประจำ

สรุปงาน

- การเดินทางกลับของสมณะ-สิกขมาตุ-กรัก-ปะ จำนวน ๘๘ ท่าน จะเดินทางกลับโดย

ช่วยกันจัด ช่วยกันเก็บ ช่วยกันสร้าง

เครื่องบินของกองทัพอากาศในวันที่ ๒๐ ม.ค. ซึ่งมีที่นั่งเหลือให้ศูนย์ต่างๆอีก ๓๓ ที่นั่ง ให้แต่ละศูนย์คัดเลือกส่งรายชื่อมาให้ส่วนกลาง

- ศูนย์บางม่วง เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์กองอำนวยการกลางเชิญพวกเราไปทำหน้าที่ประชาสัมพันธ์ และขอรับรองให้ช่วยจัดการกับกองเสื้อผ้าบริจาคที่สูงเป็นภูเขา
- โรงเรียนเป็นบุญญาวุฑฒที่ประสานกับผู้ประสภภัยและเจ้าหน้าที่ในแต่ละศูนย์ได้ดี
- ศูนย์ปากวิปจัดโรงบุญเลี้ยงอาหารทหาร

๘๐๐ นาย มีทหารมาร่วมฟังธรรมและประกาศเลิก
บวหรี ๓ คน ตั้งสัจจะเลิก ๔ คน

- ศูนย์บ่อหินทำเตาเผาขยะและอธิบาย
วิธีใช้ให้แก่ผู้ประสภภัย

- น.ส.พ.เดลินิวส์ลงภาพการเดินทาง →
บิณฑบาตและกิจการมตัดผม

๑๘ ม.ค. ๑๗.๓๐-๑๘.๓๐ น. พล.ต.จำลอง ศรีเมือง พุดอ่าลาผู้ประสภภัยที่ศูนย์
บางม่วง ผากคาถาแก่ผู้ประสภภัยไว้เตือนใจว่า

๑. เรามีความแก่เป็นธรรมดา ไม่ล่วงพ้นความแก่ไปได้
๒. เรามีความเจ็บเป็นธรรมดา ไม่ล่วงพ้นความเจ็บไปได้
๓. เรามีความตายเป็นธรรมดา ไม่ล่วงพ้นความตายไปได้
๔. เราจะต้องพลัดพรากจากสิ่งที่รักที่ชอบใจเป็นธรรมดา

๕. เรามีกรรมเป็นของเราเอง

และหลังจากนั้นพ่อท่านแสดงธรรม “คนที่จนจนสำเร็จอย่างเข้าใจสังขารธรรม คนนั้นเป็นสุขกว่าคนที่รวย คนที่รวยไม่เสร็จจนนั้นทุกข์ **คนที่รวยคือคนไร้ค่าที่ไม่มีประโยชน์ต่อสังคม เพราะดูเงินไปไว้ที่ตนเอง**” มีผู้ประสพภัยให้ความสนใจมาร่วมฟังมากมายเต็มบริเวณ

สรูปงาน

- พล.ต.จำลอง แจ้งว่า **นายกเทศมนตรี**ขอเชิญสถาบันบุญนิยมที่ไปร่วมงานที่สนามกีฬา กลาง ในวันที่ ๑๙ ม.ค. ซึ่งกำหนดให้แต่งชุดขาวไปร่วมงาน เนื่องจากเราไม่มีชุดขาวจึงไม่ได้ไปร่วม
- ศูนย์บางเนียงไม่สามารถเข้าไปในศูนย์ผู้ประสพภัยได้ แต่สามารถประสานกับชาวบ้านที่ประสพภัยซึ่งลูกเมียญาติพี่น้องเสียชีวิตแต่มีบ้านอยู่
- ศูนย์บางมรวน สมณะไปลาโยม โยมน้ำตาไหล บอกว่าขอให้ท่านโชคดี

๑๙ U.A.

พ่อท่านนำหมู่สมณะ-สิกขมาตุ ญาติธรรมบางส่วน เดินทางไปยังหมู่บ้าน

น้ำเค็ม ซึ่งประสพภัยจากคลื่นยักษ์และมีเรือประมงลำใหญ่ ถูกคลื่นซัดเข้ามาเกยตื้นอยู่บนชายหาด และหลังบ้านของชาวบ้านหลายลำ

หลังรับประทานอาหาร สิ่งของที่นำไปใช้ตามศูนย์ต่างๆและญาติธรรมทยอยกลับเข้าศูนย์พระนารายณ์ เพื่อ

เตรียมตัวเดินทางกลับในวันพรุ่งนี้ โดยแต่ละศูนย์ทำพิธีอำลาด้วยการเดินธรรมาตราไปขึ้นรถด้วยความสงบ และร้องเพลงคนสร้างชาติ-เพลงอามลา ผู้ประสพภัยแต่ละศูนย์ต่างรู้สึกเสียดายที่พวกเราต้องจากไป หลายคนร้องไห้ และอยากให้พวกเราอยู่ต่อ เขาพากันเดินไปส่งจนถึงรถ

สรุปรงาน

- ผู้ประสพภัยแต่ละศูนย์เริ่มยิ้มแย้ม หัวเราะ เริ่มทำใจได้กับการพลัดพรากจากญาติพี่น้องและทรัพย์สิน มีความสุขที่ได้ทำบุญใส่บาตรสมณะ-สิกขมาตุ มีกำลังใจที่จะลุกขึ้นต่อสู้กับ

ชีวิตในวันข้างหน้า และอยากให้พวกเราอยู่ต่อ ไม่อยากให้อีก

- กำหนดการเดินทางกลับในวันพรุ่งนี้

๒๐ U.A.

๐๕.๐๐ น. ถวายอาหารสมณะ-สิกขมาตุ และญาติธรรมร่วมกันรับประทานอาหาร

๐๖.๐๐ น. สมณะ-สิกขมาตุ-ญาติธรรมทั้งหมดถ่ายรูปพร้อมกันหน้าอนุสาวรีย์พระนารายณ์

๐๗.๐๐ น. พ่อท่าน-สมณะ-สิกขมาตุ-ญาติธรรม รวม ๑๒๑ คน เดินทางมาตรงไปยัง ร.ร.ตะกั่วป่า“เสนาอนุกุล” เพื่อขึ้นรถไปขึ้นเครื่องบินกองทัพอากาศที่ท่าอากาศยาน จ.ภูเก็ต สำหรับ ญาติธรรมที่เดินทางโดยรถบัส และรถอื่นๆ เดินทางมาตรงไปขึ้นรถที่สถานีขนส่ง บ.ข.ส.

การไปใช้ชีวิตอย่างสมณะ เรียบง่าย กินง่าย อยู่ง่าย เสียสละ ขยัน กล้าจนอย่างมีความสุข เป็นภาพที่ทำให้ผู้ประสบภัยได้จุกคิดและมีกำลังใจที่จะลุกขึ้นต่อไป ขวัญและกำลังใจได้กลับคืนมา รอยยิ้มและเสียงหัวเราะเข้ามาแทนหยาดน้ำตาที่หลังริน ภารกิจของกองทัพธรรมชาวอโศก ชัษชวัญชาวดั ได้เสร็จสิ้นลงและบรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้ และนี่เป็นขบวนการธรรมยาตราที่ใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์การทำงานกอบกู้มนุษยชาติของชาวอโศก

สำหรับการดำเนินงานของสถาบันบุญนิยมในศูนย์ต่างๆ ผู้ประสบภัยและเจ้าหน้าที่ในศูนย์ ได้เปิดใจให้สัมภาษณ์ ดังนี้

☸ **นางสุนันท์ บุตรคล้าย** อายุ ๔๓ ปี ผู้ประสบภัย “หลังสิ้นามีใจจนวายสลับสน ไม่สบายใจทำอะไรไม่ถูก ความคิดวน ตอนนี่ดีขึ้น ดีมากๆ เพราะได้อ่านหนังสือที่พวกสถาบันเอามาให้ พวกเขา

พยายามสร้างความเป็นพี่เป็นน้อง เพื่อจะมาขอแบ่งปันความทุกข์ นี้ต้องงานหลักที่เราตั้งใจมาทำ

ได้มาคุยที่บ้าน ปลอดภัย พุดดีมากๆ ได้คุยกับพระ สอนให้ทำจิตใจ พระดีมากๆ อยากจะทำบุญ ไปใส่บาตร เสียหายที่พวกเขาจะกลับแล้ว เพิ่งพบกันไม่กี่วัน มีโอกาสจะไปเที่ยวที่อำเภอเจริญ พี่ชายข้าวแกง อาหารตามสั่งอยู่ริมถนน ตอนเกิดเหตุการณ์พี่อยู่ที่ร้าน หลานวิ่งมาบอกให้หนี พี่ก็ขี่มอเตอร์ไซด์หนีเลย ๕ คน หนีขึ้นมาบนบ้าน ลูก ๒ คนทำงานโรงแรมหนีไม่ทันเสียชีวิต กว่าจะทำใจได้นาน ได้อ่านหนังสือทำใจได้ดีขึ้น”

❖ **นางสุภา นพฤทธิ์** อายุ ๖๓ ปี “พระมานั่งคุยกับชาวบ้านที่ศาลาหน้าบ้านประจำเลยตั้งแต่ วันแรก บ้าทำใจได้คิดว่าเขามาแค่นี้ ไม่คิดมาก บ้าจับมือกับลุง คลื่นก็พาไป หลุดแล้วมาเจอกันอีก ก็จับมือกันอีก แต่คลื่นมันหมุน ที่นี้ต่างคนต่างไป บ้าจมลงไปแล้วโผล่ขึ้นมาอยู่หลายครั้ง พอจะหายใจคลื่นก็ม้วนอีก พอดียางรถลอยมาบ้าเลยเกาะยางรถ ครอบครัวย่ำตายไป ๑๐ คน”

❁ **นางปลา บำเรอ** “บ้านพี่น้ำและโคลนเข้าบ้าน ไม่มีใครเสียชีวิต เขามาช่วยทำความสะอาด ช่วยกันดี เขาอุทิศส่าห์มา มาช่วยทำความสะอาด ช่วยล้างล้างกะลี ช่วยทำไฟ เขากลับไปก็ใจหาย เหมือนกัน เขามาก็อุ่นใจนะ เขามาเยี่ยมก็สบายใจ”

❁ **นางวิไลรัตน์ เก่งเดียว** กู้โรงแรม “วันนั้นกำลังผัดกับข้าวอยู่ชั้นล่าง เพื่อนบอกให้วิ่ง ก็วิ่งขึ้นไปบนดาดฟ้าตึก ๓ ชั้น ตั้งแต่ ๑๐ โมงเช้า ๖ โมงเย็นถึงได้ลงมา ตากแดดอยู่บนนั้นหลาย ชั่วโมง ลงมาไม่ได้เพราะน้ำยังท่วมอยู่ แล้วข้าวของเสียหายเต็มไปหมด เดินไม่ได้ หิวข้าว คนก็ตาย เยอะเห็นกับตาเลย เหมือนระเบิดบึ้มๆๆ คลื่นม้วนพาคนตายคนเจ็บกลับลงไปใต้ทะเลหมดเลย วันนั้นมี ๔๕ คน ที่อยู่บนดาดฟ้า ฝรั่งเป็นลมนอนยาว ตอนแรกหนูวิ่งเกือบไม่ทัน เพราะขาหนึ่งข้าง บั่นได้แล้ว อีกขาหนึ่งอยู่ข้างล่างน้ำพาไปแล้ว พอตีฝรั่งเขาอุ้มหนูขึ้นไป คนที่ช่วยหนูเขาก็ตาย ไม่รู้ อะไรบาดขาเขาเกือบขาดเลย เลือดออกมาก เขาทนไม่ไหว เลยตาย พอน้ำซัดมาก็ที่หนูเห็นเด็กฝรั่ง เลยโยนไม้ลงไป เขาก็เกาะไม้เลยรอดตาย พอ ๖ โมงเย็นก็ค่อยๆปีนลงมา เพราะกลัวคลื่นจะมาอีก เกาะกิ่งมะพร้าวไป น้ำซัดไปขึ้นที่บางละโชน จะกลับไปบ้าน คนนอนตายเกลื่อนไปหมด บ้านพัง เสียหาย ข้าวของเกะกะ กลับบ้านไม่ถูก ไม่รู้เข้าบ้านทางไหน เลยกลับไปทีเดิมวิ่งอยู่ ๕ เทียวขึ้นลง เขาบางละโชน ระยะทาง ๖ กิโลเมตร

หนูไปอยู่บนเขา ๒ วัน ๓ คืน ทางบ้านคิดว่าหนูตายแล้ว เพราะอยู่ติดชายทะเล น้ำแรง มากดำทะมึน ขนาดคนเกาะอยู่บนต้นสน ๔-๕๐ คน น้ำก็พาไปหมดเลย หนูยืนดูอยู่ บางคนก็ ตกลงมาโดนเหล็ก บางคนตกใจจนเสียชีวิตเลย ในชีวิตไม่เคยเห็น

ตอนที่ไม่มีใครเข้ามาก็ไม่อยากอยู่ เพราะกลัว พวกสถาบันบุญนิยมมาช่วยล้างบ้าน บัดกวาดให้ หนูได้กลับมาอยู่บ้าน ก็สบายใจค่ะ ถ้าพวกเขากลับไปหนูก็ไม่สบายใจอีก เพราะเห็นกัน เหม็บๆก็จะกลับอีกแล้ว”

❁ **นางศรี นาวาลักษณ์** อายุ ๔๕ ปี ชาวไทยใหม่(มอร์แกน) “อยากให้พวกสถาบันฯมาอีก อยากให้อยู่นานๆ เขามาทำความดี ทำให้จิตใจเราสบาย เขาช่วยทุกอย่าง ไม่รังเกียจไม่ลำเอียง พวกเราเลย เขาทำอาหารให้เราเรากิน เขามีน้ำใจหลายสิ่งหลายอย่าง มีพระมาสั่งสอน รู้สึกสบาย จริงๆ สบายใจ อบอุ่นทางไหนก็เพื่อน ทางนี้ก็เพื่อน เขาจะมากล่าวว่าเดือดร้อนอะไรมั๊ย จิตใจเป็นยังไง ที่บ้านลุงตายคนเดียว ถ้าไม่มีลูกจะไปอยู่ด้วย ชอบทางนี้ หากอยู่นานๆไม่มีอะไรก็มาแบ่งอาหารของ ฉันได้ ฉันมีมามา”

❁ **น.ส.ทัศนาศุภพ** มูลนิธิเพื่อผู้บริโภค “รับปรึกษาด้านกฎหมายให้กับชาวบ้าน พวกเรา ได้อาศัยกินข้าวกับพวกสถาบันฯ เห็นเขาเดินให้คำปรึกษาชาวบ้าน ช่วยชาวบ้าน เขาน่ารักดี ทำทุกอย่าง ตรงไหนมีงานให้ทำเขาก็ลงไปช่วย สามัคคีกันดี

รู้สึกว่าเขามาช่วยสังคม เขาเป็นกลุ่มคนที่ใหญ่ที่ช่วยอะไรได้เยอะ เขามาอยู่สะอาดขึ้น ชาวบ้านก็พยายามเลียนแบบเขา เมื่อก่อนขยะจะมาก ชาวบ้านเริ่มเก็บขยะมากขึ้น คงรู้สึกอายนั่งที่ คนข้างนอกมาช่วยทำความสะอาด ชาวบ้านให้ความร่วมมือมากขึ้น”

❁ **น.ส.วรรณวิมล เอกโกมล** มูลนิธิเด็ก “อยากให้เขาอยู่ต่อ เพราะเขาเป็นเพื่อนกับชาวบ้าน ลงไปคุยกับชาวบ้าน เข้าถึงชาวบ้านได้ดี แล้วมีสมณะ เขาได้ทำบุญใส่บาตร ชาวบ้านรู้สึกว่าได้ทำบุญ

เห็นชาวบ้านลุกขึ้นมาหุงข้าวใส่บาตร”

❖ **จำลองเอกอุดมรัตน์ พันธุ์พัก** กองพันทหารราบที่ ๑ จ.ค่ายระรตน์ “มาปฏิบัติภารกิจ หลังเหตุการณ์ ๕ วัน พวกอโคกเข้ามารู้สึกว่่าดี เขามาทำให้จิตใจชาวบ้านดีขึ้น ทางด้านกำลังพลจิตใจ ก็ดีขึ้น เพราะได้มีเวลาฟังพระบ้าง พระก็เทศน์ในทางที่ดี ลดละเรื่องบุหรี เหล้า จิตใจค่อยผ่อนคลาย ความเหน็ดเหนื่อย ภารกิจคือค้นหาศพ แล้วช่วยเหลือด้านต่างๆกับผู้ประสบภัย ทำบ้านชั่วคราว ตอนนี้ก็ใกล้เสร็จ ต่อไปก็ทำบ้านถาวร

พระเข้ามา มันซาบซึ้ง เมื่อคืนนี้กำลังพลได้เข้าไปฟังธรรม โดยไม่มีการบังคับ นั่งฟังพระ โดยไม่คุยกันเลย ดูช่วงเช้าแล้วสภาพจิตใจของทหารดีขึ้น ตั้งใจจะดเหล้าบุหรีกันหลายคน ดีมากๆเลย ชาวบ้านมีการเปลี่ยนแปลง ความสะอาดก็ดี แล้วมีช่างมาช่วยตัดผมให้ทหาร หัวโล่งเลย ครับ สบายขึ้น ไปกินอาหารกันค่อนข้างมาก ผมก็ยังไปทานก้วยเตี่ยว อร่อยดีครับ”

❖ **ไม่ประสงค์ออกนาม** กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ “ที่อยู่ฝ่ายรับ เรื่องราวร้องทุกข์ของผู้ประสบภัย ตอนเช้าพี่เห็นพวกเขาช่วยกันเก็บขยะ ทำความสะอาดทั่วหมู่บ้าน แล้วพระไปบิณฑบาต ออกเยี่ยมชาวบ้าน กลางคืนก็มาปฏิบัติธรรมแสดงธรรม ให้ชาวบ้านนั่งสมาธิ พูดคุยให้ชาวบ้านฟัง ชาวบ้านได้รู้จักสงบสติ ควบคุมอารมณ์ตัวเอง ยอมรับสิ่งที่เกิดขึ้น แทนที่จะ ฟุ้งซ่านก็มีสมาธิขึ้น ดีขึ้น

วันแรกที่เห็นเป็นการสนทนา ลักษณะเหมือนไปหาที่พึ่งทางใจไปหลายๆคน ๒-๓ วัน ต่อมาก็เห็นชาวบ้านนั่งปฏิบัติธรรม นั่งสมาธิ นั่งฟังธรรม นอกจากนั้นได้มาทำอาหารมังสวิรัตีเลี้ยง คนในชุมชน เด็กนักเรียน เจ้าหน้าที่ ทั้ง ๓ มือ และบริการช่างตัดผม รู้สึกว่าสะอาดขึ้นเพราะเขา ทำทุกวัน มีระเบียบวินัยดี เป็นที่น่าชื่นชม มีกิริยาอ่อนน้อมสุภาพเรียบร้อย น่าครัทธา มาชวนไปกิน เอาอาหารมาให้

เขาต้อนรับคนทุกคนดี เขาบอกว่าผักผลไม้เอามาจากทั้ชุมชนอโคก เขาแจกแผ่นพับทำ

น้ำยาล้างจาน-สบู่ นักเรียนไปทานอาหารมื้อเที่ยงทุกวันพร้อมเจ้าหน้าที่และทหาร รสชาติดี พี่คุยกับเพื่อนว่า ๒-๓ วันนี้พวกเราได้บุญ เพราะได้กินอาหารมังสวิรัต

เขาไม่น่าไป น่าจะอยู่เป็นเพื่อนชาวบ้านสักพัก เพราะตอนนี้ความโศกเศร้ายังไม่หายไป ยังต้องการกำลังใจ ยังต้องการเพื่อน พี่เห็นว่าพวกนี้ยังปล่อยไม่ได้ เขายังมีปัญหาทางสุขภาพใจ ถ้าอยู่ต่อสักอาทิตย์ก็จะดี เป็นที่พึ่งทางใจให้พวกเขา ขอขอบคุณมากๆ ที่ให้ความช่วยเหลือคนนี้ได้”

นางเจียน ไชยวงศ์ อายุ ๔๑ ปี “เมื่อก่อนพี่อยู่ด้วยน้ำตา คณะสถาบันฯไปแจกอาหารในหมู่บ้าน เด็ก(สัมมาสิกขาราชธานี)เขาบอกว่าเขาเกิดธันวาคม เดือนเดียวกับลูกของพี่ที่สูญหายไป ในคลื่นสึนามิ แต่เพื่อนๆเขารอด ตอนแรกลูกเขาหนีทัน แต่มาโดนคลื่นลูกสองกระเด็น พี่ก็รับหนูเด็กเป็นลูก อาการก็ดีขึ้น ลูกคนนี้เป็นลูกที่นิสัยที่ดีมากๆ รักเขามากๆเลย สภาพจิตใจดีขึ้น เพราะมีลูกเด็กมาทดแทน พี่ก็รอโอกาสว่าถ้ามีโอกาสจะไปหาเขา ถ้าเขามีโอกาสให้เขามาหาพี่ พี่รอตลอดเวลา ได้คุยกับพระแล้วสบายใจ ดีขึ้น พวกสถาบันฯเขาให้ความดี ให้ทุกอย่าง ดีใจจนบรรยายเป็นไม่ถูก

ที่ดีใจมากๆ คือพี่สูญเสียน้องไป แต่มาได้จุดนี้ ดีมากๆเลย ตอนแรกหมอไปเยี่ยมที่บ้านและให้ยา ก็อยู่ได้กับยา พอยาหมดก็มาเจอลูกเด็กมาเยี่ยมยา เหมือนมาต่อชีวิต รักลูกคนนั้นมาก แต่ไม่มีวาสนาไปร่วมคณะกับลูกคนนี้ ถ้าไม่ได้คณะนี้ชีวิตครอบครัวแย่ พ่อของเด็กก็ขวัญเสีย ขอขอบคุณคณะนี้มากๆเลย ชีวิตไม่ลืมคณะของลูกเด็กนี้ ลูกเด็กมีบุญได้มาช่วยแม่คนนี้ได้ดีขึ้น เขาไปก็ไม่เสียดายเพราะเขาไปทำความดี ขอขอบคุณฟ้าดินที่ส่งคณะนี้มาให้ ขอขอบคุณมากๆเลย”

การไปร่วมช่วยชีวิตชาวใต้ในครั้งนี้ เป็นการทำงานที่ถึงพร้อมด้วยประโยชน์ตนและประโยชน์ท่าน ผู้ไปร่วมงานบางส่วนได้ให้สัมภาษณ์ ดังนี้

นางวงศ์ศีล นาวาบุญนิยม ปฐมอศวก “อยู่ฝ่ายสุขภาพบุญนิยม คนป่วยให้ความร่วมมือในการมาออกกำลังกายกับเราตอนเช้า หลังบิณฑบาตเสร็จแล้ว กลุ่มสัจจระจะไปตรวจดูว่าบ้านหลังไหนมีคนป่วยก็จะมาบอกกลุ่มสุขภาพฯไปดูแล คือเราทำงานประสานกัน ทำงานเชิงรุกคือไปหาเขาถึงที่ ปกติมากที่เราได้เป็นผู้ให้ งานนี้กินข้าวมื้อเดียวได้ด้วยปิติ เพราะคนที่ตายไปแล้วไม่มีโอกาสทำกุศล แต่เรามีชีวิตอยู่ น่าจะทำอะไรที่ดีให้กับตัวเอง คนไข้ที่เจอส่วนมากโดนอุบัติเหตุ ก็ไปช่วยกดจุด บางคนเป็นโรคเก๊าท์เพราะความเครียด เราได้ใจเขา เขาก็ได้ใจเรา

พิธีอำลา สมณะเดินสำรวจ เราเดิน ๒ แถวไปเยี่ยมทุกบ้าน ชาวบ้านหลายคนน้ำตาไหล ยกมือไหว้ เห็นแล้วประทับใจมาก แม้แดดจะร้อน ก็เจอเสียงทักทายจากประชาชน แล้วไปหยุดหน้า

ศูนย์กลาง แล้วอาปอพูดขอบคุณที่ได้มีโอกาสได้มาทำงาน เขาก็ได้บุญเราก็ได้บุญ แล้วร้องเพลง คนสร้างชาติ เสียงกระหึ่ม ชาวบ้านออกจากเต็นท์มาดูกันแทบทุกหลัง”

❁ **น.ส.พิจิตร จันท์ประภาส** “แยกขยะเพราะเห็นว่าไม่มีคนทำ ได้ประโยชน์ตนมาก คือ ฟังมาเยอะ ว่ากินน้อย มัคน้อย สันโดษดี แต่ไม่ได้ฝึก มาอยู่ตรงนี้ได้ฝึกจริงๆ อยู่อย่างเรียบง่าย นอนกลางดินกินกลางทราย และเรื่องของการเป็นอนิจจัง ได้คุยกับชาวบ้านว่าภายในพริบตา ๕ นาที ทุกอย่างสลายไปหมดเลย อะไรก็ไม่แน่นอนทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นต้องรีบชวนขายสร้างความสำเร็จ เพราะเราอาจจะโดนเหมือนคลื่นสึนามิได้เหมือนกัน ชีวิตมันไม่แน่นอน เห็นชัดยิ่งขึ้น ได้เห็น ความพลัดพราก ทำให้ชัดเรื่องชีวิตคู่ว่า หากมีอะไรขึ้นมา เราก็ไม่ต้องไปเศร้าโศกอะไรมาก เพราะตัวคนเดียว แม้ว่าเราจะปฏิบัติธรรมแล้ว แต่หากเรามีความผูกพันกับหลายๆคน เมื่อเกิด ความพลัดพรากเราก็ยังต้องทุกข์ ทำให้เรามั่นคงในจุดนี้ว่า อย่าไปสร้างความผูกพันกับใครมากมาย และมั่นใจในหมู่กลุ่มมากยิ่งขึ้น เห็นว่าสิ่งที่พ่อท่านพาทำ งานนี้เห็นชัดมากยิ่งขึ้น เชื่อในพระโพธิสัตว์ เพราะงานนี้มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา แต่สุดท้ายมันก็ออกมาอย่างสวยงาม”

❁ **น.ส.ตะวันธรรม ขำทิพย์พาทิ** สันติอโศก “ได้ฝึกทำตามหมู่ มาชวชนใหญ่อย่างนี้เวลา เขามอบหมายให้ทำไปก่อน แล้วค่อยปรับปรุงมันขึ้น ถ้าไม่รับเลยทำให้กรรมการเสียเวลาไปคิด งาน ล้างจานไม่มีใครแต่งตั้งให้ทำ แต่เห็นว่าไม่มีใครทำ แล้วก็ป็นงานง่ายๆ อยากให้เขารู้สึกว่า งานนี้เป็น งานง่ายๆ ใครก็สามารถมาทำได้

ชาวบ้านไม่คุ้นกับการเสีย การพลัดพราก เขาเพิ่งเจอ เลยเป็นสิ่งที่ไม่คาดคิด แต่พอเขา เจอกับสิ่งที่พลัดพรากแล้ว เขาได้ความคิดอะไรใหม่ๆว่า พลัดพรากหมดก็ได้ มันแปลกดี ฝรั่งเศส บอกว่าทำไมคนไทยสูญเสียขนาดนี้ยังยิ้มได้ หากเป็นประเทศเขาก็เศร้ากันไปทั่วประเทศ พอตีมาวันที่ เราม่วนชื่นกับชาวบ้าน เขางงว่าคนไทยยิ้มได้ยังไงกับเหตุการณ์ร้ายๆอย่างนี้”

❁ **นายตายแ่น มุ่งมาจน** ราชธานีอโศก “มาวันที่ ๓ เป็นรุ่นแรก มี สมณะ ๖ รูป ภรวาส ๕ คน มีใจอยากมาช่วย ก็ประสานกับ ลุงจำลองได้ที่อยู่ที่กิน ได้เห็นอนิจจังของชีวิต ความไม่เที่ยงแท้แน่นอน ลัทธิธรรมของศาสนาพุทธ ผมมาสำรวจพื้นที่ตามจุดต่างๆ เพื่อเตรียม รองรับทีมใหญ่ที่จะเข้ามา ช่วงใหม่ๆก็กลัวผีบ้าง แต่ตอนนี้ก็ชินๆแล้ว เพราะว่ามันเยอะมาก เพราะเรื่องเล่าจากบ้านถือเป็นเรื่องธรรมดาไปแล้ว มีการตายเยอะมาก เหมือนเราเดินไปตรงไหนก็มีคนตายทั้งนั้น มัน ก็กลายเป็นในตัวของตัวเอง

การมาแสดงรูปธรรม เป็นตัวยืนยันศาสนาเป็นพลังรวมของสังคม เราเคลื่อนชวชนใหญ่ๆ ขนาดนี้ได้เป็นระบบระเบียบ มีเอกภาพขนาดนี้ ถือว่าเรามีจิตที่ยึดศาสนาเป็นแกนหลัก ตัวนี้เป็น ตัวบ่งชี้เป็นรูปธรรมชัดเจน

คิดว่าการทำงานครั้งนี้ประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์คือ มาช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ และชวชนนกรกลุ่มของชาวอโศกได้พิสูจน์ศักยภาพของกลุ่มใหญ่ ที่เคลื่อนชวชนขนาดนี้แล้วได้ ประสิทธิภาพประสิทธิผล ประโยชน์สองส่วน ได้ช่วยเพื่อนมนุษย์กับแสดงศักยภาพ สมรรถนะ

ของชาวโอศก

ความทุกข์ของชาวบ้านในครั้งนี้ ผมอยากให้ชาวบ้านเขียนให้รัฐบาลรวบรวมไว้เป็นจดหมายเหตุเก็บไว้ น่าสงสารมาก เป็นการสูญเสียมากมายของแต่ละคน แต่ละครอบครัว ซึ่งถ้าเป็นเราก็คงต้องทำใจลำบากเหมือนกัน

คนถ้าไม่มีสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจ มีเหตุการณ์ใดมาทำความสูญเสียให้เรา มันแคว้งคว้าง ผมฟังชาวบ้านเล่าให้ฟังว่าลอยอยู่ในทะเลเป็นวันๆ แต่ถ้าเรามีศาสนายึดเหนี่ยว ที่สอนให้เราเรียนรู้ การเปลี่ยนแปลง ความไม่แน่นอน เป็นการฝึกซ้อมจิตใจก่อน หากไม่มีอะไรยึดเหนี่ยวเมื่อมีอะไรมากระทบจิตใจก็จะทำให้ทำใจลำบาก หากเราได้ซักซ้อมอยู่ตลอดเวลา เพราะว่าศาสนาสอนให้เราเรียนรู้เรื่องนี้ จะทำให้เราผ่อนคลายทุกซีได้ไวและง่ายขึ้น”

❁ เรือตรีแซมดิน เลิศบุศย์ ผู้จัดการสถาบันบุญนิยม

“กิจกรรมที่แต่ละศูนย์จะทำ จะกำหนดเองตามพื้นที่ การเข้าถึงผู้ประสบภัยในเมืองต้นเขาค่อนข้างจะระแวง แต่เมื่อเวลาผ่านไป ความสัมพันธ์ค่อยๆดีขึ้นเป็นลำดับ จนเราสามารถทำกิจกรรมให้ชาวบ้านได้มาก เช่น ตัดผม เปิดโรงบุญเกือบทุกศูนย์ กิจกรรมเด่นที่ประทับใจชาวบ้าน คือ *ขัดส้วมและเก็บขยะ* รอบพื้นที่ของเขา เขาประทับใจจนเขียนจดหมายมาเลยและเกรงใจเราว่า *ทำไมเราถึงให้เขาขนาดนี้* ทำให้เขาเข้ามาพบกับเรา ทำให้ดีพูดคุยกันกับนักบวชและฆราวาส ทำให้คลี่คลายในสิ่งที่เขาเหตุทุกข์แท้

เสียขวัญ สิ้นหวัง หมดกำลังใจ หลังจากพูดคุยแล้วเขายิ้มออก หัวเราะ บอกความอัดอั้นตันใจ เขาได้ระบาย เราถือว่าเราได้แบ่งปันความทุกข์ของเขาได้ เรามีกิจกรรมต่างๆมากมายที่จะโน้มน้าวให้เกิดความสัมพันธ์กัน เช่น คัดกรองเสื้อผ้าร่วมกับชาวบ้าน สอนหนังสือนักเรียนป.๑-ป.๖ การมาครั้งนี้ถือว่าคุ้มค่ามาก ได้มาเสียสละ ได้ช่วยเหลือผู้ที่ประสบภัยซึ่งกำลังทุกข์ร้อนจริงๆ

มาตรการนี้ได้มาฝึกอย่างจริงจัง ทั้งสถานที่ การทำงาน การทำกิจวัตร ติดต่อกันเป็นเวลา ๑๐ วัน ตัวเองได้เยอะมากกว่าที่คิดไว้ ทำให้เรามีกำลังใจ พลະอินทรีย์เข้มแข็งขึ้น”

❁ นายร้อยแจ้ง จนดีจริง ฝ่ายประสานงาน “มาวันที่ ๖ ม.ค. มากัน ๑๖ คน กับทีมเดิม ๑๓ คน

เพื่อมาทำงานให้คน ๗๐๐ คนลงพื้นที่อย่างสะดวกที่สุด จุดแข็งคือ พวกเราปรับตัวเข้ากับพื้นที่ได้ดี ซึ่งมาจากพื้นฐานการฝึกตัวเองที่เรียบง่าย ทุกศูนย์บอกว่าทำไมเลือกพื้นที่เหมาะสมจังเลย อยู่สบายมาก ดีมาก เพราะแม้พื้นที่จะลำบากแต่พวกเราอยู่อย่างมีความสุข รู้จักการขุดน้ำใช้เอง รู้จักการประสานกับชาวบ้าน รู้จักปรับสถานที่ให้น่าอยู่ มีความสุขอยู่กับการอยู่แต่ละแห่ง อยู่บนเขาไกลๆก็บอกว่าดี อยู่บนเขาที่มีน้ำตกก็บอกว่าดี แม้จะมีงูบ้างเขาก็อยู่ได้ อยู่บนเขาไม่มีน้ำใช้ก็ไปหาจนมีน้ำได้ พอลงมาอยู่ชายทะเลก็บอกว่าดี คือ *ปรับตัวได้ตลอดเวลา พวกเราเป็นคนแบบนี้ นับเป็นจุดแข็งของชาวโอศก*

จุดด้อย ผมว่าเรายังไม่มีการทำงานในเชิงของสายงานหรือฟังก์ชัน เราจะสั่งกันได้เกือบทุกคน จึงไม่มีฐานข้อมูล ที่จริงน่าจะฟังก์ชัน ใครทำอะไรก่อนแล้วข้อมูลเป็นยังไง แล้วมาต่อยอดเอาจุดเสียจากตรงนี้จึงเกิดจุดดีขึ้นอีกประการหนึ่งคือ ๓ ใน ๕ เกิดกรรมการประจำศูนย์ ๕ คนที่เมื่อคุยกันแล้ว ๓ คนสามารถตัดสินใจแล้วรับผิดชอบไปเลย ซึ่งแต่ละศูนย์ให้เขาคัดเลือกคนเหล่านี้ขึ้นมาแล้วก็ยอมกัน คนที่เคยสั่งคนเดียวก็กลับมาปรึกษา เมื่อปรึกษาบ่อย องค์กรประกอบมากขึ้น งานก็ดูเรียบร้อยขึ้น

งานเตรียมพื้นที่ในด้านกายภาพค่อนข้างลุล่วงด้วยดี ส่วนเรื่องจิตใจของตัวเองที่มีเกิดขึ้นมันต้องปรับเปลี่ยนใจ บางเรื่องแม้เรานั้นใจว่าจะถูกต้องอยู่นะในเมื่อมันเปลี่ยนไป เราก็เปลี่ยนไปได้ แต่เป็นบทเรียนในคราวหน้าที่จะทำเรื่องแบบนี้เราจะมีข้อมูลแจ้ง แล้วก็ละเอียดขึ้นในการที่จะพูดให้คนได้เข้าใจได้ แต่ก่อนเราจะใช้ภาษาแบบธรรมดา แต่เมื่อเราเข้าใจลึกก็อธิบายคนได้ละเอียดขึ้น จนกระทั่งเหตุการณ์มันแปรเปลี่ยนไปอีกขนาดหนึ่ง เพราะคนได้มีประสบการณ์ แล้วก็มีการจัดองค์กร

สังเกตวันแรกที่มาถึงคุยกันทั้งทีใหญ่ พอคุยก็เฮไปเลย วันนั้นหลายคนลำบากเรื่องกิน เข้าห้องน้ำ ที่พัก เพราะไม่มีการเตรียมการไว้ เป็นบทเรียนให้แก่ทุกๆคนแม้แต่ตัวผมเอง แม้ไม่เห็นด้วย แต่ใจเปลี่ยน เปลี่ยนแล้วก็รีบมาเตรียมพื้นที่ให้เขา วันนั้นหัวใจมันซ้แต่ก็ต้องทำ พอทำเสร็จเราก็รู้ข้อบกพร่องคืออะไร เราก็ใช้กรรมการ ๓ ใน ๕ เป็นตัวตั้ง ต่อไปก็มีการเรียกประชุมเป็นลำดับขึ้น เพราะไม่มีใครรู้ทุกเรื่องได้ในเวลาเท่ากัน แม้ข้อมูลอันเดียวกัน การบริหารข้อมูลของแต่ละคนก็ต่างกันด้วย เราต้องอดทนกับสิ่งที่เกิดขึ้น แต่ขณะเดียวกันเรามีโอกาสแก้ไข เราก็ทำเท่าที่เราทำ

การที่เราเปิดตัวทางสื่อโทรทัศน์และหนังสือพิมพ์ ผมคิดว่าเราเปิดตัวช้าไม่มีปัญหา ออกหนังสือพิมพ์น้อยหน่อย ออกทีวีน้อยหน่อยไม่เป็นปัญหา เท่าที่ผมมองผมเห็น พวกเรายินดีกับการออกทีวี หนังสือพิมพ์มากเกินไป คือชาวโศกเน้นเรื่องการประชาสัมพันธ์มากขึ้นแล้ว เริ่มเล่นกับสื่อซึ่งเราสร้างให้สื่อมาเล่นด้วย เอ้าจะถ่ายรูปนะ จะออกทีวีนะ ต้องเดินเป็นแถว ต้องอย่างนั้น อย่างนี้ เราจัดแจงต่างๆซึ่งความจริงไม่ใช่ที่เราเป็น แต่ส่วนใหญ่ใช้ความจริง ผมยอมรับ ถ้าเราเล่นกับสื่อมาก บางทีจะได้รับการคาดหวังมากจากสังคม แล้วเนื้อแท้เราโตไม่ทัน เราจะมีปัญหาต่อไป

การที่เราทำงานในมุมที่กว้างขึ้น การจัดระบบทางความคิดเป็นเรื่องสำคัญ แล้วการยกความไว้วางใจที่เข้าใจเหตุการณ์ รองรับว่า วิธีคิด ข้อมูล มาจากฐานที่เชื่อถือได้ โศกคงได้พัฒนา

เรื่องนี้เพิ่มขึ้น เรื่องที่สองเรื่องความเป็นพี่น้องกันมากขึ้น มันจะเกิดการสังเคราะห์กันมากขึ้น แต่ก่อนแต่ละแห่งทำงานแต่ละแห่ง ตอนนั้นแต่ละแห่งมาทำงานกลาง ไม่เป็นที่ตั้งของพุทธสถานใดเลย แล้วไม่มีองค์กรใครรับเป็นหลัก แต่งานนี้จุดใหญ่อยู่ที่สันติอโศก แต่สันติาก็ไม่ได้เป็นทั้งหมด เพราะมวลใหญ่เป็นของปฐมอโศก แต่ลงพื้นที่ก็มาละกัน ทำให้ได้เห็นวิถีคิดของต่างพุทธสถาน งานพุทธาปลูกเสกฯค่อนข้างเน้นไปตามพุทธสถาน แต่งานนี้ค่อนข้างขยายมาก แม้ทักซิโศกเจ้าของพื้นที่บทบาทก็ยังไม่ได้เสียทีเดียว จึงทำให้งานนี้ค่อนข้างที่จะหันทางความคิดแม้พื้นฐานจะต่างกัน ตอนแรกอาจจะยุ่งหน่อย แต่ตอนนี้เริ่มที่จะปรับลงตัวได้

งานนี้เป็นการให้ความไว้วางใจกันแบบแยกส่วนขนาดหนึ่งเหมือนกัน เช่น โรงครัวถามว่าจะเอาอะไรมาบ้าง ผมบอกไปเลยว่าคน ๑ พันคน จะอยู่กินกัน ๑๐ วัน พี่เล็กดาบบุญช่วยรับไปเลย เราเอาคนที่มีความสามารถไปอยู่ในจุดที่เขาฝึกศักยภาพ หรือกองอำนวยการฝ่ายปฏิบัติการซึ่งเขาอยู่ในพื้นที่แต่ละศูนย์ก็สามารถปฏิบัติงาน ซึ่งก็เป็นสิ่งใหม่ที่เกิดขึ้น”

☛ **นายดาบบุญ ติรัตน์** ฝ่ายเสียบียง “ได้มาฝึกกินอยู่แบบเรียบง่ายเหมือนพี่น้องที่ประสบภัย ตอนแรกไม่มีโปรแกรมว่าจะแยกศูนย์ เราเตรียมภาชนะมาจำนวนหนึ่ง แต่เมื่อมีการแบ่งภาชนะไปตามศูนย์ต่างๆ เพื่อทำโรงบุญปรุงอาหารให้ผู้ประสบภัยได้รับประทาน เมื่อภาชนะเหลือน้อยเราก็ปรับตัวเอง เช่น มีเตา ๒ เตาแต่ต้องหุงข้าว ๘ หม้อ เขาก็บอกว่าอย่างนั้นต้องตื่นตี ๒ มาหุงข้าว เราก็ปรับตัวให้เข้ากับภาชนะ”

☛ **นายกอล์ฟ คมธรรม** ศิษย์เก่า

สัมมาสิกขาปฐมอโศก “ฟังธรรมจากพ่อท่าน รู้สึกว่าเข้าใจมากขึ้น ตอนที่พ่อท่านไปพูดที่บางม่วง พูดเกี่ยวกับเรื่องความจน รู้สึกว่าได้ประโยชน์ตรงนั้น คือธรรมดาก็เข้าใจอยู่ครับ แต่เหมือนกับดอกย้าชัดเจนมากขึ้น”

☛ **นายรัช อปมั่ง** ศิษย์เก่าศีระอโศก ช่างภาพ “ได้ฝึก

ตัวเองที่จะคล่องแคล่วแวไวทันเหตุการณ์ มีสัมภาระให้น้อยที่สุด พร้อมทั้งจะปฏิบัติหน้าที่ตลอดเวลา ต้องเตรียมพร้อมอยู่ตลอดเวลา

มีการวางแผนว่าจะต้องเตรียมอะไร

เห็นใจพี่น้องที่ประสบภัย เพราะเป็นคนไทยด้วยกัน เขาเดือดร้อนมากกว่าเรา เหมือนเขาเป็นพี่เป็นน้องกับเรา มันต้องช่วยเหลือกัน รู้สึกว่าความเมตตาของเรามีเพิ่มมากขึ้น ทำให้เราต้องเสียสละให้มากขึ้น เพราะยังมีคนที่ลำบากกว่าเรายังมีมาก

งานนี้ได้มาสร้างบารมีร่วมกับพ่อท่าน ได้มาสั่งสมบุญ ถึงจะลำบากแต่รู้สึกยินดีและเต็มใจ อาจจะเป็นครั้งหนึ่งในชีวิตของเราที่ได้มีโอกาสอย่างนี้ ภูมิใจที่เราได้มาร่วมกับชาวอโศกเป็นกองทัพที่ใหญ่ที่สุดประมาณ ๙๐๐ กว่าชีวิตที่ได้เดินทางมาภาคใต้คราวนี้”

☛ **น.ส.ลีนา กิตติสมชัย** อาสาสมัครของมูลนิธิเพื่อนช่วยเพื่อน “มาในนามของกลุ่มสื่อ-เพื่อนชีวิต ทำข่าวเกาะติดสถานการณ์ของสถาบันบุญนิยมในโครงการซบชัชฌูชาติ ตอนแรกตั้ง

คำถามกับการมาครั้งนี้ของชาวอโศกเหมือนกันว่า จะมาทำไมตั้ง ๗๐๐ คน เพราะมองภาพไม่ออกว่า มาทำไมตั้งเยอะขนาดนี้ แต่พอถึงวันนี้คำถามนั้นเปลี่ยนไป มีประโยคหนึ่งเกิดขึ้นในใจว่า ขอบคุณที่มาแสดงชีวิตอันประเสริฐให้เราได้เห็น ทำให้คนอื่นอีกหลายๆคนที่เขากำลังทุกข์ได้เห็นชีวิตที่เรียบง่าย แล้วก็ไม่ใช่จำเป็นที่จะต้องทำอะไร แต่เขาก็มีความสุข แล้วก็มีความตั้งใจที่จะหยิบยื่นให้กับคนอื่นด้วย

ตัวเองไม่ได้ร่วมกิจกรรมอะไรกับชาวอโศก แต่เหมือนมาคอยสังเกตการณ์ แล้วก็ดูในวงนอก แต่ก็ได้อิ่มเอมในความรู้สึกดีๆหลายๆอย่างในกิจกรรมในครั้งนี้เยอะเหมือนกัน และก็รู้สึกว่าเราโชคดีที่เราได้มารู้จักกับคนกลุ่มหนึ่งที่เขาใช้ชีวิตที่เรียบง่าย แล้วก็ใช้ชีวิตที่มีความพร้อมที่จะเอื้อประโยชน์ให้กับคน คิดว่าพลังบริสุทธิ์อันนี้ มันทำให้คนอื่นอีกหลายๆคนได้รับประโยชน์ แล้วก็จะเป็นความประทับใจ เป็นประสบการณ์ในชีวิตของเขา ในการที่วันหนึ่งที่เขามีความสุข เขาจะคิดถึงคนกลุ่มนี้ แล้วเขาจะคิดถึงชีวิตเรียบง่ายของคนกลุ่มนี้ด้วย”

นางพลีขวัญ ศีรษะอโศก “ทำหน้าที่ประสานงานเชื่อมระหว่างพวกเราชาวอโศกกับคนข้างนอก มันเป็นงานที่ใหญ่ ตั้งแต่เข้าอโศกมารู้สึกว่างานนี้เป็นงานที่ใหญ่ต้องเชื่อมกับคนข้างนอก แล้วกลุ่มที่เรามากก็ใหญ่ด้วย ทำให้ต้องระมัดระวังในหลายๆเรื่อง โดยเฉพาะเรื่องคำพูด แล้วงานก็ต้องรอบคอบ เร็วขึ้น ตัวเองได้รับประโยชน์มาก โดยเฉพาะตัวเองอยู่ในฝ่ายที่เป็นสื่อในส่วนนั้นด้วย ประสานงานด้วย แล้วศูนย์ที่ไปอยู่เป็นศูนย์ที่ใหญ่แล้วผู้คนที่มาก็หลากหลาย จึงเป็นบทเรียนทำให้เราต้องรอบคอบมากกว่านี้

เมื่อก่อนเราทำเฉพาะหมู่กลุ่มของเราเอง พอมาได้รับฟังเรื่องราวของผู้ประสบภัย ทำให้เห็นอกเห็นใจเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ได้ข้อคิดว่าเราอย่าประมาท ต้องสร้างความดีไว้เยอะๆนะ เพราะวิบากจะมาเล่นงานเราเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ทำให้เราได้ตระหนักถึงจุดนี้”

ด.ญ.ไพโรพพรหม สหชาติมานพ สัมมาสิกขาเถียนหยด ปฐมอโศก “เสียใจที่เกิดเหตุการณ์อย่างนี้ ไม่อยากให้เกิดขึ้นอีก ได้เห็นน้ำใจของคนไทยที่มีต่อกัน ประทับใจชาวใต้ที่เขาเมตตาใจมีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ หนูไม่กลัวผีเพราะหลวงปู่ก็บอกแล้วว่าผีไม่มีจริง และหนูก็ไม่เห็นจริงๆด้วย หนูอยากจะทำเหมือนกันจะได้เงิน ๑๐ ล้าน ถึงหนูจะเป็นเด็กก็ปรับตัวเข้ากับผู้ใหญ่ได้ หนูได้ฝึกผิด-ทอดอาหาร ประทับใจหลวงปู่ที่ตั้งใจมาช่วยชาวใต้และชาวใต้ก็ประทับใจ และงานก็สำเร็จไปด้วยดี”

ขอจบลงด้วยโอวาของพ่อท่าน เมื่อวันที่ ๑๙ ม.ค. ๒๕๔๘ ในช่วงสุดท้ายของการสรุปงานว่าเราก็แข็งแรงขึ้นหรือขำขันขึ้น มีสมรรถนะขึ้น มีทักษะขึ้น ถ้าใครจะมีผลในทางปฏิบัติธรรม ในทางมรรคผลนั่นคือกำไรอย่างยิ่ง ธรรมะของพระพุทธเจ้าจะปฏิบัติกับกรรมทุกอย่าง พูด คิด ดำริ เป็นการปฏิบัติมรรคผลทั้งสิ้น คิดว่าคราวนี้มีผู้ได้มรรคผลจากการทำกิจกรรมคราวนี้ เราไม่เคยทำงานนอกพื้นที่และกลุ่มใหญ่เท่าครั้งนี้ ครั้งนี้เราอาจหาญมาก เราไม่ได้เกี่ยวข้องกับวัตถุ เรามาช่วยผู้เป็นทุกข์ เราไม่ได้ใช้วัตถุมาช่วย ช่วยให้ผู้เป็นทุกข์ หรือว่าให้ให้แก่เขา หรือเราจะมาช่วยอะไร อาตมาถึงเห็นว่าเออ...อันนี้มันยากจริงๆนะ ยากเพราะเอ...เราจะช่วยยังไงกัน ถึงคิดได้ว่าพวกเราได้ผ่านการฝึกฝนอบรมมาแล้ว ปฏิบัติตัวเองมาแล้ว แม้แต่มีชีวิตอยู่แล้ว อาตมาว่าคง

ได้รับทุกข์ คือมีสภาพทุกข์จากการหลุดพ้น มันก็ไม่ใช่หลุดพ้นอย่างการหลุดพ้น แต่มันหลุดล่วง ชาติหายออกไป เหมือนกับเราละวางออก ละวางลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุขต่างๆอยู่มันหลุด ออกไป ล้างออกไป นั่นมันโลกุตระ

แต่ไอ้นี้ของเขาลาภมันหลุดไป ยศมันหลุดไป สรรเสริญหลุดไป ความสุขที่เคยได้สุขใจ ทางกาม เป็นอึดติดทุกข์อะไรพวกนี้ มันหลุดออกไป ไม่ใช่เขาจะล้างออกนะ แต่มันหลุดไป มัน เหมือนกัน มันอันเดียว เขาหลุดออกไป เราทิ้งหลุดออกไป แต่อาตมาพยายามจะอธิบายความหมาย ของความเหมือนแต่ความไม่เหมือน ความเหมือน เหมือนในสภาพ แต่ไม่เหมือนในโลกียะกับโลกุตระ ของเขาหลุดออกไปอย่างโลกียะเขาทุกข์อย่างยิ่ง ของเราหลุดออกไปอย่างโลกุตระ เราพ้นทุกข์อย่างยิ่ง มันคนละขั้วเลย เขาหลุดทิ้งออกไป เขาชาติหายออกไป เขาทุกข์อย่างยิ่ง แต่เราชาติหายออกไป เหมือนกัน เราจนเหมือนกันกับเขา เราหมดเหมือนกันกับเขา หมดเนื้อหมดตัวเหมือนอย่างเขา แต่เรา หมดเนื้อหมดตัวอย่างเจตนาอย่างสร้างสรรมาแล้ว อาตมารู้อันนี้ อาตมาเห็นอันนี้

เพราะฉะนั้นที่เราจะทำอย่างไรที่จะมาขอแบ่งปันความทุกข์ที่เขาเองเขายังมีทุกข์อยู่ แต่เรา พ้นทุกข์ แต่สภาพเดียวกัน อาตมาก็คิดได้แต่ว่า เราไม่ต้องมาแสดงอะไรหรอก เราไม่ต้องมาทำอะไร เราไม่ต้องคิดอะไรเลย เรามาเป็นเราด้วยความจริงใจ ด้วยความเป็นจริงที่เราเป็น เท่านั้นแหละแล้ว มันจะออกมาเอง เห็นแล้ว

มางานนี้แล้วอาตมาเห็นแล้ว พอทำแล้วเป็นจริง เพราะฉะนั้นทุกคนของชาวทางนี้เขาอ่าน ออก คือจิตคนมันอ่านออก มันรู้ได้ว่า อ้อ...เขาทุกข์ในสิ่งที่เขาขาด เราสุขในสิ่งที่เราขาด อัน เดียวกัน ขาดอันเดียวกัน ที่อาตมาใช้คำว่าเราขอแบ่งปันความทุกข์จากผู้ที่มิทุกข์ เราไม่ได้โกหก เราไม่ได้เล่นลิ้น เราไม่ได้พูดหวาน พูดประโลม เป็นไปด้วยจริงที่เราทำ เพราะฉะนั้นคนจะเลียนแบบ เราไม่ได้เลย จะไม่เข้าใจด้วยว่าจะทำอย่างไร บางคนก็บางศุนย์เขาบอกว่า อย่างนี้แหละเขาอยากได้ที่ ศุนย์บางม่วง แต่เขาไม่รู้จะทำยังไง และเขาก็พูดภาษาที่ไม่ออกเพราะมันเป็นนามธรรม แล้วอะไรที่ เขาอยากได้ แต่เขารู้สึกเขาได้จากเรานี่แหละ ทั้งๆที่เราไม่มีรูปธรรมอะไรมา ไม่ได้มีวัตถุ ไม่ได้มี ข้าวของเงินทองอะไรมาแจกมาจ่ายมาให้อะไร อาตมาพูดเป็นภาษาที่จะสื่อเป็นรูปธรรมของเราออกไปว่า

เรามาอยู่ที่นี้เหมือนอย่างเราอยู่ ข้อสำคัญก็คือเรามาปรับใช้ เพราะเขาบ่อบ่แล้ว เขาพวกเปี้ยก ไม่รู้จะทำอะไรๆเราก็ไปทำแทนซะ แต่ทำแบบที่เราอยู่เป็นนั่นแหละ มันอันเดียวกัน เพราะฉะนั้น หนึ่งวัน สองวัน สามวันระแวงว่าเราจะมาเอาอะไรจากเขา จะมาแย่งอะไรจากเขา ยิ่งเห็นสภาพของเรา รongเท้าก็ไม่มีใส่ด้วย จะมาเอาอะไรเขา เขาจะระแวงไปหมด แต่เสร็จแล้วเราไม่ได้หัวน่หรือเรื่องนี่

เพราะว่าเรารู้อยู่แล้ว ทำจริงๆเป็นจริงๆ เพราะฉะนั้นในวันหลังๆอีกไม่นานเขาก็เข้าใจ คนได้ฉลาด คนได้รู้ไว้ พิสูจน์แล้ว รู้ไว้ ฉลาด เข้าใจ อาตมาเทศน์ธรรมะอะไรเขาได้ยินหมดทั้งนั้น พอเราทำไป ถ่ายทอดออนไลน์ เขาก็ได้ยินด้วยอะไรต่ออะไรด้วย แม้จะเทศน์ที่นั่นด้วยครั้งเดียวก็ตาม เขาก็จะได้ อะไรต่ออะไรจากพวกนี้ทันที

สุดท้ายเสร็จงานถึงวันนี้แล้ว ปรากฏว่ามีปฏิกิริยาตอนแรกตอนต้นๆ พอมาถึงวันสุดท้ายนี้แล้วสำเร็จหมดทุกแห่ง ที่ต้านหมดไป เห็นด้วย มีแต่จะให้เราอยู่ด้วย ตรงนี้เป็นความลึกซึ้งนะ อยากให้เราอยู่ด้วย เป็นความลึกซึ้งมากเลย

จริงๆแล้วคุณได้ไม่ได้รับคนง่ายนะ แม้แต่จะให้เข้าบ้านไม่ง่ายเลย ตรงนี้เป็นคำตอบที่เราได้รับคำตอบว่าเป็นผลสำเร็จ อาตมาก็ยังรู้สึกที่อาตมาพูดไม่เก่ง อธิบายความจริงนี้ไม่ค่อยออก ทุกคนฟังแล้วคงจะรู้ว่าอาตมาพยายามอธิบาย พวกคุณก็คงพอเข้าใจได้บ้างแล้วแหละ หลายคนคงมีปฏิกิริยาเข้าใจได้มากกว่าที่อาตมาพูด อาตมาพยายามจะสื่อเพราะเรามีองค์ประกอบของการเป็นพื้นที่มีประสบการณ์ มีอะไรต่ออะไรหลายๆอย่างมาแล้ว พออาตมาพูดไปคุณก็มีข้อมูลเหล่านั้น มีองค์ประกอบเหล่านั้น ทำให้คุณเข้าใจที่อาตมาพยายามจะสื่ออะไร สุดท้ายทุกคนพยายามเข้าใจอยู่แล้วคงจะได้เข้าใจไปมากกว่าที่อาตมาพยายามจะสื่อนี้ เพราะอาตมาสื่อไม่ไหวจริงๆ อธิบายเป็นภาษาไม่ค่อยออก แต่ก็พยายามจะสื่อ พยายามจะอธิบายความจริงอันนี้ให้ได้ว่า มันเป็นงานที่ประเสริฐมาก มันเป็นงานที่ยากมาก และเป็นงานที่จะกอบกู้ความเป็นมนุษย์ที่ล้มเหลว เพราะว่าสังคมทุกวันนี้โลกก็มันล้มเหลวมากจริงๆ มันโหดร้าย เห็นแก่ตัว และมีเล่ห์เหลี่ยม มอมเมากันอย่างหยาบจัดจ้าน มอมเมาไปด้วยอบายมุข แล้วก็หลงใหลจนในระดับสูงก็ไม่เข้าใจเลย บริหารบ้านเมืองอะไรก็ส่งเสริมอบายมุขไปทั้งหมด ทั่วๆที่อบายมุขคือทางแห่งความเสื่อม

ก็ขอขอบคุณทุกคนเลย อาตมาเห็นความเหน็ดเหนื่อยของพวกเรา เหน็ดเหนื่อยจริงๆเลย อาตมาเห็นอยู่แล้ว พวกคุณก็เหมือนกัน เด็กๆด้วย นักเรียนของพวกเรา อาตมาภาคภูมิใจ อาตมาปลื้มใจที่พวกเรา เด็กๆของพวกเราแต่ละคน ก็ช่วยอะไรต่ออะไรได้มากมายเกินที่จะคาด

คราวนี้จึงเป็นการพิสูจน์สังขาร ยิงทำให้อาตมามั่นใจในสังขารนี้มากที่สุดเลยว่า มันจะกอบกู้มนุษยชาติทั้งโลก เพราะโลกทุนนิยม โลกโลกีย์นี้ไปไม่รอดจริงๆเลย มันเลอะเทอะเปรอะเปื้อนหยาบคาย จัดจ้านลงไปทุกวันๆ เพราะฉะนั้นเราจะต้องเอาอันนี้ขึ้นไป อาตมาจึงเทศน์เจตนาจงใจที่จะหักล้างที่บางม่วงเมื่อวานนี้ คนได้รับได้ ไม่มีใครต้านเลย ออกกระจายเสียงทั่วไปหมด อาตมาว่า

อาตมาพูดแรงพอใช้นะ แต่คนได้เขาชอบแรงๆ ก็พยายามเทศน์ในเวลาเท่านั้น เพราะไม่รู้อีกเมื่อไหร่จะได้มาพูด ไม่ได้มีพื้นฐาน ไม่ได้มีอะไรมาเลย ต่างคนก็ต่างอยู่โลกีย์โลกๆแล้วพยายามปรับหัวปรับหางให้มาหาโลกุตระให้ชัด รู้สึกว่าเขาฟังได้ แล้วก็ผลดี เห็นได้ชัดเลยเทศน์ไปๆคนเพิ่มเข้ามาได้.....

ถ้าผู้ใดได้พิสูจน์คราวนี้ว่า เออ...คนเราถ้ามีความเข้าใจหรือว่ามีปิติ สิ่งเหล่านี้ได้ ทั้งๆที่เราทำไม่ได้มีเบียดเบียน ไม่ได้มีรายได้อะไรสักคน มีแต่มาเสียสละมาจ่าย หลายคนมาควักกระเป๋าตัวเองด้วยเข้าไปไม่ใช่เล็กไม่ใช่น้อยแต่ละคนๆ แต่เราก็เห็นคุณค่า มันประเสริฐ อันนี้เราศึกษาธรรมะมาแล้ว เรารู้ว่าอะไรเป็นกุศล อกุศลเรารู้ดีแล้ว เพราะฉะนั้นก็คงไม่มีปัญหาอะไร

ก็ขอขอบคุณอีกครั้งสำหรับพวกเราทุกคนที่ได้ทำเพื่อมนุษยชาติอันนี้ขึ้นมา เป็นความจริงที่เกิดปรากฏการณ์ ไม่รู้ล่ะว่าใครจะรับได้หรือรับไม่ได้อะไรก็แล้วแต่ แต่อาตมาว่าชาวใต้หรือชาวพังงาที่ได้ประสบการณ์คราวนี้เขาได้รับได้คราวนี้ไม่น้อย อาตมาว่าอย่างนี้”

🌿 อันตามับ

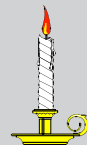
ขอกราบสวัสดิ์ ชาวนักธรรมของคณะท่านจำลอง ศรีเมืองทุกท่าน และคณะพระทุกรูป

ดิฉัน คือ ๑ ในผู้ประภัยคลื่นยักษ์สึนามิ บ้านเสียหายหมดทั้งหลัง ตอนนี้ได้ฉันไม่มีบ้านแล้ว ชีวิตดิฉันตอนนี้มีความหวังว่า ตัวดิฉันจะเอาปัญญาไหนที่จะส่งให้ลูกเรียนจบ เพราะลูกดิฉัน ๔ คน หลานอีก ๑ คน ลูกคนโตเรียนมหาวิทยาลัยรามคำแหงปี ๓ คนที่ ๒ เรียนคณะวิทยาศาสตร์ คอมพิวเตอร์ ราชมงคด คดอง ๖ คนที่ ๓ เรียนโรงเรียนเสนาอนุกุล ตะกั่วป่า ม.๕ คนที่ ๔ เรียนม. ๑ และหลานเรียน ป.๔ อย่งไรก็ตามจะขอต่อสู้ชีวิตอีกต่อไป

และท่านโปรดรับรู้ไว้ด้วยว่า คณะทุกท่านทุกคนเป็นคนที่ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ช่วยเก็บขยะ แม้แต่ขัดห้องน้ำ พวกท่านก็มายอมทำเพื่อพวกเรา แม้วันนี้ท่านจากพวกเราไปแล้วจาก ณ ที่ตรงนี้ คือ อบต.บางม่วงที่ดิฉันได้มาพักพิงอาศัยชั่วคราว แต่ดิฉันมีความซาบซึ้งใจ ประทับใจ และละอายใจ คุณทำเพื่อพวกเราได้ ถ้าพวกเราทำได้เหมือนอย่างพวกคุณในสังคมนี้ คนทุกคนคงจะเป็นคนดีขึ้นมาากกว่านี้ พวกเราไม่มีอะไรจะฝากนอกจากจะกล่าวคำว่า ขอขอบพระคุณคณะพวกคุณอย่างสูงส่ง ถ้าบุญมีเราคงได้พบกันอีก

สวัสดิ์ค่ะ

* สมยา สิทธิสงวนไทย

๔๑/๙๖ ม.๒ ต.บางม่วง ต.ตะกั่วป่า จ.พังงา

นี่คือสถานที่บ้านน้ำเค็ม ซึ่งตอนนี้ไม่มีบ้านแล้ว ไปกับคลื่นยักษ์หมดแล้ว และถ้าจะติดต่อดิฉันได้ ดิฉันยังไม่ทราบชะตาชีวิตของตัวเองเลย ว่ามีบ้านเลขที่อะไร ขอโทษค่ะที่เขียนกับดิฉันสอเพราะหาปากกาไม่เจอ ขอให้คณะของพวกคุณทุกคนเดินทางโดยสวัสดิภาพ โชคดีทุกๆคนค่ะ

☆ ทิม สมอ.

ชีวิตขงัวชววไต้

ธรรมยาตรากว่า ๘๐๐ ชีวิต
 เดินทางขงัวชววไต้
 เพื่อร่วมเป็นเพื่อนทุกขง
 เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกัน
 เพื่อบอกพวกเขาว่า
 เราเองก็ไม่มีอะไรหลายอย่าง
 เหมือนกับที่พวกเขาสูญเสียไป
 เราเองก็เคยพลัดพรากจากสิ่งที่รัก
 และเราก็เคยทุกข์แสนสาหัส
 เพื่อให้พวกเขาเห็นว่า
 เราเคยทุกข์มาแล้ว
 และเรากลับทุกข์
 เราจึงยึดเหนี่ยวศาสนาเป็นที่พึ่ง
 ด้วยความเคารพศรัทธาในคำสอนที่ถูกตรง
 เราฝึกตายก่อนตาย
 เราฝึกจนก่อนจน
 เราฝึกพลัดพรากก่อนพลัดพราก
 เราฝึกทุกข์ก่อนทุกข์
 เพื่อฝึกการวางใจได้
 ในทุกสถานการณ์ผันผวนที่เข้ามาในชีวิต

๑ ประเมินสถานการณ์จากที่ชาวโศกนำขบวนกว่า ๘๐๐ ชีวิต ไปขงัวชววไต้

เป็นประสบการณ์ที่ชาวโศกไปทำงานนี้เป็นครั้งแรก ไปขงัวชววไต้คนที่รับทุกข์โศก รั้งภัย
 ต่างๆนาๆ ทั้งเสียขงัวชววไต้ขงัวชววไต้หาย แม้แต่สมบัติก็หาย เราไปช่วยตามสถานการณ์เท่าที่จะทำได้
 วิธีการที่ไปช่วย เราก็ไม่เคยมาก่อนเลยนะ แต่ก็คิดว่าพวกเขาจะทำในรูปแบบตามวิถีชีวิตที่เราเป็นอยู่
 ไปแสดงความเห็นใจด้วยกรรมกริยา ด้วยพฤติกรรมกาย วาจา ใจ อะไรที่เราจะไปทำได้ พอไป
 ถึงเหตุการณ์จริง พวกเขาก็ไปปฏิบัติตามสถานการณ์ ที่จริงก็ไม่มีอะไรนอกเหนือจากที่เราปฏิบัติใน
 ชีวิตจริงของเรา เคยทำโน่นทำนี่อะไรอยู่ก็ทำไป เราารู้สึกอย่างไร มีความเข้าใจอะไร ก็พูดกับเขาไป
 เป็นเรื่องจริงที่พวกเขาทำไปแล้ว ถ้าจะให้ประเมินผล อาตมาว่าสุดยอด เป็นประสบการณ์ที่อาตมาว่า

“คุ้มแสนคุ้ม” แม้ลงทุนหลายล้านก็ยังคุ้ม ถ้าจะว่าไปมันเทียบเป็นเงินเป็นทองไม่ได้ มันเป็น ความลึกซึ้งทางจิตวิญญาณ

แต่ถ้าถามว่าเขาได้อะไร เราพยายามที่จะวัดผล เราพยายามรับซับซาบจากผลตอบรับ เท่าที่ เราสามารถ เท่าที่เราจะมีปฏิภาณรับรู้ได้ว่า เขารู้สึกอย่างไร ตามความเป็นจริง โดยไม่เชื่อว่าเราจะไป คาดคะเน แต่ไปรับรู้สิ่งที่เท่าที่เราจะมีความสามารถรับรู้ตามปฏิภาณของเรา ก็พอจะวัดได้ เราก็รับรู้ว่ มันเกิดการช่วยเหลือแก้ไข ให้เขาได้รับการคลายใจ ได้รับการเข้าใจได้รับรู้ภาวะธรรมโดยเฉพาะ เขาได้รับน้ำใจจากพวกเรา เพราะว่าเราเองไม่ได้เอาเงินเอาทอง เอาข้าวของวัสดุไปให้เขา ซึ่งก็รู้ๆกัน อยู่แล้ว แต่เราพยายามไปเป็นเพื่อนเขา พยายามแบ่งปันทุกข้ออย่างที่ว่า เพื่อให้เขาคลายทุกข์ พยายาม ให้เขาเข้าใจสัจธรรมแห่งความพลัดพราก ถึงความไม่เที่ยง ถึงความสูญเสียนี่ มันเกิดได้เป็นได้ และเราก็ไม่ควรที่จะต้องไปติดยึด หรือไปห้อยลอย เราควรรู้ว่าคนเราเป็นอย่างนี้ได้ ทั่วๆที่ไม่ต้องการเป็น อย่างนี้มันก็อาจจะเป็นอย่างนี้ได้ มันเป็นความหมุนเวียนไม่เที่ยงแท้ของสรรพสิ่ง มันเปลี่ยนไปตาม ธรรมชาติตามเหตุการณ์ ตามวิบาก ไม่แปลก แม้ผู้ที่ตั้งใจเป็นอย่างนี้ คือเป็นผู้ไม่ต้องมีอะไรมาก อย่างนี้ เป็นคนมีน้อยลงๆโดยไม่จำเป็นต้องถูกภัยคลื่นยักษ์สึนามิ แต่ไม่ใช่เราไปพูดให้เขาลดละ มักน้อย หรือกระนะ โดยพวกเราหลายคนไปแสดงให้เห็นว่า เราไม่ได้พยายามที่จะไปล่าลาภ ยศ อะไรๆ คือนัยยะ ของโลกุตระ ที่เราไม่ติดไม่ยึดตมบัติวัตถุ ไม่ยึดข้าวของอะไรต่างๆนานา อย่างที่เราเป็นอยู่จริงและเราก็มี ชีวิตที่ติดดิน มีน้อยใช้น้อย มีอะไรก็แบ่งกันกินกันใช้ มีอะไรก็ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน **สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องจริง ที่พวกเราเป็นได้จริง และเราไปทำให้เขาเห็นเขารู้ เขาก็รู้สึกว่ามีเพื่อน มีผู้ที่เป็นอย่างนี้** ก็สบายดีนะ ก็ว่าเริงเบิกบาน ก็ไม่ทุกข์อะไร เมื่อเขาเข้าใจว่าคนพวกเรานั้นไม่ถูกทำให้เสียหาย แต่ตั้งใจเสียหายด้วยซ้ำ จะเรียกว่าเสียหายหรือเสียสละหรือเอาออกก็ได้ ขณะที่พวกเขาเองไม่อยากเสีย แต่มันก็เสียไปแล้ว

ส่วนคนพวกเรานี้มีอยู่แท้ๆ แต่กลับไม่เอา สิ่งเหล่านี้เป็นภาษาที่อธิบายด้วยภาษายาก แต่คนรับรู้ความจริงได้ มันก็พอเข้าใจถ้ามีปฏิภาณ แต่จริงๆ แล้วในจิตวิทยาอย่างนี้ หรือญาณวิทยาอย่างนี้ มันลึกซึ้ง คนที่มีปฏิภาณ หรือมีภาวะ หรือมีภูมิปัญญาพอรับได้ เขารู้สึกเลย เพราะฉะนั้นเราไปช่วยเขาในลักษณะต่างๆ จะเป็นกรรมกริยาในการทำงานร่วมกัน ในการช่วยกันบรรเทาเรื่องนั้นเรื่องนี้ ล้วนมีเป้าหมายเพื่อหาทางที่จะกอบกู้ให้จิตวิญญาณเขามีกำลังใจ มีกำลังใจ มีความรู้สึกดีๆ ปลอ่ยวางในสิ่งที่ไม่ควรไปยึดไปถือ ไปหลงไปหลอ เข้าใจอย่างโน้นอย่างนี้ หรือเศร้าสร้อยอะไรอยู่

อาตมาว่ามีผลดีที่เดียวกับปรากฏการณ์คราวนี้ ทำให้เราเห็นว่า ธรรมชาติของพระพุทธเจ้านี้มีประสิทธิภาพจริงๆ

๑ สิ่งที่เกิดขึ้นพอท่านได้คิดไว้ก่อนหรือไม่ว่าจะออกมาในรูปนี้

ไม่ได้คิด อาตมาเองมั่นใจในธรรมชาติในพุทธธรรม ที่พวกเราได้ศึกษาฝึกฝนจนพวกเราซึ่งตัวเอง จะได้มากน้อยก็แล้วแต่ **พวกเราเป็นชาวพุทธมีมรรคมีผล** มีกรรมกริยา มีปาสาทิโก มีอาการที่น่าเลื่อมใสทางกายกรรม วชิกรรม มโนกรรม มีพฤติกรรม มีความเข้าใจ และก็เป็นจริง เราไปอยู่กับเขา เขาเห็นพฤติกรรมได้ วันหนึ่ง ๒ วัน ๓ วัน ๕ วัน ๑๐ วัน มีความเป็นอยู่ตั้งแต่ตื่นนอนมา มีชีวิตประจำวันเป็นอย่างไร ได้โอภาปราศรัยกัน **คุยกันถึงเรื่องลึกเรื่องเราเป็นอยู่อย่างไร เราได้ละได้ลด เราปลอ่ยเรวางอย่างไร** ซึ่งองค์ประกอบอะไรต่างๆ นานาเหล่านี้ รวมแล้วมันไม่ใช่มีสิ่งเดียวโดดๆ มันมีเหตุมีองค์ประกอบไม่ใช่มีเหตุผลเดียว แต่มีหลายเหตุผล หลายเรื่องราว หลายองค์ประกอบ ซึ่งรวมๆ กันแล้ว มันก็ทำให้คนเขาประมวลสิ่งเหล่านี้มาใช้ประกอบในการตัดสินใจ ทำให้เขาตัดสินใจ

ทำให้เขาวิจฉัยได้ว่า อ้อ...มันเป็นสังขะ ที่เป็นนามธรรมหลายๆอย่าง ที่เขาได้รับคำตอบของเขาเอง
อาตมาไม่รู้จะอธิบายเป็นภาษาอะไรออกมาได้ แต่เราวัดผล และรู้สึกว่าการเกิดผลตอบรับที่
เขาเองเขาได้ ซึ่งไม่ใช่ได้จากเงินทองวัตถุข้าวของอะไร ไม่ใช่เด็ดขาดเลย พวกเราที่ไปทำงานทุกคนจะรู้

๑) สังเกตดูพวกเราที่กลับมา น่าจะดูเหนื่อย แต่กลับสดชื่นแข็งแรงกลับมาเกือบทุกคน เป็นเพราะอะไรคะ ?

เราไปงานนี้มันน่าเหน็ดเหนื่อย เพราะทั้งเวลาวันหยุดพักผ่อน เวลาทำงานอะไรพวกนี้ รู้สึก
หนักเหมือนกันภายใน ๑๐ วัน ซึ่งไม่ใช่เวลาบ่อยๆเลย แต่ก็รู้สึกว่าพวกเรามีความชุ่มชื่นหัวใจ รู้สึก
เป็นสุขกันดี แม้เหน็ดเหนื่อยก็ไม่ได้ห้อย ไม้ได้เหนื่อยโหยอะไรเลย สิ่งเหล่านี้แสดงว่าพวกเราเอง
มีกะจิตกะใจ เพราะว่ามีภาวะของโลกุตระธรรม คนเราจริงๆจิตวิญญาณมีปฏิภาณพอสมควร มันจะ
มีภาวะตอบรับ แม้จะเป็นนามธรรมก็เป็นภาวะที่พอจะรู้ๆกันบ้างอยู่ อันนี้ไม่ใช่คำพูด ไม่ใช่เรื่องคาดเดา
แต่เป็นสิ่งที่ละเอียดลึกซึ้งเท่านั้นเอง ซึ่งใครพอรับรู้ได้ พอรับซับซาบเองได้ก็จะรับรู้ความจริงอันนี้ได้

๑) งานนี้เราจึงได้ทั้งประโยชน์ตน ประโยชน์ท่าน

ใช่ อาตมาบรรยายธรรมะ ก็รู้สึกว่าพวกเราเข้าใจกันดีจังเลย เพราะมันมีเหตุการณ์มีองค์
ประกอบ อาตมาพยายามจะเทศน์ให้สอดคล้องกับสิ่งแวดล้อม อันเป็นเหตุปัจจัยที่เกี่ยวข้องกันอยู่
ในกาละนี้ เรื่องราวนี้ แม้จะขยายออกไปกว้างไปลึก ก็มีสิ่งที่เป็นตัวนำตัวจูงอยู่ในเรื่องพวกนี้ มัน
ทำให้เห็นชัดเจน

๑) เปลี่ยนจากได้ไปเหนือ ขอลาถึงบรรยากาตงานฉลองหนาวที่ผ่านมาเป็นอย่างไรบ้างคะ?

บรรยากาตเป็นกันเองขึ้น เนียนขึ้น เข้าใจมากขึ้น อะไรก็ก้าวหน้าไปตามรูปเรื่องของ
ความเจริญ ตามความเข้าใจ ซึ่งอาตมาเห็นว่า เป็นอีกรูปแบบหนึ่งที่จะพยายามรวบรวม หรือว่าสร้าง
วัฒนธรรมอะไรอันหนึ่ง ที่เป็นแบบอย่างนั้นก็ค่อยๆก่อขึ้นไป เพราะว่ารูปแบบนี้มันยังไม่นาน และก็
ยังไม่มืองค์ประกอบที่สมบูรณ์อะไร ไม่เหมือนเราจัดงานอื่นๆ เช่น งานพุทธาภิเษก งานตลาดอาริยะ
ซึ่งเราจะจัดมานานแล้ว ที่นี้ก็เพิ่งจัดมาแค่ ๒-๓ ปียังไม่ทันไรจะไปประเมินผลกันที่ยังไม่ได้หรอก
แต่อาตมาก็เห็นระยะก้าวระยะปรับตัวของมันอยู่ ก็มีประชาชนมีชาวหมู่บ้านต่างๆ มาร่วมมารวม แม้แต่
พวกเราเองก็เข้าใจมากขึ้นว่างานนี้เป็นอีกแนวหนึ่ง ลักษณะหนึ่งที่เป็นการสังสรรค์ หรือเป็นงานซึ่ง

อาตมาถือว่า **จริงๆแล้ว งานนี้เป็นงานพักผ่อนของเรา ไปเปิดหูเปิดตาบ้าง ไม่ต้องอยู่ในกรอบ เหมือนงานพุทธาภิเษกหรืองานตลาดอารียะ** ซึ่งเป็นงานหนักนะ แม้แต่งานมหาปวารณา หรืองาน อโศกรำลึกก็ตามก็ยังมีกรอบ แต่งานนี้ไม่มีกรอบ กรอบมันน้อยปละยอมหมด ปละยอมไปทิ้งที่ภูเขา และความเย็นก็ช่วยหลอมไว้ หลอมรวมไว้มันหดไว้ ไม่ให้ทุกอย่างแตกกระจาย

หลายหน่วยงานของพวกเขา จะหยุดช่วงนี้ให้พนักงานพักผ่อนกัน มีบางหน่วยงาน ซึ่งยังไม่ได้หยุด ก็เริ่มดำริจะให้พนักงานหยุด ขึ้นไปพักผ่อนร่วมกันในปีหน้า

ก็ค่อยๆทำกันไป อาตมายังไม่เก่งพอที่จะพยายามแนะนำบอก ว่า ให้มันเป็นอะไร บ้าง **เรื่องของสังคมโลกุตรชนนี้ มันไม่ใช่สามัญโลกีย์ มันเกิดตามธรรมชาติ** อาตมาเองเป็นคนไม่เก่ง ในการทำโครงการ ไม่เก่งในการจะคิดอะไรยืดยาวใหญ่โตอะไรนัก ไม่ใช่หนักวาดวิมาน นักปั้นโครงสร้าง อะไรมากมายนัก

อาตมาเป็นคนที่ เออ...อันนี้มันเกิด อันนี้มันควรเป็นอย่างไรก็ต่อหัวต่อหางเล็กๆน้อยๆ ไม่ใช่มานั่งวาดนั่งปั้นโครงสร้างโครงการอะไรยาวยืด และอาตมาก็ไม่ตั้งใจจะทำเช่นนั้น นอกจาก เห็นๆ แล้วก็ทำไปตามลำดับพยายามทำให้ดีเท่าที่จะเป็นไปได้ ไม่อยากฝันหวานอะไรมากมาย

อย่างนี้เขาจะว่าพ่อท่านไม่มีวิสัยทัศน์

วิสัยทัศน์ของอาตมานะหรือ อาตมามีเป้าหมายเป็นหลักใหญ่ๆอยู่แล้ว ไม่ใช่เป็นเรื่อง กะปรืดกะปรอย ไม่ใช่เรื่องแยกๆย่อยๆเรื่องฟอยอะไร อาตมามีวิสัยทัศน์เห็นว่าโลกควรเป็นอย่างไร สังคมควรเป็นอย่างไร นี่เป็นเรื่องที่อาตมาแน่ชัด ไม่มีปัญหาอะไร

☆ วิสัยทัศน์บุญนิยมนั้น เดินทางอย่างเรียบง่าย ไม่ซับซ้อน ไม่ วางแผน ไม่วาดหวัง เป็นครรลองเดียวกับที่พระพุทธองค์ทรงค้นพบ และ พาทำมากกว่า ๒๕๐๐ ปี

งานฉลองหนาวธรรมชาตอโศก ครั้งที่ ๓

หลังจากพ่อท่าน นำผู้ปฏิบัติธรรม ชาวอโศกร่วมกับคณะสถาบันบุญนิยม ไปปฏิบัติธรรมภาคใต้ในกิจกรรม “ซับขวัญชาวใต้” ที่ อ.ตะกั่วป่า จ.พังงา เป็นเวลา ๑๐ วัน แล้ว ชาวอโศกหลายชีวิตก็เดินทางขึ้นเหนือ เพื่อร่วมงานฉลองหนาวกับชาวดอยแพ่งค่าที่ภูผาฟ้า น้ำ จ.เชียงใหม่ ภายใต้อุณหภูมิ ๙ °c ด้วยบรรยากาศเรียบง่ายๆ สัมผัสใกล้ชิดชีวิตวิถีชีวิต ธรรมชาติ ตั้งแต่วันพฤหัสบดีที่ ๒๗ - อาทิตย์ที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๔๘

พฤหัสบดีที่ ๒๗ มกราคม

พ่อท่านกับหมู่สมณะและญาติธรรม หายอดเดินทางมาถึงเชียงใหม่ที่ดอยแพ่งค่า ช่วง

ที่พ่อท่านนำเดินจากสะพาน เชื่อมใจผ่านบ้านคุณรพินทร์ พ่อท่าน แวะดูกิจกรรมของชมรมนักประดิษฐ์ ซึ่งเป็นเด็ก นักเรียนชั้นประถมฯของภูผาฟ้า น้ำ สิ่งประดิษฐ์ ก็ได้แก่ เครื่องวัดความชื้นปุ๋ยหมักชีวภาพ เครื่อง เตือนเมื่อประตูลิ้มปิด เกมทดสอบสมาธิ และ เกมทายซุ่มชนอโศก ประตูกันขโมยของ นักเรียน สส.ภ. ม.๓ และสื่อการสอนสวิตซ์เปิดปิดอัตโนมัติ ๓ ชิ้น เอือนฟ้าตะวัน

๑๘.๐๐ น. ณ ลานเวทีหน้าศาลาชาวปี่ มีรายการ “ควันหลงสีนามิ” มีสมณะฟ้าไท สมชาติโก ดำเนินรายการ โดยสัมภาษณ์ สมณะ ดินดี สันตจิตโต สมณะพอแล้ว สมาธิโต สมณะแก้วแก้ว สรณียโย สมณะแก่นเกล้า สารกโร สมณะเล็กเล็ก จุลคัมภีโร ต่างก็เล่าถึงบรรยากาศ ความประทับใจ ที่พ่อท่านได้นำสมณะ ลิกขมาตุ และญาติธรรม เกือบพันชีวิตไป “ซับขวัญชาวใต้”

ทำให้เกิดประโยชน์ตน และประโยชน์ท่านเป็นอันมาก

ศักร์ที่ ๒๘ มกราคม

ช่วงเช้า พ่อท่านนำสมณะและพระอาคันตุกะ รวมประมาณ ๔๐ รูป ลิกขมาตุ ๓ รูป **บิณฑบาตภายในชุมชน** ท่ามกลางอากาศหนาวเย็น

ก่อนฉัน **พ่อท่านแสดงธรรม** ณ ลานสนามหน้าศาลาชาวน้ำปี พ่อท่านได้กล่าวเน้นว่า “ให้พวกเราฟังแก่ ฟังเจ็บ ฟังตาย กันให้ได้ มาตรการนี้ก็ได้นอน ๑๑ ชม. พยาบาลบังคับไว้ให้นอนอย่างน้อย ๑๐ ชม. อายุยาวหลายอย่างก็เปลี่ยนแปลงไป หลายคนก็มาคอยดูแล

ศาสนาพระพุทธรเจ้า แตกต่างจากศาสนาอื่นๆ คือเป็นอเทวนิยม เป็นศาสนาที่พิเศษ

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาของมนุษย์ ที่เป็นวิทยาศาสตร์ สามารถพิสูจน์ได้

คนเราเกิดมาควรทำให้ได้ ๓ สิ่งนี้คือ

๑. มีเจตวิมุตติ ปัญญาวิมุตติ อันไม่กลับกำเริบ [โลกุตระ]

๒. มีสมรรถนะ ความรู้ ความสามารถ [โลกวิทู]

๓. ต้องรู้สัมมุติ พุทธิกรรม ๓ รู้มารยาตสังคัม” [โลกานุกัมปายะ]

หลังพ่อท่านแสดงธรรมจบ **มีการปล่อยโคมลอย แห่โรงบุญ** มีโรงบุญที่สวนปาล์ม **มีอาหารแจกหลายอย่าง** เช่น ข้าวเหนียว ส้มตำ ข้าวหนุกงา มันย่าง เห็ดย่าง อาหารตามสั่ง ก๋วยเตี๋ยว ฯลฯ **แล้วมีการฟ้อนเจิง** โดยนักเรียน สส.ภ. กับผู้มีอายุยาว

๑๑.๐๐ น. **เปิดตลาดอารีเย** ขายน้ำมันพืช

แค็บเจ และเลื่อยตัด กางเกงยีนส์บริการแก่ชาวบ้านข้างเคียง

๑๓.๐๐ น. สมณะกับญาติธรรมชาวหัวเลาแบ่งกัน ๔ กลุ่มไปทำแนวกันไฟ เนื่องจากปีกลาย มีไฟป่ามาก จึงทำแนวกันไฟไว้รอบภูผา

๑๘.๐๐ น. พ่อท่านเอื้ออ้อุ่น พูดถึงเรื่องสุขภาพที่หลังยก จากนั้นพ่อท่านก็ตอบปัญหา

เสาร์ที่ ๒๙ มกราคม

งานนี้ไม่มีการทำวัตรเช้า อาจารย์ ๑ สมณะบินบน ถิริจิตโต บอกว่า “งานนี้เป็นงานพักผ่อนของชาวอโศก ที่ทำงานมาตลอดปี เป็นงานเรียบง่าย ๆ ไม่มีอะไรมาก เน้นการพักผ่อน และสังสรรค์พูดคุยกัน ส่วนความรื่นเริงบันเทิงก็ของใครของมัน

๐๘.๓๐ น. มีการประชุมองค์กรบุญนิยมต่าง ๆ ซึ่งมีพาดิษย์บุญนิยม การเมืองบุญนิยม ฯลฯ

ก่อนฉันพ่อท่านแสดงธรรม เน้นชี้ให้เห็นวิถีชีวิตของพวกเราที่เรียบง่าย **ที่นี่ใช้น้ำมาบั่นเป็นกระแสไฟฟ้า การกักน้ำไว้ก็เป็นผลดีกับชาวบ้าน** แทนที่น้ำจะไหลไปหมด เราก็ค่อยๆ ปล่อยให้น้ำให้ไหลไปเรื่อยๆ

๑๒.๐๐-๑๓.๐๐ น. มีกีฬาอาริยะ เช่น การเก็บผักป่า และหักพิน มีผู้สมัคร ๗ ทีม ทีมละ ๓ คน

๑๓.๐๐-๑๕.๐๐ น. เป็นการแข่งผ่าพินเดี่ยวชาย หญิง และการตำข้าวด้วยมือ

๑๓.๐๐-๐๓.๓๐ น. เป็นการแข่งจักตอก

๑๕.๐๐-๑๕.๓๐ น. เป็นการแข่งตักทราย
กีฬาอาริยะคือ การแข่งกีฬาของผู้ฉลาดเหนื่อย สุข แต่มีประโยชน์กับการดำรงชีวิตประจำวัน

๑๗.๐๐ น. พ่อท่านพบสมณะนวกะที่กุฏิ พ่อท่านกล่าวว่า “ผู้ที่จะมาบวชมีน้อย จะมากก็ลำบาก ศาสนาพุทธเป็นอเทวนิยม ตอนนี้นำกำลังเขียนหนังสือเทวนิยมกับอเทวนิยมต่างกันอย่างไร

เขียน ๑๐ ประเด็น ที่ผมมาทำเป็นพุทธแท้ๆ มี
อุบาสก-อุบาสิกาอยู่กินอย่างมีวัฒนธรรม มี
สาธารณโภคีถึงฆราวาสเลย

พุทธเป็นอิสระเสรีไม่ครอบงำทางความคิด
พุทธเป็นปัจเจกตั้ง เวทีดีโพ เป็นเอทีปัสสิโก
เหมือนกันหมด เป็นจิตที่บริสุทธิ์

ธรรมะของพระพุทธเจ้าไม่เอาเปรียบ เรา
มาพิสูจน์กันถึงโศกักขันทา ปหายะ ญาติปริวัตตัง
ปหายะ เรามาเป็นพี่เป็นน้องกันในทางธรรม

๒๐-๓๐ ปีชุมชนเราพิสูจน์ได้ ได้ลด
ความโลภ และความโกรธ ชุมชนเราไม่เคยเกิด
มีถึงขั้นอาชญากรรม ทุกคนสำรวม สังวร ไม่
ทำร้ายกัน ความโลภก็ไม่รุนแรง อยู่กันเป็นมวล
ก็ไม่มีอะไรร้ายแรงเลย แม้มีข้อบกพร่องก็นิดหน่อย
ถ้าทุกบ้านเป็นอย่างพวกเรา ก็อยู่เป็นสุข”

จากนั้นพ่อท่านก็อธิบายธรรมะในหลัก
ของโพธิปักขิยธรรม และตอบปัญหาให้กับ
สมณะนวกะ

๑๗.๐๐ น. มีการแสดงภาคค่ำ **ปีนี้**

การแสดงเน้นความเรียบง่าย ตั้งแต่เวทีการแสดง
ก็พยายามให้เป็นธรรมชาติ การแสดงไม่มี
การจัดลำดับการแสดง ใครจะแสดงอย่างไร
ผู้แสดงก็ไปตกลงกันเอง จากนั้น**สมณะเดินดิน**
ติงชวีโร ก็แจกรางวัลแก่ผู้ชนะในการแข่งขันกีฬา
อาริยะ

งานนี้ได้มีการ**แจกรางวัล ผู้อายุยาวที่มาร่วมงาน** ฝ่ายชายคือ **คุณปริดา กลีบมาลัย** อายุ
๘๔ ปี จาก จ.อยุธยา ฝ่ายหญิง คือ **คุณจุม**
สุนาวรรณ อายุ ๘๔ ปี จากลานนาอโศก
จ.เชียงใหม่

นักกีฬาที่เข้าแข่งขัน ซึ่งเป็นผู้มีอายุยาว
ฝ่ายชายได้แก่ **คุณร่มดิน** จากกีฬาจักตอก อายุ
๕๙ ปี มาจากตอยรายปลายฟ้า ฝ่ายหญิงคือ
นางประยูร ศรีเกษสันติ์ อายุ ๗๐ ปี

นอกนั้น**นักกีฬาตัดกรวย**มีผู้เข้าแข่งขัน ๗ ทีม
ที่ ๑ คือ ทีมหัวเลา คุณสุรักรักษ์ เป็นหัวหน้าทีม
ที่ ๒ ทีมหัวเลา คุณบุญธรรม เป็นหัวหน้าทีม
ที่ ๓ ทีมหัวเลา คุณจันทร์ แสงแก้ว เป็นหัวหน้าทีม

○ **กีฬาตำข้าวด้วยมือ** ที่ ๑ คือ ทีม จากศิระชะอโศก ที่ ๒ คือทีมนักเรียนสส.ภ. ที่ ๓ คือทีมแดชีวิต

○ **กีฬาเก็บผักป่า** ที่ ๑ คือ คุณเสาดิ จากหัวเลา ที่ ๒ คือทีมอ.ปายกับคุณน้อยจาก หัวเลา ที่ ๓ คือทีมคุณแป จากหัวเลา

○ **กีฬาหักฟืน** ที่ ๑ คือ ทีมหัวเลา ที่ ๒ ทีมเด็กดอย ที่ ๓ ทีมฮอมบุญอโศก

○ **กีฬาจักตอก** ที่ ๑ คุณลานนา จาก บ้านราชฯ ที่ ๒ คุณอำนาจ จากฮอมบุญอโศก ที่ ๓ คุณใจทิพย์ จากดอยรายปลายฟ้า

○ **กีฬาผ่าฟืน** ฝ่ายหญิง : ที่ ๑ คุณ จันท์จากหัวเลา ที่ ๒ คุณน้อย จากหัวเลา ที่ ๓ คุณเพลิน จากดอยรายปลายฟ้า

ฝ่ายชาย : ที่ ๑ คุณชัชวาล จากหัวเลา ที่ ๒ คุณเสม จากหัวเลา ที่ ๓ คุณประยูร จากศิระชะอโศก

อาทิตย์ที่ ๓๐ มกราคม

ช่วงเช้าหมู่สมณะ ลิกขมาตุบิณฑบาต ภายในชุมชน

ในงานนี้นักเรียน ม.๖ จากบ้านราชฯ ลันติฯ สีมาฯ ปฐมฯ ศิระชะอโศกฯ มาร่วม จัดงานและเข้าหลักสูตรฝึกฝนตนเองตาม ความสมัครใจ

งานนี้ตำข้าวเลี้ยงกันเอง ตลอดงานใช้ไฟ จากโซล่าเซลล์ นับเป็นปีที่ ๒ ที่ไม่ต้องเสียเงิน ชื้อน้ำมันปั่นไฟเลย

ปีนี้มีผู้มาร่วมงานพันกว่าคน ชาวบ้าน จาก ๖ หย่อมบ้าน และชาวต่างชาติมาร่วมงาน มากกว่าปีก่อน

สมณะโพธิสัทธา โพธิสัทธา

จดหมาย จากญาติธรณี

ให้อภัยกันได้ สบายกว่ากันเยอะเลย

ดิฉันขาดการตอบรับทางสมาคมฯ ก็นานจนจำไม่ได้ว่าฉบับสุดท้ายเขียนส่งไปเมื่อไหร่ แต่ทางสมาคมยังมีเมตตาส่งหนังสือมาให้ได้ขาด ขอขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่ง หนังสือทุกฉบับมีค่ามาก ขณะนี้ดิฉันห่างวัด ห่างเพื่อน-พี่-ญาติธรรม ก็มีหนังสือให้ติดตามความเป็นไป การปฏิบัติธรรมก็ยังอยู่ในเกณฑ์ดี ไปเช้าแต่ก็ไม่สอบตก ดิฉันยังได้นำสารอโศก ดอกหญ้าไปให้เพื่อนอ่านด้วย พอดีเพื่อนป่วยเป็นมะเร็งระยะสุดท้าย ตอนนั้นดิฉันไปเยี่ยม เห็นแล้วใจหาย ก็ให้กำลังใจเธอและเอาหนังสือไปฝากด้วย หลังจากวันนั้นก็ไม่ได้ไปหา ครั้งสุดท้ายที่เจอปรากฏว่าเธอเหมือนเกิดใหม่ แข็งแรง ใบหน้าสดชื่น สุขภาพจิตดีมาก เธอบอกว่าช่วงก่อนเครียดมากเลยหมดกำลังใจ หลังจากที่ทำหนังสือแล้วทำให้รู้ว่าทุกสิ่งในโลกนี้ล้วนอนิจจัง ไม่ใช่มีแต่เราที่ทุกข์ สิ่งที่เราจะต้องสู้มันคือกิเลสที่อยู่ในใจเรา ตอนนั้นเธอบอกว่าเธอสามารถที่จะให้อภัยผู้อื่นได้ ถ้าเรารู้จักให้อภัยมันก็ไม่เครียด ถ้าไม่เครียดโรคก็ไม่กำเริบ นั่นเป็นเพราะอานิสงส์ของหนังสือธรรมะแท้ๆ

ดิฉันขอยกความดีทั้งหมดดีให้สมาคมฯ ดิฉันสัญญาว่าจะแบ่งปันให้คนอื่น ๆ อ่านด้วย หนังสือทุกฉบับมีค่าสำหรับดิฉัน อ่านแล้วเก็บไว้อย่างดี สิ่งดีๆ ในหนังสือจะจดจำนำมาประพฤติปฏิบัติตลอดไป

❖ นงนุช กันธะ จ.เชียงใหม่

 อย่ารอให้เจ็บป่วยจนเป็นมะเร็งก่อนแล้วจึงให้อภัยนะ ยังไม่เจ็บป่วยก็ให้อภัยให้ทันได้ ชีวิตของเรามีค่ามากกว่า มัวแต่ถือสาเฟิงโทษผู้อื่น ใครๆ ก็เป็นเจ้าของกรรม-วิบากของตัวเอง ดูแลตนเอง คิด-พูด-ทำแต่กุศลเข้าไปตลอดดีกว่ามั๊ย? - บ.ภ.

สำนึกดี-มีอกภัย-ใจเบิกบาน-สุขสำราญในธรรม....

อ่านแล้วมีประโยชน์มีความสำนึกดีเพิ่มขึ้น เป็นหนังสือดีเพราะมีธรรมะอยู่ด้วย ผมอยากให้ทุกคนอ่านแล้วมีจิตสำนึกสงสารผู้ที่อ่อนแอกว่าและเมตตาต่อสัตว์ที่มีความกตัญญูต่อสัตว์ที่มีประโยชน์ ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เพราะคนและสัตว์อยู่คู่กันมานาน ช่วยกันทำไร่นาให้คนทั้งประเทศได้กินได้ใช้ ชนส่งสิ่งต่างๆ มีคุณค่าประโยชน์มากมาย แต่คุณค่าสัตว์ที่มาช่วยงานมนุษย์มันไม่มีค่าเหลืออยู่เลย ถูกทำลาย ถูกเบียดเบียนจากมนุษย์และเทคโนโลยีสมัยใหม่

สมัยก่อนเลี้ยงสัตว์ไม่เคยคิดจะทำลาย ทั้งคนและสัตว์รักกัน มีความผูกพันกัน แม้จะขายให้คนอื่นก็ยังร้องไห้ เพราะมีความสำนึกดีต่อกัน แต่ปัจจุบันนี้หาแบบนี้ไม่มี มีแต่จะเบียดเบียนซึ่งกันและกัน ประทัดประหารผู้อ่อนแอ ผู้บริสุทธิ์ก็เลยตกเป็นทาสแห่งความชั่วร้าย

ยังไงผมต้องขอขอบคุณที่ยังมีหนังสือสารไอศก ช่วยปลุกจิตสำนึกให้คนกลับมาพึ่งตนเอง โดยไม่เบียดเบียนสัตว์และผู้อื่น ถึงปัจจุบันจะมีหนังสือแบบนี้หรือผู้ปฏิบัติแบบนี้แข่งกับเทคโนโลยี

และมีความเมตตาต่อมนุษย์และสัตว์ ลักวันหนึ่งถ้าไม่ละความเพียรพยายาม ทุกอย่างคงประสบความสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพอย่างแน่นอน ผมขอเป็นกำลังใจ ในอนาคตคงจะมีผู้เมตตาสัตว์และมนุษย์เพิ่มมากขึ้นอย่างแน่นอน

ผมอยากให้หนังสือแบบนี้อยู่กับคนไทยไปตลอด และคงแบบนี้ไว้ (เหมือนเกลือในสมัยพระพุทธเจ้าเค็มอย่างไร ปัจจุบันก็เป็นอย่างนั้น)

ผมขอเป็นกำลังใจกับแนวทางอย่างนี้

❖ วิชาญ วงษ์เสนา จ.ขอนแก่น

 เราคงไม่ได้เจตนาจะทำแข่งกับเทคโนโลยีในยุคสมัยที่เปลี่ยนไปหรอก หากแต่เรายืนยันปฏิบัติศีลธรรมตามคำสอนของพระพุทธเจ้าผู้นำพาปฏิบัติ จนเราเองก็ได้รับผลเป็นกุศลวิบาก ไม่เบียดเบียนแล้วสบายกว่าจริงๆ เราทดลองทำแล้วดีกว่าจริงๆ จึงบอกต่อให้ใครๆ พิสูจน์ดูบ้างล่ะ... ไม่ว่าโลกจะเปลี่ยนไปสู่ยุคใด เรายังสุข-สงบ สันติได้ - **บ.ก.**

เบียดเบียนชีวิตเขาทำให้เราต้องเจ็บป่วยบ่อยๆ

ผ่านมาแล้วสองเดือนกว่า กังวลใจเรื่องสุขภาพที่น้ำหนักลดลงมาก กลัวว่าร่างกายจะไม่ได้รับสารอาหารครบถ้วนจึงยอมทานเนื้อสัตว์(เพื่อนร่วมโลก) เนื้อสัตว์บางชนิดให้โทษมากกว่าประโยชน์ รู้ดังนี้แล้วจึงเริ่มต้นใหม่ทุกวัน(ทั้งที่รู้แต่ก็ยังทำ) ชีวิตจึงย้ายอยู่กับที่(เรื่องการเงิน) วันเวลาที่ผ่านไปได้มองเห็นสังขาร ความจริงการเปลี่ยนไปของชีวิต โดยการชีวิตจากคนอื่น(คนข้างเคียง) และที่สำคัญที่สุดก็จิตใจของตัวเอง ก็จะตั้งใจทำให้ดีขึ้นทุกวัน

❖ สมพร หลุนบุชา จ.มหาสารคาม

 ขอเอาใจช่วยให้สามารถปลดปล่อยชีวิตเพื่อนได้ทุกมื้ออาหารทุกวัน สัตว์ทุกตัวไม่ได้เกิดมาเพื่อเป็นอาหารของเรา เราคงรู้สึกแย่มากที่เอาชีวิตเขามาต่ออายุชีวิตเรา ทุกวันนี้คนในโลกนี้เป็นโรคมะเร็งตายกันเยอะ สาเหตุหนึ่งมาจากอาหารเนื้อสัตว์ หรือผลิตภัณฑ์จากสัตว์ หมู-เป็ด-ไก่-ปลา-กุ้ง เลี้ยงมาฆ่าขายต้องเข้ายาป้องกันโรคระบาด ต้องใช้ฮอร์โมนเร่งเนื้อ เร่งนม เร่งไข่ สารพัดจะกระตุ้น

นี่ไม่นับรวมที่ตายเพราะเป็นโรค แล้วนำมาฆ่าชายอีกล่ะ

คนกินเนื้อสัตว์ทุกวันนี่จึงได้รับวิบากกรรมเร็วทันตา เป็นมะเร็งตายกันแต่อายุยังน้อย อาหารมังสวิรัตินอกจากการเบียดเบียนชีวิต ปลุกกินเองก็ยังมีได้ ปรุงสักหน่อยก็อร่อยแล้ว ยิ่งเรื่อง ขาดสารอาหารยังไม่ต้องกังวล แค่ข้าวกล้อง ถั่วหลากหลาย(ไม่ต้องมาก) งาและข้าวโพด ผัก-ผลไม้ เล็กน้อยตามฤดูกาล แค่นี้ก็ได้อาหารครบคุณค่าทุกหมู่แล้ว ไม่ขาดแม้แต่โปรตีนที่จำเป็นของร่างกายอีกด้วย น่าจะทดลองทำดูเมื่อใจคลี่คลายกายก็จะสบายขึ้นด้วย... - บ.ก.

ผู้มีศรัทธาคือครูต้นแบบที่สังคมต้องการ

ได้รู้จักกับชาวอโศกเมื่อต้นปี ๒๕๔๕ นับแต่นั้นมาได้เป็นส่วนหนึ่งของชาวอโศก แม้ว่าจะไม่ได้อยู่ในชุมชนชาวอโศกก็ตาม เมื่อมีงานบุญเมื่อใดจะต้องพยายามหาเวลาว่างไปช่วยงานทุกครั้ง เพราะขณะนี้ต้องดูแลบุพการีทั้ง ๒ ท่าน อายุ ๘๔ และ ๘๒ ปี คุณแม่ก็ชอบอ่านหนังสือทุกเล่มที่ส่งไปถึง ดิฉันจะต้องอ่านต่อจากท่านจนจบทุกที ท่านบอกว่าดีมาก บางครั้งยังขอติดตามข้าพเจ้าไปปฏิบัติธรรมร่วมกับชาวอโศก แต่ไปไม่ได้ เพราะเราอยู่กัน ๓ คน คุณพ่อเป็นโรคสมองฝ่อ เบาหวาน และโรคเก๊าต์ ต้นปี ๒๕๔๗ (เม.ย.-มิ.ย.) ท่านเดินไม่ได้ ข้าพเจ้าจึงให้ท่านรับประทานมังสวิรัติต่อเนื่อง ข้าวกล้องสลับกับข้าวขาว งดเว้นเนื้อสัตว์ทุกชนิด และรับประทานเห็ดหลินจือด้วย ท่านแข็งแรงเดินได้ตั้งแต่เดือน ก.ค.เป็นต้นมา ความจำดีขึ้น มีคุณแม่ที่รับประทานเฉพาะเมนูเห็ด แต่ยังไม่รับประทานเนื้อปลาเป็นประจำ สัตว์อื่นข้าพเจ้าไม่นำมาให้ท่าน

นักเรียนที่โรงเรียนได้แบบอย่างจากนักเรียนสัมมาสิกขาหินผาฟ้าน้ำ ซึ่งข้าพเจ้าพาไปเข้า

15 1 2004

ค่ายหลายรุ่น(หลายคน) ประมาณ ๗๐ คน ได้ไปเข้าเรียนที่หินผาฟ้าน้ำ และนักเรียนหลายคนก็ปฏิบัติตนตามอย่างครู คือมีศีลห้าอย่างเคร่งครัดในวันพระ ส่วนวันอื่นๆก็พยายามลดละมากที่สุด ข้าพเจ้าจะพยายามเป็นครูที่มีศีลห้าตลอดไป เพื่อเป็นต้นแบบให้แก่ศิษย์ และรักศิษย์ทุกคนเหมือนลูก นำความรู้ที่ได้รับจากการศึกษาธรรมะไปกล่อมเกล่าจิตใจของเด็กให้เป็นคนดี มีคุณภาพ มีคุณค่าต่อสังคมต่อไป

❖ สุมาลี จันทร์เทือง อ.ขอนแก่น

 ขอโมทนากับบุคคลกรรมที่คุณครูตั้งใจกระทำ ทั้งความกตัญญูกตเวทิต่อบุพการีทั้งสอง และความปรารถนาดีต่อลูกศิษย์ในการสร้างคนดีมีคุณภาพ มีคุณค่าต่อสังคม. - **บ.ภ.**

ปัญหาทำให้เกิดปัญญา

อยู่ได้เพราะมีอาหารสมองดีๆ จิตใจดีๆ ร่างกายนี้อีกหน่อยก็ต้องเนาเปื่อยตายไป ทุกวันนี้ คิดดี พูดดีทำสิ่งดีๆ ไม่มีเวรมีภัยกับใคร พยายามคุมจิตวิญญาณตัวเองให้ดี บางทีเพลอขาดสติ นึกเรื่องที่มากระทบหู ตาทำให้รู้สึกเคือง แต่ก็ระงับได้ด้วยขมใจไว้ อดทนต่อคำติฉินนินทา เสียดแทงในใจ บางครั้งมีปัญหาชีวิตอย่างหนัก แต่นั่นแหละที่ผู้รู้กล่าวว่าชีวิตไม่มีปัญหาเสียเลยก็ไม่รู้รสชาติของชีวิต

❖ ธงชัย ศิริมาตย์ อ.เชียงใหม่

 เมื่อเรียนรู้ภาคทฤษฎีแล้ว ก็ต้องมีบทฝึกภาคปฏิบัติจริงด้วยจึงจะารู้เพิ่มเติม ได้รู้ชัดเจนยิ่งขึ้น ชีวิตต้องปรับตัวพัฒนาไปตลอดเวลาที่มีชีวิตอยู่นั้นแหละนะ - **บ.ภ.**

รู้:ไรก็ไม่รู้วิชาของเราเอง

จากการที่ได้อ่านสารอโศก และได้เรียนรู้การนั่งสมาธิ นำมาผสมผสานกันแล้วมาใช้ในชีวิตประจำวัน ได้ผลดีตามมาพอใช้ อย่างน้อยในบางเวลาที่ถูกคำตำหนิหรือดูถูก ถ้าอารมณ์ไม่ฟุ้งเดือดพล่านๆ เสียก่อน ก็ยังสามารถแยกออกได้ว่า นี่เราไม่ได้เป็นอย่างที่เขาคำ แล้วเราก็อย่อดำตอบกลับ แล้วเราก็อย่อกับเอาคำตำหนิมาไว้ที่ใจเรา ให้รู้ตัว ถ้าดำตอบไปเราก็ต่ำลงๆ ต้องพยายามรู้ตัวเสมอว่าบุคคลผู้นี้มักทำให้เราเคืองอยู่เสมอ ทั้งๆที่เราทำดีไม่เคยกลั่นแกล้งบุคคลผู้นั้นเลย แต่เขาก็คิดในทางร้ายๆ ใส่ความให้มาตลอด คิดว่าคงจะต่อไปๆจนกว่าใครคนใดคนหนึ่งล้มหายตายจากไป เพราะเท่าที่ดูมาตลอดชีวิตจนปัจจุบันเขาไม่เปลี่ยน แต่เราเปลี่ยน จึงไม่สงสัยว่าทำไมคนเราต้องศึกษาธรรมะ ไม่ต้องถึงขนาดอรหันต์หรอก เอาแค่พอรู้จักจิต-กิเลส-ตัณหาแล้วมาลดกัน อย่าว่าแต่“ละ”เลย เอาแค่“ลด” สำหรับบางคนยังยากเลย อย่างดิฉันนี่ยังต้องปรับปรุงอยู่ตลอด ใช้เวลาก็นานหลายปี ต้องขอยอมรับว่าเมื่อก่อนเป็นคนมองโลกในแง่ร้ายมากๆ มากจนคิดไม่ถึงว่าถ้ายังเป็นอยู่อย่างนั้น ปัจจุบันคงต้องไปอยู่ที่โรงพยาบาลประสาทแล้วแน่นอน ย้อนคิดดูก็เสียว แต่คนเราไม่แน่นอนหรอก ต้องไม่ประมาทถือศีลไปแม้ว่าจะตกๆหล่นๆ เราก็อพยายามเท่าที่เราทำได้ ยอมรับว่าซ้า....

รายงานการปฏิบัติศีล ๕

๑. ไม่ฆ่าสัตว์ ตัดชีวิต ส่วนเสีย-มดยังตายเพราะมือขณะเรากำลังงาน
๒. ไม่ลักทรัพย์ ก็มีหีบฉวยของผู้อื่นมาใช้โดยไม่ได้รับอนุญาต
๓. ไม่ประพฤตินิโคตในกาม ไม่ได้สนใจไฝหา แต่อารมณ์มีบ้าง
๔. ไม่พูดจาไม่ปดมตเท็จ คิดว่ามีผิดพลาดบ่อย รู้ตัวบ้างไม่รู้ตัวบ้าง
๕. ไม่เล่นนอบายมุข ไม่ติดบันเทิง เล่นห่วยน้อยมาก ยังมีบ้าง

ตกลงยังใช้ไม่ได้เลย นี่โง่ยากจริงๆ ถ้าแจงออกมาคิดว่ายังมีมากกว่านี้อีก นี่แค่ศีล ๕ นะ ยังไม่ไปถึงไหนเลย ปัญหาที่มีเยอะเยอะ พอถึงเวลานึกไม่ออกซะแล้วว่าจะถามอะไร อ้อ! มักเป็นคนที่ไม่ตอบอะไรไม่ตรงคำถามอยู่เสมอ คือรู้ตัวว่าต้องการปิดเบือน ปกปิดความผิดพลาด บกพร่องเลยตอบแบบเลี่ยงไปเลี่ยงมา จะแก้ไขอะ

❖ **สรญา เจริญศรีเกษม. จ.สงขลา**

 ฝึกสัญชาติแห่งคนตรงด้วยการมีศีล ถือเป็นหลักสำคัญของชีวิตเลย โดยเฉพาะศีลข้อ ๔ ตั้งใจให้ตัวจะไม่พูดเรื่องเท็จ ใครครวญให้ตีก่อนจะพูด ต้องเป็นความจริง-ไม่หยาบคาย-ไม่นินทา-ไม่เพ้อเจ้อไร้สาระ หรือยุแหย่ให้คนทะเลาะกัน หากไม่แน่ใจก็อย่าพูด ฟังคนอื่นให้มาก ฝึกแยกแยะจะรู้เท่าทันตัวเอง ฝึกอย่างนี้ต่อเนื่องไปดู แล้วลองเขียนมาเล่าสู่กันฟังนะ ส่วนศีลข้อ ๕ อย่าฝืนลมๆแล้งๆกับความผกผันของตัวเลขเลย และถึงจะถูกหวย เงินที่ได้มาก็เป็นเงินของคนหวังแต่จะได้เป็นเงินมาจากความซี้โลกแห้วๆ - **บ.ก.**

ดีใจก็ทุกข์แบบดีใจ เสียใจก็ทุกข์แบบเสียใจ

ระยะนี้พยายามฝึกจิตฝึกใจให้ต่อสู้กับตัวกิเลสที่เรียกว่า “ราคะ โทสะ โมหะ” ซึ่งเข้ามาทางตาหูจมูกลิ้นกายใจของเรา โดยตั้งสติไว้ให้มั่น ระลึกรู้อยู่ตลอดเวลาที่มากกระทบ เพราะคนเราเคยชินกับความอยากมี อยากได้ มาโดยตลอด และก็เป็นทุกข์มาตลอดเช่นกัน ดีใจก็ทุกข์แบบดีใจ เสียใจก็ทุกข์แบบเสียใจ ดังนั้นจึงวางใจกับความสุขและความทุกข์ ตั้งแต่ดิฉันได้อ่านหนังสือ “สารอโศก” ทำให้ดิฉันรู้สึกรักและสงสารเพื่อนมนุษย์ ผู้เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น “รู้จักบาป-บุญ คุณ-โทษ รู้คุณผู้มีพระคุณ คิดตอบแทน พยายามให้อภัย ทานทั้งกายวาจาใจ แต่อภัยทานนี้ทำยากกว่าวัตถุทาน เพราะเป็นเรื่องจิตใจมากขึ้นไปอีก โดยมีหลักว่า ให้อภัยโทษ ยอมรับขมา และไม่พยายามเบียดเบียนตนเองและผู้อื่น อยู่ด้วยจิตที่แผ่เมตตา

ทุกวันนี้ดิฉันมีบทเตือนสติเกี่ยวกับความไม่ประมาทในชีวิตในเรื่องความตายอยู่ตลอดเวลา เพราะถือว่าเป็นธรรมดาของโลก เมื่อมีเกิดก็ต้องมีตายเป็นของคู่กัน คนทุกคนที่เกิดมานั้นล้วนพาความตายติดตัวมาวันเวลาผ่านไปเราก็ใกล้ความตายไปทุกขณะ คนเราเมื่อมีชีวิตอยู่นี้ก็ของนัสนั้นก็ของแก แต่เวลาตายແงແง ไม่ใช่นัสนั้น ไม่ใช่ของนัสนั้น เพราะมันกลายเป็นของคนอื่นไปหมด

สุดท้ายนี้ก็อยากจะบอกว่า ในฐานะที่เราเกิดมาเป็นมนุษย์ ได้พบพระพุทธศาสนา และได้อ่านหนังสือสารอโศก ก็ไม่พึงละเลยประมาทมัวเมาในชีวิต ควรหาโอกาสสอบรมจิตใจไว้เสียแต่บัดนี้ละ

❖ **ทองเพชร จิรภัทรทองย์ จ.ฉะเชิงเทรา**

 หมั่นระลึกเตือนสติตนเองไว้ ถึงความตายที่จะเกิดขึ้นกับเราและทุกคน จิตใจที่ฟุ้งเฟ้อออกไปจัดการผู้อื่น จะเปลี่ยนทิศทางมาชวนช่วยปรับปรุงตัวเองมากขึ้นบ่อยขึ้น เพราะเวลาชีวิตที่เหลืออยู่ หากไม่ชวนช่วยปรับเปลี่ยนตนให้ทำชั่ว-บาป-เวร-ภัยลดลงแล้ว จะไปจัดการชีวิตของใครได้ง่ายๆเล่า - **บ.ก.**

* ต่อจากฉบับที่แล้ว

ท่าทีต่อการขึ้นเงินเดือนของ ส.ส.+ส.ว.

๒๔ พ.ย. ๒๕๕๗ ที่สันติอโศก จากกรณีข่าวการขึ้นเงินเดือนให้กับ ส.ส. ส.ว. ซึ่งชาวอโศกในนามของพรรคเพื่อฟ้าดิน ได้เคลื่อนไหวคัดค้านมาปีกว่าแล้ว เมื่อวานมีการประกาศขึ้นเงินเดือนอีก ทำให้คุณแซมดินในฐานะรองประธานชุมชน ได้เข้าเรียนปรึกษาในเรื่องที่มีข่าวนี้ขึ้นมาอีก ทางเราจะดำเนินการอย่างไรต่อไปดี

พ่อท่าน : ออกมาแล้วนี่ไง(ข่าวหนังสือพิมพ์) เขาขึ้นบำเลียดเงินเดือน ส.ส.

แซมดิน : แล้วก็เป็นเบี้ยหวัดบำเหน็จบำนาญถึงลูกหลานนะครับ

พ่อท่าน : ซึ่งหมายความว่าเป็นการฉ้อฉลที่มาก อาตมาก็พูดมานานแล้วว่าไอ้เรื่องเงินเดือน เรื่องราชการนี่ เป็นเรื่องฉ้อฉล เพราะเป็นเรื่องได้เปรียบ เป็นเรื่องเอาเปรียบมาแต่ไหนๆ

แซมดิน : มันทำให้เราหนัก หนักขึ้นเยอะนะครับ

พ่อท่าน : หนักก็จะทำอย่างไรได้ เราช่วยไม่ได้หรอก เราก็คงต้องทำของเรา เราเอาเวลาไปก่อสร้างชีวิตเราก็มีเวลาเท่ากันทุกๆคน พลังงานเราก็มีเท่าที่มี แล้วจะเอาชีวิตนี้ไปเสียกับการต่อต้านส่วนหนึ่ง แล้วก็สร้างอีกส่วนหนึ่ง ขนาดสร้างนี่มันยังไม่ทันเลย อย่าไปคำนึงเลย มันเสียเวลาเรา

แซมดิน : เดือนก็ได้ไม่แล้วนะครับ

พ่อท่าน : เดือนไม่ได้หรอก เดือนแล้วนี่ ก็ยังจะได้รับผลกระทบ เดือนแล้วก็เรายังได้รับผลที่เรียกว่า แทนที่มันจะดี มันเข้าตัว มันจะกลับเป็นย้อน หรือว่าเราโดนต้านอะไรอีก ซึ่งไม่เข้าท่า

แซมดิน : คืออย่างนี้ ประชาชนนี้จะเดือดร้อนขึ้นอีกเยอะนะครับ เพราะว่า คนที่ไม่มีเงินเดือนนี้ นะครับ

พ่อท่าน : อือ...ใช่...ต้องมาทิศทางเรา คนที่ไม่มีเงินเดือนนี้ ต้องมาทิศทางเรา หรือว่าคนที่ไม่มีเงินเดือนน้อยต้องมาทำอย่างเรานี้แหละ ไปทางโน้นไม่รอดหรอก ทางทุนนิยมมันเป็นอย่างนั้นแหละ โครงสร้างของทุนนิยมมันแน่นอนที่สุด เพราะโครงสร้างของทุนนิยมนี้ ไม่สุจริต ไม่ซื่อสัตย์ ลำเอียง มันเป็นอย่างนั้นแหละ เพราะฉะนั้นเราไปแก้ไขอะไรเราไม่ได้ มันเป็นโครงสร้างของทุนนิยม อำนาจเป็นเอก ผู้บริหารไม่ได้มีน้ำใจ ไม่ได้มีจิตวิญญาณที่มีความกรุณาปรานีที่แท้จริง ยิ่งเอาเปรียบเอาไร้อยู่ ไม่ได้ลดคิกิเลสที่ทุนนิยมนะ กิเลสเป็นเรื่องจริง เราต้องยอมรับความจริงว่า เราไม่ได้ลดคิกิเลส มีแต่เพิ่มกิเลส

แซมดิน : คิดดูแล้วเขามีอำนาจ

พ่อท่าน : ใช่ เขาก็ต้องให้แก่พรรคแก่พวก คนที่เขาไม่รู้จัก คนที่เขาไม่เกี่ยวข้อง หรือคนที่ไม่ใช่ประโยชน์ต่อเขา เขาจะไปดูไปและไรจริงจังเล่า เขาก็ทำทำที่เอาดีโชว์ แต่จริงๆก็ช่วยไปอย่างนั้น

แซมดิน : ให้อะไรให้เป็นหนี้ คนที่ห่างไกลก็ให้ได้แค่เป็นหนี้

พ่อท่าน : นโยบายที่จะต้องปฏิบัติของพวกเรากับทุนนิยมผู้มีอำนาจ เราจะทำเพื่อมารยาทของสังคมบ้างเท่านั้นแหละ หลักๆก็พยายามทำตามวิธีของเราให้มากที่สุด เพราะแรงเรามีเท่านี้ เวลามันเท่ากันหมด เราจะแบ่งเวลาเอาไปเสียโดยรู้ทั้งรู้ว่าไร้ผลมันก็ไม่ได้ แรงงานเราก็แบ่งออกไปไม่ไหว เรารู้แล้วว่า เอาไม่สิ้นไปวันขึ้นไปเล่าๆ มันแก้ไขไม่ได้ นอกจากทำอะไรไม่ได้แล้วนี้ ซึ่ก็เหมือนอีก เราโดนอีก ซึ่งไม่เข้ายาเลย เพราะฉะนั้นถึงบอกว่าเราไม่ต้องรีบร้อนขยายออกไปข้างนอกดีกว่า เราสร้างสรรสิ่งเหล่านี้กันให้แข็งแรง แล้วก็พยายามชิมขมันให้มันโต ให้มันเร็ว ให้มันมีรูปร่างของกลุ่มกันก่อน ซึ่งผลอันนี้เราเห็นอยู่ว่าตอนนี้มีคนเขาเข้าใจขึ้นรับได้ อาตมาว่าเราเร่งรัดพัฒนาจุดนี้ดีกว่า ใครเขาจะหาว่า ไม่ดูตาตูดี้ผู้อื่นบ้างเลย มันเอาแต่พวกมันไม่ออกไปช่วยคนข้างนอก ก็ขอยืนยันความจริงว่า ไม่ใช่เอาแต่พวกมันหรอก กำลังสร้างให้พวกคุณนั้นแหละ เพราะพวกเราสร้างขึ้นไปแล้ว มันเป็นประโยชน์เพื่อผู้อื่นทั้งตรงทั้งอ้อมทั้งนั้น แต่ละคนก็จนอยู่อย่างเดิม ไม่ได้หมายความว่าสร้างขึ้นไปแล้ว แต่ละคนก็สะสมกันเป็นกอบเป็นกำ ต่างร่ำรวยเป็นกลุ่มคนรวยหลายกลุ่มหลายระดับ เหมือนชาวทุนนิยมที่ทำกัน ไม่เลย ไม่ได้ไปเอาเปรียบเหมือนทุนนิยมเลย เพราะว่าก๊ากเหล่าของเราที่สร้างขึ้นไปแล้วนี้ มันเป็นก๊ากเหล่าที่จะเข้าไปอ้อมซู่ เข้าไปอ้อมอ้อมพวกอื่นๆ ต่อๆไปอีก ถ้าเข้าใจอันนี้ หรือว่าไม่เชื่อว่าเป็นจริง เขาก็คงจะไม่เอาด้วย แต่ถ้าใครที่เข้าใจจริงๆ เห็นและเชื่อว่าสิ่งที่เราพูดนี้จริง เพราะเราสร้างคนขึ้นมาสร้างเพื่อให้ลดคิกิเลส เพื่อให้เห็นแก่ตัวน้อยลงๆ หรือไปช่วยคนอื่นได้มากขึ้นๆ เพราะฉะนั้นจะบอกว่า มันเอาแต่ตัวมัน ไม่ใช่ ตัวมันนี่คือตัวที่จะไปเป็นประโยชน์ต่อเขาต่อคนอื่นยิ่งๆขึ้น

แซมดิน : เข้าไปเราก็มียคนเดียว ส่วนเขามีเป็นพันเป็นหมื่น

พ่อท่าน : ใช่...นั่นแหละ ที่นี้เขาจะเชื่อหรือไม่เชื่ออีกแล้วแต่เขา เราเข้าใจของเรอย่างนี้ อย่างแน่นอนจริงแล้วนี้ เพราะฉะนั้นเราก็ทำ ตั้งหน้าตั้งตาทำอันนี้ดีกว่า อาตมาดูว่า มันสูญเสีย มันไม่ไหวจะไปมั่วเดินขบวน จะไปมั่วเดินต้านเดินอะไร อาตมาว่าไอ้...มันไม่ได้หรอก อาตมาว่ามันไม่มีผลจริงๆ เราก้ทำมาข้างแล้ว ตอนนั้นก็เดินต้านขึ้นเงินเดือน ต้านแล้วก็...เป็นไง ผลอะไรเกิด

แซมดิน : ได้ปีกว่าๆ หน่อยหนึ่ง

พ่อท่าน : มันไม่ได้หรอก เขาไม่ฟัง หรือฟังก็เหมือนหูหนวก เขาก็อย่างนั้นแหละ แล้วมันจะไปเป็นประโยชน์อะไรละ มันก็เสียผลเฉยๆ ทำไปแล้วก็สูญเปล่า ทำไปแล้วมันไม่ได้ เขาก็ทำของเขา เขาก็อยากจะทำของเขาอยู่แล้ว เขาก็ทำ เราอย่าไปทำเลย ทำไปก็แค่นั้นแหละ

แซมดิน : เขาทำเพื่อที่จะหาพวก หาเสียง

พ่อท่าน : ใช่ มันเป็นความซับซ้อนหลายด้าน เขาได้หมู่ได้พวก

คนเรานี้มันไม่ได้อยู่ที่ความรู้ ไม่ได้อยู่ที่ฉลาดหรือโง่ มันอยู่ที่กิเลส กิเลส มันบังคับนะ ต่อให้คุณจบต็อกเตอร์มาสิบบิ จลาดเจสิยวขนาดไหน แต่กิเลสมันบังคับ คุณให้ทำชั่ว คุณรู้ทั้ง ๆ ที่มันชั่ว คุณก็ทำ... ..เพราะฉะนั้นหลักประกันของชีวิตมนุษย์ หรือสังคม มันไม่ได้อยู่ที่ความรู้ มันอยู่ที่กิเลส **ถ้ามีกิเลสยิ่งรู้มากนั่นแหละยิ่งร้ายกาจ**

แซมดิน : แต่ว่าไอ้ความเสียหายตรงนี้ เสียหายเยอะ

พ่อท่าน : แต่ที่นี้เรามันต้านไม่ได้แล้ว จะให้ทำอย่างไร

แซมดิน : นี่ขึ้นตั้งแปดสิบเปอร์เซ็นต์เนาะครับ มันเยอะมากเลยเนาะครับ

พ่อท่าน : ขึ้นสามสิบห้าเปอร์เซ็นต์

แซมดิน : แसनกว่าไซ้หมะครับ ขึ้นอีกสี่หมื่นกว่า

พ่อท่าน : สี่หมื่นกว่ามันจะแปดสิบห้าได้อย่างไรเล่า เดิมมันเจ็ดหมื่น มันเป็นแสนกว่า ก็แล้วแต่ใครจะคิด แล้วทำไมบอกว่าอัตราเดิมมันแสนหนึ่ง

แซมดิน : อัตราเดิมมันเจ็ดหมื่นเนาะครับ

พ่อท่าน : นี่..บอกแสนกว่านี้

แซมดิน : เจ็ดหมื่นกว่าเนาะครับ เจ็ดหมื่นเจ็ด

พ่อท่าน : ขึ้นไปอีกสี่หมื่นกว่า เป็นแสนสี่ เสร็จแล้วนี่ อายุงานสองสามปี กินฟรีสี่สิบเปอร์เซ็นต์ ขณะที่อายุงานสี่สิบปีขึ้นไป รับเนี่ยๆเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ แล้วก็จะมีบำเหน็จบำนาญกินอะไรอีก โอ๊ย...ถ้าขึ้นอย่างนี้ อาตมาถึงพูดไปอย่างนี้ พูดให้เขาเกลียดน้ำหน้า คือข้าราชการนี้ฉ้อฉลมาตั้งแต่เดิมตั้งแต่ตั้งแต่นั้น เดียวนี้ ก็ยิ่งฉ้อฉลยิ่งแสดงอำนาจบาตรใหญ่ ฉ้อฉลยิ่งเด่นชัดมากขึ้นๆ แล้วอาตมาก็พยายามที่จะพูดให้เห็นว่าประชาชนนี้ เงินของเขาเนี่ย เขาจะทำไม ยังไง เขาจะขยันหมั่นเพียรยังไง อัตราของเขาที่อยู่ที่ศูนย์เท่าเดิม เขาขยันมากจึงจะได้มาก ขยันน้อยก็ได้น้อย ส่วนข้าราชการนี้ ขยันมากขยันน้อย เงินรายได้เต็มๆทุกเดือน และอัตรารายได้ขึ้นมันขึ้นไปได้เรื่อยๆ ชั่วไม่มีดีไม่ปรากฏ ๑ ขึ้น เงินมันขึ้นตามอายุมาก ประชาชนเต็มขั้นหนึ่งจริงๆแล้ว โดยสภาวะจริงมันไม่ใช่อัตรา มันอยู่ที่ศูนย์ด้วยซ้ำ เศรษฐกิจทุกวันนี้นั่นคนที่ไม่มีอำนาจหรือไม่มีโอกาสนี่ อัตรา

มันไม่ได้อยู่ที่ศูนย์ ทางโน้นขึ้นเอาๆ แล้วก็ได้รับตลอดทุกเดือนๆ แต่ประชาชนนี่ นอกจากจะไม่ศูนย์แล้วยังติดลบๆๆ เป็นหนี้ๆๆอีกด้วย **ความฉ้อฉลอันนี้มีหลายนัยมาก** ข้าราชการผู้ได้เปรียบก็มีอยู่จำนวนหนึ่ง ก็คนไทยในประเทศไทยเหมือนกัน ซึ่งมีข้าราชการเท่านั้นเอง ไม่กี่คนเลย เพราะฉะนั้นคนที่เสียโอกาสหรือคนที่ถูกเอาเปรียบนั้นมากกว่ามากเลย **นี่คือประชาธิปไตยที่มีเอกลิทธิ อภิสิทธิ์ของผู้บริหาร ซึ่งไม่ใช่ประชาธิปไตยหรอก เป็น**

ระบบผู้มีอำนาจเอาเปรียบได้ก็ยิ่งเอาเปรียบไม่ลดละ ไม่ใช่ระบบผู้ใหญ่อึดผู้ด้อยเลย ดุซิจเงินเดือนของพวกรัฐวิสาหกิจ หรือเงินเดือนของเอกชนที่มีอำนาจสามารถเอาเปรียบได้ เอ็มดีรัฐวิสาหกิจเงินเดือนเจ็ดแสนบ้าง ล้านกว่าบ้าง ผู้จัดการธนาคารกรุงไทย เงินเดือนล้านสี่แสน ธนาคารกรุงเทพ ล้านห้าแสน มันเหลื่อมล้ำกันขนาดไหน

แซมดิน : ของเขาเยอะกว่า เยอะกว่านายกะใหม่

พ่อท่าน : อ้อย...นายกะไม่ถึง นายกะแสนกว่าเอง

แซมดิน : ครับนายกะก็ประมาณแสนกว่าเอง

พ่อท่าน : ไอนี่ล้านห้าแสน

แซมดิน : ลิบห้าเท่า

พ่อท่าน : คือมันเหลื่อมล้ำกันสุดยออด ในอัตราค่าเศรษฐกิจเดียวกัน ซื่อซื่อในตลาดราคาเดียวกัน แต่คนหนึ่งได้เงินเดือนล้าน มันกินไป ทั่วๆที่กินข้าวราคาตลาดเท่ากัน แต่ทำไมให้เงินกันไปมากมายถึงขนาดนี้ จะบอกว่าเขาใช้จ่ายอะไรต่ออะไรที่มันเกี่ยวข้องกับการทำงาน มันไม่เกี่ยว การทำงานของข้าราชการคุณใช้เงินหลวงอยู่แล้ว แม้แต่ค่าเครื่องบิน ค่ารักษาตัว หลวงยังจ่ายให้เลย

แซมดิน : เบิกได้หมดครับ

พ่อท่าน : เพราะฉะนั้นเขาก็บอกว่า เขาต้องใช้ ใช้มากมาย ใช้มากชี้หมาอะไร หลายๆอย่างคุณได้ เบิกใหม่

แซมดิน : กินที่สภาเขาก็มีเลี้ยงนะครับ ประชุมที่เขาก็เลี้ยง

พ่อท่าน : มีทั้งนั้นแหละทุกอย่างเลย

แซมดิน : ผู้ช่วยเขาก็มีเงินเดือนให้ นะครับ

พ่อท่าน : ใช้...ทั้งนั้น ไม่ได้จ่ายอะไรสักเท่าไรหรอก เพราะฉะนั้นถึงบอกว่า ความจ้อฉลพวกนี้ มีแต่ภาษาพูด เสมอภาคๆ หรือว่าสุจริตยุติธรรม มันมีความจริงตรงที่ใจของคนมีกิเลส มันไม่เสียสละ มันไม่ลดความเห็นแก่ตัว เพราะฉะนั้นมันเป็นไปได้ จะพูดให้ตาย ปากเบี่ยงปากแฉะอย่างไรก็เป็นไปไม่ได้ ในเมื่อกิเลสมีอำนาจ ที่เอาตมพยายามพูดย้าซ้าซากเลยว่า คนเรานี้มันไม่ได้อยู่ที่ความรู้ ไม่ได้อยู่ที่ฉลาดหรือโง่ มันอยู่ที่กิเลส กิเลสมันบังคับนะ ต่อให้คุณจบด็อกเตอร์มาลิบใบ ฉลาดเฉลียวขนาดไหน แต่กิเลสมันบังคับคุณให้ทำชั่ว คุณรู้ทั้งๆที่มันชั่ว คุณก็ทำ คุณจบด็อกเตอร์มาก็อีกร้อยใบ คุณรู้อยู่ว่ามันชั่ว คุณก็ยังทำ เพราะกิเลสมันบังคับคุณ เพราะฉะนั้นหลักประกันของชีวิตมนุษย์หรือสังคม มันไม่ได้อยู่ที่ความรู้ มันอยู่ที่กิเลส ถ้ามีกิเลสยิ่งรู้มากนั่นแหละยิ่งร้ายกาจ

แซมดิน : คำขวัญของพ่อท่านปีนี้ หลงแต่รวย-ก้าวหน้า ไม่มุ่งศึกษาการลดกิเลส กู้ประเทศไม่ได้ ...นี่ คิดว่าน่าจะออกเผยแพร่

พ่อท่าน : แพร่ให้หนักเลย

แซมดิน : แพร่ในนามอะไรดีครับ

พ่อท่าน : อะไรก็เอาทั้งนั้นแหละ

แซมดิน : สถาบันบุญนิยม พรรคเพื่อฟ้าดิน

พ่อท่าน : เอาทั้งหมดเลย ประโยคเข้าไปเลย ให้รู้ว่า เราเองเรามุ่งมั่นในเรื่องนี้ ให้เห็นจริงในเรื่องนี้ แล้วเราก็ทำเรื่องนี้อยู่ ไม่ใช่เราพูดเฉยๆ ทำๆๆด้วย แล้วก็ทำให้เกิดกันทุกคนด้วย สังคมมีเป็นรูปธรรมด้วย

แซมดิน : ก็ก็จะออกเป็นสติเกอร์ ตีตราตีตอะไร จะได้เผยแพร่ออกไป

พ่อท่าน : อืม...ไม่ใช่เรื่องเล่นๆหรอก จุดสำคัญของคนจุดนี้ ถ้าใครไม่เข้าใจก็เรื่องของเขา

แซมดิน : ตกลงอย่าไปยุ่งกับเขาเลยนะครับ

พ่อท่าน : อาย่ายุ่งเลยๆ อาตมาประเมินค่าดูแล้ว...มันเอาไม่ลั่นไปรันซี่ นอกจากได้ซี้ติดมาแล้ว ยังเหม็นอีกต่างหาก อย่างที่ว่านี้ มันไม่เป็นประโยชน์ แรงงานอย่างที่ว่านี้เราเอาไว้วิจัยทางด้านเรา เราแรงงานก็ไม่พออยู่แล้ว เวลาที่เท่าเดิม เราก็เอาเวลามาทับถมถมใส่ตรงนี้ดีกว่า

แซมดิน : พรรคอื่นเขาก็จะชวนไปเหมือนกัน ผมก็เลยปฏิเสธเขา

พ่อท่าน : พรรคอื่นๆ...นี่ เขาไม่เข้าใจในมุมมองของเรา เขาไม่ใช้การเมืองบุญนิยม ก็ให้เขาพูดของเขาไปเถอะ ในเมื่อเขาเข้าใจไม่ได้ เราก็แบ่งรับแบ่งสู้ไป เลี่ยงบ้างประสานบ้างไปตามเรื่อง

สนทนาปัญหาศาสนา-การเมือง-เศรษฐกิจ-สังคม

๒๙ พ.ย. ๒๕๔๗ ที่ลั่นตือโศก **คุณวิทยา วิทยอำนาจคุณ ผอ. น.ส.พ.เส้นทางเศรษฐกิจ** ได้มาขอสนทนาซักถามเรื่องของสังคมและบ้านเมืองต่างๆ จากบางส่วนของการสนทนาดังนี้

ผอ. : ครับ วันนี้จะมาราบท่าน จะขอปัญญาจากท่านสักนิดหนึ่งฮะ เหตุการณ์ปัญหาบ้านเมืองต่างๆ ในขณะนี้ ไม่ว่าจะทางสังคมหรือทางศีลธรรมอะไร พ่อท่านจะให้คำแนะนำได้อย่างไรครับ

ในทางศาสนจักรของเรา ผู้หลักผู้ใหญ่ก็ เรื่องบุญบารมี ซึ่งไม่ได้มาจากบารมี จากความดี ที่ทำเลย กลับมีแต่เรื่องลาภยศ กับเรื่องเงินทอง... พ่อท่านเห็นอย่างไรไหมครับเรื่องนี้

พ่อท่าน : ก็มันพูดไม่ได้นะ พูดไปมันก็มีเรื่อง

ผอ. : เพราะเป็นหนึ่งในสามของสถาบันหลัก ซึ่งท่านก็มองเห็นอยู่อย่างนี้แหละครับว่า

พ่อท่าน : ถ้าจะพูดไปแล้ว มันเหมือนอาตมานี้ก็จะไปเที่ยวได้ซ่ม ไปเหยียด ไปหยาม ไปทำลายอะไรต่ออะไร อาตมาขอยืนยันนะว่าอาตมาเองไม่ไปแข่งขัน ไม่ไปทำลายอะไร พยายามที่จะพูดความจริง ออกไปอย่างระมัดระวังอย่าให้เขามาโกรธเรา อย่าให้เขามาทำลายเรา เพราะเขามีอำนาจที่จะทำลายเราได้ เราก็รักษาตัวรอด เพื่อที่จะทำงานให้มันได้รอดตัวเท่านั้นที่อาตมาทำงานอยู่ทุกวันนี้ เพราะอาตมารู้ว่าอำนาจ

ในโลกมีจริง ซึ่งเขาก็จะทำลายเราได้ ซึ่งเขาทำได้ พยายามอยู่ อาตมาเกือบจะไม่รอด เกือบจะติดคุกติดตารางอะไรอยู่แล้ว แต่เราก็มีบุญพอรอดมาได้ อาตมารู้ว่า ในสังคมปัจจุบันนี้เราทำอะไรใครไม่ได้หรอก และสังคมที่เป็นไปแล้วมันไม่มีทางที่จะแก้ได้ โครงสร้างของสังคมนี้มันเสียหายหมดแล้ว แม้แต่สถาบันศาสนาของประเทศที่เป็นสถาบันให้คุณงามความดีเกิดแก่ประชากรในประเทศนี้มันก็เสียหายหมดแล้ว ประชากรในประเทศได้อะไรจากศาสนาที่พอจะเห็นว่าสังคมรอดพ้นทุกข์ อยู่เย็นเป็นสุขอย่างสมกับมีชาวพุทธตั้งเกือบทั้งประเทศ มีพระตั้งสอง-สามแสนรูป นี่อาตมาพูดกับคุณนะ ถ้าไปพูดให้เขาได้ยิน เดี่ยวเขาก็เหยียบอาตมาเอาเท่านั้นแหละ สถาบันศาสนาก็พังอะไรไม่ได้แล้ว จะทำอย่างไร จะแก้ไขปัญหา แก้ทุกข์แก้ร้อน แก้อะไรไม่ได้ เพราะฉะนั้นนอกจากแก้ไม่ได้แล้วนี้ ใครอย่ามาทำให้มันเพี้ยนไปจากที่เขาเชื่อถือกันอีกด้วย

ถ้าอาตมาจะยังอยู่ในกลุ่มนั้น อาตมาทำอะไรไม่ได้เลย ถึงต้องลาออกมา ลาออกมาก็ตามมาี่ อาตมา อาตมาลาออกมา ตอนแรกนะยอม รับรองให้อาตมาลาออกมาแล้ว แล้วมากลับคำตัวเองนะว่า ลาออกไม่ได้ ทั้งๆที่มันลาได้ด้วยหลักานานาสังวาส ซึ่งเป็นนานาสังวาสกันจริงแล้วด้วย ซึ่งเป็นวินัยของพระพุทธเจ้า เอาเถอะ...ถ้าพูดไปมันก็ลึกลึในรายละเอียด แต่อาตมาไม่สู้ สู้ไม่ได้ ต้องยอม แต่ต้องหาวิธีที่จะเอาตัวรอดไป สุดท้ายก็แพ้...ทางกฎหมาย ถูกติดคุกครองอาญาสองปี ก็ได้แค่นั้นสุดท้ายสองปีเราก็เอา คุณจะว่าอย่างไรก็ติดคุกอยู่ครองอาญาสองปี มันก็จบก็หมด ตรงนี้เราก็ถือว่าผ่านมาแล้ว ก็เลยสบาย ก็เลยได้ทำงานมาอย่างนี้ จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ก็เป็นรูปเป็นร่าง แล้วอาตมาก็จะสร้างคนเพื่อจะได้ศาสนา ได้ธรรมะของพระพุทธเจ้า อย่างทุกวันนี้พวกเราอยู่ในระดับบุญนิยมที่เป็นสาธารณโภคีนี้ คือเราจะกินจะใช้ร่วมกันหมดเลย ทรัพย์สินทั้งหมดเป็นส่วนกลาง

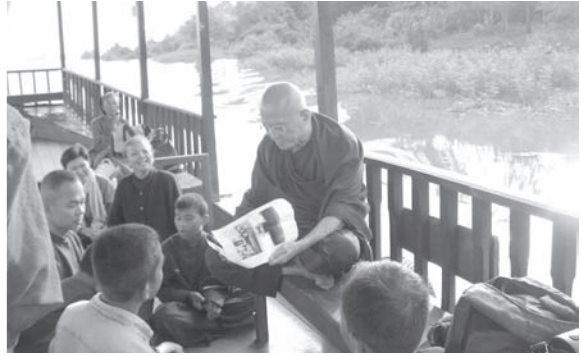
ผอ. : ครับ หลายๆปีที่ผ่านมามีธรรมะที่พอท่านนำเสนอก็เริ่มเป็นที่ประจักษ์แล้ว ยอมรับ

พ่อท่าน : คนต้องลดโลภ ลดโกรธ ลดหลงให้ได้จริง อาตมาไม่ได้เอาลาภยศ ไม่ได้เอาคามารมณ์ กามคุณ อะไรมาล่อคนพวกที่มาอยู่เป็นชุมชนพวกเราเนี่ย ทำแล้วก็ได้เสพสุขแบบโลกีย์ จะได้บุญ เอาบุญมาล่อเหมือนอย่างที่หลายสำนักเขาทำ อาตมาไม่ได้ทำ สอนให้มาเป็นคนจน ไม่ได้ให้มารวยเลย ไม่ได้เอาลาภยศมาล่อ เห็นไหมเนี่ยเราทำงานฟรีได้ อยู่กันมาแล้วก็อยู่กันเป็นปีๆ แล้วก็พัฒนาสร้างสรร คือมาพิสูจน์ซึ่งอาตมาเห็นว่ามันเป็นผลสำเร็จของศาสนาจริงๆ สำหรับคนพวกนี้เขาลดได้เขาถึงมา อย่างน้อยที่สุดอาตมาอธิบายในเชิงเศรษฐศาสตร์ เช่น คนเขาลาออกจากงาน เพราะเรียนรู้ธรรมะที่อาตมาพาทำเนี่ย บางคนรายได้

คุณดาบุญ

เดือนหนึ่งเป็นแสน อย่างคุณดาบุญที่เป็นผู้รับใช้ร้านอาหารมังสวิรัตินี้ พวกเราเรียกว่า “ผู้รับใช้” ที่จริงก็เป็นหัวหน้านั่นแหละ ดูแลทางด้านโภชนาการ ทางด้าน ชมร. นะ เดิมเขามีรายได้เดือนละเป็นแสนนะ แล้วเขาก็เลิก หยุด ทั้ง แล้วก็มาทำงานฟรี ตื่นตั้งตีสองตีสาม เขาก็สบายของเขาอยู่ เขาก็อยู่ของเขาไป ไม่ทรมานตนเอง มีได้กำลังวังชาเท่าไรก็ทำไปอย่างนี้เป็นต้น คนที่เขาไม่ทำงานกับรัฐ หรือไม่ทำงานกับสังคมข้างนอก ชำราชากรก็ดี คนทำงานกับบริษัทก็ดี ก็ลาออกจากงานออกมาอยู่กับอาตมา เงินเดือนคนละหมื่นสองหมื่นสามหมื่นแล้วแต่ หรือคนละแสนก็ตาม หรือคนละพัน ห้าพันก็ตามใจ เขาก็ปล่อยเงินที่เขาได้นั้น เงินเหล่านั้นก็อยู่ในสังคม คนเหล่านี้ก็ไม่แย่งไม่แบ่งเอาเงินจากสังคม คนเหล่านี้ก็มาทำงานฟรีที่นี้ นี่คือการสะพัดสู่สังคมแล้ว เราให้ไปแล้ว ทุกเดือน เราไม่เอา แล้วเขาก็มากินมาใช้อยู่กับระบบบุญนิยม มาเข้าทางนี้ นี่อาตมาช่วยสังคมด้วย เศรษฐกิจแบบนี้เป็นต้น แค่นี้ก็ช่วยสังคมแล้วจริงประเด็นหนึ่ง พาคนในสังคมออกมาอยู่มาเป็นแบบนี้หนึ่งคน-สองคน-สามคน ก็ทำไปเรื่อยๆ คนที่ออกมาเขาก็เท่ากับยกงานให้แก่คนในสังคมที่เขาแย่งเงินเดือน

กันอยู่ แล้วเราก็มาทำงานสร้างสรรค์ ใครจะทำอะไรก็แล้วแต่เขา พวกเราเฮลทูลูเฮล[Help to help]ก็พึ่งตัวเองได้ ส่วนเกินส่วนเหลือก็เกื้อกูลให้แก่บุคคลอื่นต่อไป ไม่ได้สอนให้สะสม ซึ่งเป็นเรื่องของเศรษฐศาสตร์บุญนิยม ซึ่งคนในโลกยังไม่เข้าใจกัน เพราะในระดับสาธารณโภคีที่อาตมาพาทำอยู่นี้ มันต่างจากเศรษฐศาสตร์อติสมิท คาร์ล มาร์ค ซูเมคเกอร์ แม่...นี่โอคลาสสิกที่เขาเคยเรียนเศรษฐศาสตร์กันในระดับไหนมา ก็ยังพัฒนาโมเดล กันยังไม่ถึงของพระพุทธเจ้า เพราะฉะนั้นระบบเศรษฐศาสตร์บุญนิยมที่กำลังพาทำอยู่ขณะนี้ มันจะเปิดตัว ในอนาคตต่อไป แล้วมันจะช่วยสังคม เพราะว่ามันเป็นทางออกทางหนึ่ง อาตมาพูดเหมือนกับยิ่งใหญ่หนักหนาเช่นนี้

ทุกวันนี้ ระบบทุนนิยม มันก็จะสร้างอำนาจเงิน อำนาจบริวาร อำนาจอาณาจักร ก็คือจะต้องมี เครือข่าย จะต้องมีบริวารนี้พร้อม กับอำนาจก้อนเงินต้องใหญ่ต้องมาก นี่เป็นวิธีการทุนนิยมที่เขาทำอยู่ ทุกวันนี้ เขาก็ทำอย่างนี้ทั้งนั้นนะ เพราะฉะนั้นขณะนี้ใครสามารถที่จะทำให้ก้อนเงินของเขามีฤทธิ์มีแรงโต อำนาจเงินของเขามีใหญ่ มีเครือข่ายเป็นบริวารให้มากที่สุด ยิ่งทุกวันนี้ยุคโลกาภิวัตน์ มันก็ยิ่งไวยิ่งง่าย ซึ่ได้เลย พูดถึงกัน อยู่ในเครือข่ายหมดเลย เพราะฉะนั้นเขาก็ล่าอำนาจกัน ระดมสะสมเงินกัน ระบบ ทุนนิยมก็ยิ่งสร้างวิธีการ ใช้จิตวิทยาเคี้ยวขั่น ชับซ้อน จัดจ้าน ร้ายกาจขึ้นทุกวัน

ผอ. : ท่านมองของทางญี่ปุ่นอย่างไร คือพรรคของศาสนา ที่ดูที ถ้าไม่ได้มาเข้าการเมืองก็ไม่โต เลย พอเข้าการเมืองก็อยู่ในอันดับสามอันดับสี่มาตลอด

พ่อท่าน : มันเสียไปหมด คือศาสนาที่จะต้องเป็นอิสระเสรี จะต้องไม่มีอำนาจอะไรเข้ามาครอบงำ ไม่อยู่ใต้อำนาจของอะไร เช่นภายใต้อำนาจเงิน ภายใต้อำนาจการเมือง ภายใต้อำนาจศักดินาที่ไหนก็แล้วแต่ ไม่ได้ ศาสนาต้องอิสระ ศาสนาต้องไม่พึ่งเงิน ต้องไม่พึ่งอำนาจรัฐ อำนาจการเมือง ต้องไม่พึ่งอำนาจ ศักดินาไหนๆทั้งนั้นที่จะมาทำให้ลำเอียง ต้องอิสระ ถึงจะทำให้ชื่อสัตย์สุจริต แล้วก็ยังสามารถที่จะพิสูจน์ ความสะอาดได้

ผอ. : ท่านมองเขาว่าทางศาสนา นำการเมือง

พ่อท่าน : แน่นนอน **ศาสนาต้องนำการเมือง** เขาให้อาตมาพูดวันนี้ นี่เปลื้องตัวของอาตมาขนาดนี้ แต่ก่อนอาตมาก็ยังไม่ถึงเวลา ก็ยังไม่พูดอะไร ตอนหลังมานี้ ตั้งแต่เริ่มรับพรรคจากนิติภูมิฯ เขามา ก็มาเป็นพรรคเพื่อฟ้าดิน อาตมาก็เอาอันนี้จะสอนพวกเราให้เป็นนักการเมือง ทำงานให้กับสังคม ซึ่งอาตมาก็มองการเมือง ไม่ได้มองการเมืองเหมือนอย่างที่เขาเป็นอย่างทุกวันนี้ ซึ่งเป็นการเมืองแบบโลกียะ เป็นการเมืองของทุนนิยม การเมืองอย่างทุกวันนี้อาตมาเห็นว่า จะเรียกว่าประชาธิปไตย มันไม่เป็นประชาธิปไตยหรอก **มันเป็นประชาธิปไตยเงิน ประชาธิปไตยทุนนิยม มันเป็นประชาธิปไตยอาศัยอำนาจนิยม** แต่แรกนี้ที่มันเกิดประชาธิปไตยที่อังกฤษมานี้มันเป็นประชาธิปไตยศักดินา แล้วสุดท้ายมันมาบานเป็นทุนนิยม ขณะนี้ถือว่าอเมริกาเป็นตัวอย่างหลัก ทุนนิยมจ๋าที่สุด เห็นอำนาจเงินใหม่ละ ใช้เงินในการหาเสียงกันขนาดไหน มันไม่เป็นประชาธิปไตยหรอก แม้จะใช้เงินของผู้ที่เขาศรัทธาเลื่อมใส เป็นเงินบริจาค เป็นเงินของประชาชนที่ถือข้างถือฝ่ายตนก็ตาม มันก็ยังไม่ใช้ความจริง ที่ประชาชนรู้จักเนื้อแท้ของผู้ที่ตนเลือกอยู่ดี ลินคอล์น โฆษณาเท่านั้น จริงๆแล้วประชาธิปไตยนี้ไม่หาเสียงหรอก จะไปเป็นประธานาธิบดี จะไปเป็นนายกฯ ถ้าหากประชาชนเลือก หรือจะไปเป็น ส.ส. หรือ ส.ว. ส.ก.อะไรก็ตาม จะให้ประชาชนเลือก ก็เลือกไป **อย่าไปหาเสียง** เลือกกันนะ ก็แสดงว่าคุณเป็นคนที่ไม่รู้จักคุณ ถึงต้องไปบอกเขา ถ้าคุณเป็นคนของประชาชน เพราะประชาชนเขารู้ คนไหน คือใคร คืออะไรๆ ได้จริงๆ นั่นนะหมายความว่า ประชาชนรู้จักคุณแท้ๆ ยังหาเสียงอยู่ ยังไม่ใช่ประชาธิปไตย เพราะฉะนั้นพรรคเพื่อฟ้าดินนี้ เรายังไม่ส่งคนสมัคร

ผอ. : ไม่ส่ง

พ่อท่าน : ไม่ส่ง จนกว่าประชาชนจะมาบอก บอกท่านต้องลงสมัครแล้ว เขตนี้มีแสนหนึ่งหกหมื่นคนขึ้นไปมาบอกว่า ท่านต้องลงๆ นั่นแหละถึงจะลง ลงไปแล้วก็ไม่หาเสียง ถึงเวลาเลือก กกต. จัดการประกาศ ผู้มีหน้าที่ คุณก็จัดการกันไป เราอาจจะบ่ยายบอกเบอร์บอกผู้ลงสมัครหน้าสำนักงานพรรค เพื่อให้รู้สึกหนึ่งป้าย บอกป้ายประกาศอยู่ที่ คนนี้เบอร์นี้ๆ บอกไป ก็ประชาชนแม้ไม่ประกาศ เขามาขอร้องให้ไปลง เขาก็ต้องรู้แล้ว พอถึงวันเลือกตั้งประชาชนก็ไปลงคะแนน ไปกาเบอร์มา กาเบอร์เราได้ชนะ เราก็เข้าไปทำงานได้ ไม่เลือกเราเข้าไป เราก็ไม่ได้ไปทำงาน เพราะฉะนั้นเราก็ทำงานของเรากับประชาชนนอกสภา อยู่เช่นนี้แหละ ถ้าประชาชนเขาให้เข้าไปสู่สถาบันของรัฐ สถาบันของทางการ เราก็เข้าไปทำ แต่ถ้าเขาไม่เลือกเข้าไป เราก็ไม่ได้มีสิทธิ์มีเสียงอะไรตามหลักเกณฑ์ของสังคม ก็ไม่ได้เข้าไปร่วมจัดการไม่มีอำนาจสิทธิอะไรที่จะทำกับเขา เราก็ทำอย่างประชาชนที่จะทำ ทุกวันนี้พรรคเพื่อฟ้าดินก็ทำงานกับประชาชน ทำงานการเมืองไม่อาศัยอำนาจของรัฐ

ผอ. : พ่อท่านครับ ที่มีนักการเมืองลงผู้ว่าท่านหนึ่ง ชูเรื่องภูมิปัญญาสากล พ่อท่านมองว่า คำว่าภูมิปัญญา กับความรู้ที่ต่างกันเยอะไหมครับ

พ่อท่าน : ถ้าจะเอาความหมายอย่างชัดจริงๆ แล้ว **ภูมิ** คำว่าภูมินี้มันหมายถึงความรู้ที่ลึกๆ ไปกว่าสามัญ มันเป็นพื้นของความรู้ ถ้าความรู้สามัญก็คือความรู้โลกีย์ ความรู้กลางๆทั่วไป ถ้ามีภูมิก็หมายความว่ามันลึกกว่า และถ้าเป็นภูมิธรรมเลยก็มีพื้นความรู้ที่เป็นธรรมในระดับลึกจากสามัญก็ต้องไปถึงกาลยาณธรรมจนกระทั่งไปถึงโลกุตระธรรม ลึกไปจนกระทั่งมีคุณงามความดี เป็นคนที่มีคุณธรรมแข็งแรง ถ้าคุณธรรมหรือจริยธรรมของบุคคลนั้นเป็นธรรมในระดับโลกุตระธรรมก็ยิ่งดี ถ้าภูมิธรรมก็ต้องใช้เช่นนั้น ถ้าความรู้สามัญมันก็อย่างนั้นแหละ มันก็เป็นการรู้ใต้นน้ำใต้น้ำโดยกว้างทั่วไป

ผอ. : เป็นความรู้ทั่วไปของมนุษย์

พ่อท่าน : ใช่

ทูนนิยมนี้มันดูตมาเป็นของตัวของตน ใครได้มากก็ดูเอาไว้ แต่บุญนิยมนี้
...ของใครมีก็เอามารวมไว้ที่ส่วนกลาง ไม่ใช่รวมเหมือนฝากแบงค์นะ สะเอมารวม
เป็นของกลางจริง ๆ เท่าที่ตนกล้าสะเอมารวม

ผอ. : ความรู้ทั่วไปเราถือเป็นภูมิปัญญาได้หมดครับ

พ่อท่าน : มันก็เป็นความรู้สามัญของโลกก็เท่านั้น โลกก็ใช้ความรู้มากเอาชนะคนอื่น และ
เอาเปรียบคนอื่นให้ได้มากขึ้นๆ ส่วนผู้ที่มีภูมิปัญญาทางธรรมแต่ยังเป็นโลกียธรรม ก็ดีขึ้นมีเพื่อนผู้อื่น
เพราะเห็นว่าดี เป็นคุณงามความดี ได้ทำคุณงามความดี ซึ่งมันก็ยังเป็นความชนะชนิดหนึ่ง ที่สร้าง
ความภาคภูมิใจให้ตนเอง มุ่งชนะบาเรออตตามันก็ยังเป็นโลกียอยู่นั่นเอง ส่วนโลกุตระนั้น จริงๆแล้วนี้แพ้
ก็ยังได้เลย ขณะนี้อาตมาก็บอกพวกเราชาวอโศกว่าเราจะอยู่อย่างไร เราจะอยู่อย่าง...

๑. พึ่งตนเอง เราต้องพึ่งตนเองให้ได้ ต้องหากินคุ้มตัวเอง ต้องอยู่รอด สัตว์เดรัจฉานมันยังเลี้ยง
ตนเองรอดเลย เราเป็นคนนี้เราเลี้ยงตนเองไม่รอด เราเลยยิ่งกว่าสัตว์เดรัจฉาน เพราะฉะนั้นทำอยู่ทำกิน
ของเราให้รอด อย่าไปพึ่งข้าวจากอเมริกา ไปพึ่งยาจากเยอรมัน ไปพึ่งอะไรจากใคร พึ่งตัวเองโดยเฉพาะ
ปัจจัยสี่เป็นหลัก และบริหารเครื่องประกอบที่จำเป็น นอกนั้นก็สร้างสรรค์สิ่งที่เป็นประโยชน์ที่เราสามารถทำได้
เพื่อแลกเปลี่ยนกับสิ่งที่เราทำไม่ได้ สรุปแล้วก็คือ จะต้องไม่เป็นหนี้ใคร จะต้องไม่แบมือขอใคร ตัวเองจะ
ต้องทำกินทำอยู่เลี้ยงตนเองรอด นี่คือข้อ ๑. ตนเองหรือคนหมู่มุ่กมุ่กในขณะนั้นๆ ต้องพึ่งตนเองรอด

๒. ไม่แข่งขันกับใคร ใครจะแข่งดีแข่งเด่นอะไร ก็ไม่สู้ทั้งสิ้น ไม่สู้กับใคร ไม่แข่งขันกับใคร
ใครจะชนะก็ไม่ว่า ไม่ริษยา แต่ก็ศึกษาความเจริญก้าวหน้าของคนอื่นทุกคน ในสิ่งส่วนที่เป็นความเจริญที่
แท้จริง ที่เหมาะสม จะไม่ศึกษาความเจริญที่มอมเมา ความเจริญที่หลอกลวงซ่อนแฝง ซึ่งมีกันเต็มสังคม
หากจะแข่งดีก็แข่งดีของตนเอง เราต้องทำให้ดีกว่าเก่า ดียิ่งขึ้น ดีที่สุด

๓. ช่วยเหลือคน ไม่เข้าข้างใคร ช่วยเหลือทุกคน แต่เราช่วยทุกคนไม่ได้หรอก ช่วยเท่าที่เรพยายาม
ช่วยได้ให้มาก แต่เราไม่เลือกคนช่วย ฝ่ายน้ำเงิน ฝ่ายแดง แม้ศัตรู ช่วยหมด แม้เป็นโจรมาพบเราอดโซ
ไม่มีข้าวกินแล้วมันจะตาย เราก็ต้องให้ข้าวกิน เป็นโจรก็ตาม ถูกยิงมา เราก็รักษาแผลให้ไปตามประสา ช่วย
อย่างนี้ **หมายความว่าเราจะไม่เข้าข้างใครเลย ไม่แข่งขันใครเลย ช่วยเหลือเขาทั้งนั้นทั้งปวง** นี่คือการจะ
รักษาชีวิตของเราอยู่อย่างนี้จริงๆ ให้ได้ มีคนถามว่า ไ้ระบบอย่างนี้มันจะไปรอดหรือ? ทูนนิยมเราจะไป
แข่งเขาหรือ? เราไม่แข่ง เรารู้ว่าสู้ไม่ได้ อัตราการก้าวหน้าของทูนนิยมมันครีเอต(create = สร้าง ประดิษฐ์
ขึ้น)ออกมาไอ้โฮจัดจ้าน ทุกคนนี้อือฮือ คิดค้นกันจนเท่าไร เพราะฉะนั้นอัตราการก้าวหน้าของทูนนิยมนี้ไป
ลิบๆๆ เราไม่แข่งหรอก เรารักษาตัวรอดแล้วเราก็มีชีวิตอยู่อย่างสบาย นอกจากตัวรอดแล้ว เราก็ช่วย
คนอื่นได้ ช่วยได้มากที่สุดเท่าที่เราจะทำได้เท่านั้นเอง ก็เกิดมาเพื่อที่เราจะอยู่รอด กับช่วยเหลือผู้อื่น มี
คุณค่าต่อผู้อื่นเท่านั้นพอแล้ว ใครจะดีจะเด่ ใครจะเบ่งกับใครก็ตาม ใครจะตามฆ่า เราทำดีลูกเดียว ไม่
ทำร้ายใคร ศัตรูเราก็ไม่ทำร้ายเขา เขาฆ่าเราก็ยอมตาย เพราะเรารู้แล้วว่า การตายไม่ใช่เรื่องใหญ่ ตายแล้ว
ก็ตาย ตายแล้วก็เกิดใหม่เท่านั้น เรายังไม่ปรินิพพาน ต้องเกิดอีก ไม่มีปัญหาอะไร เราตายแล้วเราไม่ได้ทำชั่ว
มีแต่จะดีขึ้น แต่เปลี่ยนบ้านใหม่เท่านั้น ตายชาตินี้เราไม่ได้ทำชั่วอะไรหรอก เราทำแต่ดี เกิดมาก็ดีกว่าเก่า
ชาติหน้าตายอีกก็ทำดีต่อไปแล้ว มันก็ดีกว่าเก่าขึ้นไปเรื่อยๆ มันก็คืออัตราการก้าวหน้าของเราไป

ผอ. : ในอัตรารอบต่างๆ นี่นะครับ มันไปไม่ได้ในเชิงเศรษฐกิจนี่นะครับ ควรจะต้องทำอะไรครับ พ่อท่านครับ

พ่อท่าน : ถ้าเราไปทำแบบโลกเขา ทำไม่ได้หรอก เราทำแบบโลกก็ยี่ที่โลกๆเขาทำเลยนี่ มันทำไม่ออก ก็ถึงบอกว่ามาทำอย่างโลกุตระ ทำอย่างบุญนิยมที่เราทำ ถ้าทำอย่างนั้นนะ โอ...แข่งกับเขา เราทำไม่ได้หรอก เพราะเราสู้อำนาจของก้อนหินใหญ่ กับปริวารใหญ่ เราสู้เขาไม่ได้หรอก

ผอ. : ที่พ่อท่านพูด เป็นเศรษฐศาสตร์บุญนิยมใช่ไหมครับ

พ่อท่าน : ใช่ๆ ถ้าเป็นเศรษฐศาสตร์ทุนนิยม เศรษฐศาสตร์โลกก็เราไปไม่รอด ต้องเศรษฐศาสตร์บุญนิยม คือต้องไม่เอาเปรียบ ไม่แย่งกัน ๑. เราไม่ได้แย่งชาวโลก เพราะฉะนั้นชาวโลกจะไม่เห็นเราเป็นศัตรู ขณะนี้บุญนิยมนี้ อาตมาตั้งขึ้นมาเพื่อเทียบเคียงกับทุนนิยม แต่หลายคนเข้าใจว่าตั้งขึ้นมาเพื่อเป็นคู่แข่งหรือเป็นศัตรูกับทุนนิยม ก็เปล่าเลย บุญนิยมไม่ได้เป็นศัตรูกันเลย

ผอ. : ถ้าจะขออนุญาตพ่อท่านมาแอปพลาย(apply=ประยุกต์ใช้ประโยชน์) หนังสือพิมพ์เส้นทางมาเป็นเศรษฐศาสตร์บุญนิยมจะได้อย่างไรครับ

พ่อท่าน : แหม อาตมาว่า มันต้องศึกษากันมากมาย มันต้องเก่ง อาตมาก็ไม่เก่ง อาตมาก็ไม่สามารถจะทำได้ มันทำได้อย่างที่เรานี้แหละ หนังสือพิมพ์เราก็อ่านหลายฉบับ แต่หนังสือพิมพ์เราไม่ได้ไปหาเรื่อง เราไม่ไปวิจารณ์เขามาก ถ้าวิจารณ์เขา อย่าลืมนึกว่ามีกิเลส ถ้าวิจารณ์เขาเข้าเขาโกรธ ก็เอาปืนมายิงเรา เราก็ตาย จบ ถ้าเราตายเราทำต่อไม่ได้ เพราะฉะนั้นปล่อยเขา ปล่อยให้เขาตายกันเอง เขามากันตายเองแหละ อย่างของเราเนี่ย มีคนถามว่า สุดท้ายมันจะเป็นอย่างไร บอกสุดท้ายไม่มีปัญหาหรอก ของเรานี้แหละจะเป็นคนที่ไม่รบกับใคร เขารบกัน ทุนนิยมเขาจะรบกันต่อไปไม่มีหยุด จะรบกันหนักเข้าไปอีก เข้าไปหากลียุคนี้ ขณะนี้สงครามครูเสด หรือสงครามโลกครั้งที่สามก็เกิดแล้ว ถ้าใครมองไม่ออกก็แล้วไป แต่มันเกิดแล้ว สงครามโลกครั้งที่สามนี้ คือสงครามโลกที่กำลังเป็นอยู่ขณะนี้ทั่วโลก เป็นสงครามครูเสดสมัยใหม่

ผอ. : รูปแบบใหม่

พ่อท่าน : รูปแบบใหม่ เป็นสงครามแล้ว ทุกวันนี้ ทุกวันนี้มีสองฝ่ายใหญ่ ลึกๆ ก็คือระหว่างอิสลามกับคริสต์ ขณะนี้ โดยนายบุซนี่เป็นผู้จุดสงครามตัวหลัก แต่มันก็มีเค้าไม่ชัดหรือ มันระเบิดสงคราม แล้วมาประกาศสงครามตอนหลัง ตั้งแต่บุซบอกไว้ ถ้าใครไม่อยู่ในฝ่ายนี้ ให้ถือว่าเป็นผู้ก่อการร้าย เขากล่าวตั้งแต่ตอนโน้นแล้ว นั่นแหละคือประกาศสงครามสองฝ่าย ตั้งแต่บุซประกาศ

ผอ. : เห็นตอนนี้งานเงินก็มีกลุ่มหนึ่งชูเรื่องทฤษฎีสามคา ที่เรียกขานมิซซึ่อี่ในอดีตนั้นนะ เป็นการบอกคริสต์กับอิสลามใช่ไหม ต้องมีพุทธเราถึงจะเกิดสันติสุขที่ยั่งยืน หรือมือเมริกายุโรป มีเงินตรายูโรพออเมริกาที่กำลังจะพัฒนาไป หรือๆ ไร่ผิวขาวผิวดำ ผิวเหลือง พ่อท่านเห็นว่าอย่างไร

พ่อท่าน : จะพูดให้กว้างไปถึงขนาดนั้นก็ได้อ แต่ของเรานี้มันจะหลุดออกมา มันจะหลุดออกมาจากวงจรของโลกก็เขาจะ วงจรที่เขาเป็นกันอยู่ที่นี่ มันจะเบาบางไปอีกตัวหนึ่ง มันเหมือนกับว่าเราทำให้มันหลุดจากอำนาจของพวกนี้เนี่ย เช่นขณะนี้ เรื่องเงินนี้ก็ตาม ขณะนี้วิธีคิดทางการเงินของบุญนิยมนี้

การเงินเราก็ใช้ เงินมันก็คืออุปกรณ์อันหนึ่งเท่านั้นเอง ไม่ได้ยิ่งใหญ่ อุปกรณ์ในการสื่อใช้แทนนั่นๆ มันก็คือใบจดตัวเลขสำหรับที่จะใช้แลกเปลี่ยนกัน เมื่อเราเองเราไม่เห็นค่าราคาของอำนาจเงินหรืออำนาจทรัพย์สินศักยการว่ามันสูง เพชรเราก็ไม่ต้องการ ทองคำที่มันราคาแพงๆ เขาเซ็ดซุกกัน เราก็เอาสาระของมันเท่านั้นเอง นอกนั้นเงินทอง มันก็เป็นเพียงสิ่งแทนที่เราจำเป็นต้องใช้ ที่นี้อธิบายง่ายๆ อย่างขณะนี้ **ชาวโศกเราที่เราพยายามทำระบบของเราในฐานะของพวกเขา ใช้เงินใช้ทองกันอย่างสาธารณโภคี** หมายความว่า ใช้เงินทองกองเดียวกันทุกคนมีเงินกระเป๋าเดียวกันทั้งหมดบ้าน เป็นกองกลาง ใช้แล้วก็อย่าไปหลงมัน เราก็ใช้มัน เพราะมันเป็นเครื่องใช้ เรามักน้อยสั้นโดยกันจริงๆ ล้างกิเลสที่จะไปหลงติดเงินทอง ทุกคนพยายามล้างกิเลสที่ติดมัน และชาวโศกเราก็ล้างได้มีเปอร์เซ็นต์ที่น่าพอใจ โดยเฉพาะอบายมุขในหมู่บ้านเราไม่มีเลยนี้ชัดเจน กามก็ไม่จัดจ้านซึ่งสามารถตรวจสอบได้ อุตตามานะก็ไม่มากไม่มาย คักดีศรีอะไรก็ไม่มาก ก็ลดลงมาได้ ไม่ต้องไปสู้ ไม่ต้องไปแย่งไปชิง ไม่ต้องไปแข่งไปชน ความเปลืองความจะต้องใช้มากก็น้อยลง แล้วเราก็มาสร้างสมรรถนะของเราให้สูงขึ้น สร้างสรรขยันเพียร มันก็เหลือ ก็มีเกิน ส่วนเกินนี้ก็ใช้เผื่อเผื่อออกไปให้แกสังคมข้างนอกได้ แล้วเราก็ใช้เงินกองกลางของหมู่กลุ่มร่วมกัน ทุกคนเป็นเจ้าของ เป็นเงินส่วนสาธารณะของชาวโศก นี่เป็นเศรษฐกิจแบบบุญนิยม ที่เงินนี้ไม่ได้ไปเก็บกองอยู่ที่ไหนอันนี้เศรษฐกิจใหญ่ที่มีแสนล้าน ไอ้คนนี้มีอีกห้าหมื่นล้าน คนนั้นมีอีกแปดหมื่นล้าน ไอ้ข้างล่างก็ถูกดูตมมากองไว้ทั้งหมด...ไม่ แต่แต่ละคนมีบาทหนึ่ง มีห้าบาท มีร้อยบาท มีพันหนึ่ง มีหมื่นหนึ่ง มีหลายแสน สมครใจเอามารวมกันไว้หมด มันคนละเรื่องกันกับการบริหารจัดการการเงินของทุนนิยม มันคนละทิศกันหา **ทุนนิยมนี้มันดูมาเป็นของตัวเองตนใครได้มากก็ดูเอาไว้ แต่บุญนิยมนี้...ของใครมีก็เอามารวมไว้ที่ส่วนกลาง ไม่ใช่รวมเหมือนฝากแบงค์นะ** สละเอามารวมเป็นของกลางจริงๆ เท่าที่ตนกล้าสละออกมารวม คนมีน้อยนะมันไม่มีให้อยู่แล้ว มีน้อยเท่าไรก็เอามารวม คือเอามารวมกองกลางตามที่จิตใจของแต่ละคน“กล้าจน” เพราะฉะนั้นการเงิน วิธีใช้เงินของที่นี่จึงพอใช้ แม้จะไม่โลภเอาจากข้างนอกมาให้แก่ตนหลายๆเหมือนลัทธิทุนนิยม เช่น ทำงานน้อยเอาเงินมากไม่ทำงานอะไรแต่เอาค่าตัวซะแพงๆ เอาค่าตัวอย่างเป็นบาป หรือขายแล้วก็จะต้องเอากำไรเกินทุนให้ได้มากๆ มากที่สุดสุดความสามารถ วิธีคิดแบบนี้มันบาป บาปจริงๆ เพราะส่วนที่เกินต้นทุนนั้นมันคือเอาเปรียบแท้ๆ ทำความเข้าใจกันดูดีๆ ถ้าขายเอาเกินต้นทุนนี้มันคือบาปแน่นอน มันบาปแล้ว

ซึ่งคนละซั้วกับแนวคิดของบุญนิยม บุญนิยมต้องเอาน้อยหรือให้คนอื่นให้มากเข้าไว้ ทั้งๆที่ไม่ให้ไปเอาจากคนอื่น ไม่ได้ไปขายหรือไม่ได้ไปค้าซุกๆอะไร หรือไม่ได้ไปเอาเปรียบไม่หาทางเอาเปรียบ มีแต่พยายามเสียไปสละไปจริงๆ เพราะฉะนั้นเราก็ไม่ได้เอาจากข้างนอกมามาก มันก็ไม่มากอยู่แล้ว ไม่มากมันก็ยังพอใช้ พิสูจน์มาแล้วยี่สิบปีสามสิบปี มันมีระบบบุญนิยมของเรา จนกระทั่งถึงขั้นสาธารณโภคีสำเร็จแล้วก็แต่ละชุมชนของโศกทุกวันนี้ ไม่มีชุมชนไหนเป็นหนี้ธนาคารใดเลย เมื่อไม่เป็นหนี้ธนาคารใดเราก็รอดตัวแล้ว เพราะไม่ต้องไปจ่ายดอกเบี้ยอะไรเลย เงินที่หมุนของเราอยู่ในนี้ เราก็พอกินพอใช้ของเราอยู่ในนี้ ก็เอากุลกันไปเอากุลกันมา หมุนไป ไม่ต้องไปนั่งเดือดร้อน เพราะว่ามันไม่เดือดร้อนที่ต้องมีดอกเบี้ยไล้บ้อเอากี่ปีก็เดือนเราก็ไม่เดือดร้อน เพราะไม่ได้ถูกบีบ ไอ้ดอกเบี้ยนี้ ไอ้โฮ...มันทรมาณที่สุด อย่างนี้ก็เอาตัดวงจรของ**ทางโลกีย์“สายโหด”**ออกได้สายสำคัญสายหนึ่งแล้ว ทุกวันนี้คนถูกดึงเข้าไปในเครือข่ายของการเงินแบบสังคมนิยม สังคมทุนนิยม ยิ่งให้ไปเป็นหนี้ เอาเงินนั้นมาใช้ก่อน มันก็คือ อยู่ในสายเงินนั้นทั้งหมดเลย อย่างน้อยที่สุดก็อยู่ในเครือข่ายของอำนาจ นายทุนโลกีย์ ถ้าคุณไม่จ่ายดอกเบี้ยก็ตกอยู่อำนาจหนักขึ้นไปอีก คุณเองคุณไม่ต้องจ่ายดอกเบี้ยหรอก แต่คุณเอาเงินเขาไปใช้ คุณต้องเป็นเบ้ หรือเป็นบริวารในลักษณะอื่นที่ยิ่งหมดอิสระ มันจะอยู่อย่างนี้กันทั้งหมด ดังนั้น บุญนิยมจึงไม่นิยมเอาเงินคุณมาใช้

เราไม่ได้เป็นหนี้ เราไม่ได้โดนดอกเบี้ย เพราะฉะนั้นพวกเราที่ตัดดวงจรนี้ อันนี้ยกตัวอย่างให้ฟังว่า เราจะตัดส่วนที่เป็นทุกข์เป็นภัยออกไปเรื่อยๆ เมื่อตัดดวงจรได้ ก็สบายขึ้น เราพึ่งตัวเองรอด เราไม่ต้องเป็นทาส เราไม่ขอข่าวคุณกินอยู่แล้ว เราไม่ต้องไปซื้อข่าวคุณกินอีกด้วย เพราะฉะนั้นเรื่องปัจจัยสี่ เราต้องแน่นอน ถึงอย่างไรๆ เราก็ไม่ตาย เพราะเรามีปัจจัยสี่ อย่างอื่นไม่มีปัญหา เป็นเครื่องเคียงเท่านั้นเอง เราต้องเข้าใจสิ่งจำเป็น สิ่งสำคัญของความเป็นคนอย่างเป็นสัจจะ อะไรเป็นความสำคัญหลักสำคัญรองลงไปต่างๆ

ผอ. : พ่อท่านครับ ประชาธิปไตยที่ไม่ได้อาศัยหลักวิชาพระพุทธเจ้านี้

พ่อท่าน : มันไม่ใช่ประชาธิปไตย อาตมายังมองไม่เห็นประชาธิปไตยในโลกนี้

ผอ. : ทั่วโลกเลยหรือครับ

พ่อท่าน : ทั่วโลก ยังไม่มี

ผอ. : ค่อนข้างจะเลวร้าย

พ่อท่าน : ใช่ เป็นประชาธิปไตยอำนาจ มันไม่ใช่ประชาธิปไตยแท้ มันเป็นประชาธิปไตยเทียมในโลกทุกวันนี้ เป็นประชาธิปไตยเทียม มันไม่ใช่ประชาธิปไตยแท้ ประชาธิปไตยแท้ก็ต้องให้คน ให้ประชาชนนั้นนะมีอิสระเสรีภาพทางความคิด ทางความยอมรับ เราจะยอมรับใคร ต้องไม่ครอบงำทางความคิด ทุกวันนี้คนฉลาดครอบงำทางความคิดเก่งกาจมาก ทั้งใช้จิตวิทยา ทั้งใช้วัสดุ ใช้สื่อ ใช้รูปแบบต่างๆ แม้แต่หลอกคนด้วยคำว่าศิลปะ ทั้งๆที่ไม่ใช่ศิลปะเลย ไม่บริสุทธิ์เลย คนทำก็มีเจตนาตั้งแต่ครีเอตออกมาแล้ว เขาเจตนาครอบงำคน หลอกคนให้ชอบให้หลง แต่เขาไม่เข้าใจความเป็นศิลปะที่ถูกต้องเท่านั้น ประชาธิปไตยต้องมีอิสระเสรีภาพ ไปล่อไปหลอกก็ไม่ถูก เพราะฉะนั้นยิ่งจะไปลอบบี้ ไปหาทางครอบงำดูมาเป็นพวก ชื่อมาเป็นพวก ไม่ใช่ประชาธิปไตยทั้งนั้น อย่าไปใช้ปัญญาที่เหนือชั้นกว่า ใช้กลยุทธ์กลเชิงอะไรต่ออะไรที่เขาหลงมาให้เขาพ่ายแพ้ ให้เขาตกเป็นบริวาร ไม่สุจริตจริงๆ ไม่จริงใจ **ประชาธิปไตย คือ ประชาชนอิสระทางความคิดความสมัครใจ ไม่หลอก ไม่ครอบงำ**

ผอ. : แล้วที่มีเสียงพูดว่า อย่างไรก็เอา ให้มันพึ่งตัวมันเอง สำหรับประเทศไทยเรา

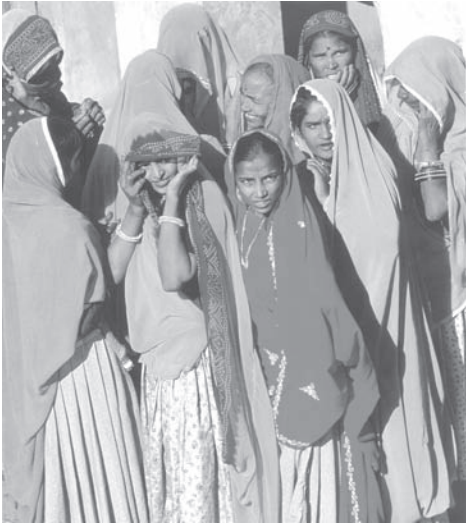
พ่อท่าน : อาตมาว่ามันคงจะไม่มีบาปขนาดนั้นมั้ง เมืองไทย แต่อาตมาก็ไม่กล้าพูด แล้วก็ไม่อยากจะพูดไป จริงๆอาตมาก็ทำอยู่ที่เมืองไทย อาตมาก็เป็นคนไทย ก็ก้อหวอดขึ้นมาก็ได้ ภายในระยะสามสิบปีก็ได้ขนาดนี้ อาตมาก็ว่าอีกร้อยปีข้างหน้า นี่อาตมาพูดกับคุณนา อโศกก็จะ

ผอ. : ทั่วโลกก็ต้องเป็นอย่างนี้

พ่อท่าน : ใช่ ถ้าเป็นความถูกต้องก็ต้องเป็นอย่างที่ว่า แต่มันเป็นทั่วโลกไม่ได้หรอก ทว่าทั่วโลกต้องมาเอา เอาได้มากได้น้อยก็แล้วแต่ เขาจะต้องมาเอาคุณสมบัติอย่างนี้ไป ได้มากหรือได้น้อยก็แล้วแต่ และอนาคตคุณสมบัติที่มีอยู่ในโลก ที่เขาทำอยู่ทุกวันนี้ละ มันงูเห็นนมไก่ ไก่เห็นตีนงูกันหมดแล้ว แล้วมันไม่สุจริตใจทั้งสิ้น โดยรู้ตัวเพราะมีปัญหาบ้าง โดยไม่รู้ตัวเพราะไม่มีปัญหาบ้าง

ผอ. : คือสิ่งหนึ่งที่พูดกันว่า ถ้าระดับผู้นำของแต่ละประเทศมีคุณธรรม

พ่อท่าน : ไม่พอหรอก คุณธรรมแค่เป็นโลกีย์ ไม่พอหรอก ไม่ได้จริงใจ ข้อสำคัญก็คือ เขาไม่รู้จักรักโลกีย์ เขาไม่รู้จักรักกุศล ถ้ามาเรียนรู้ให้มากมายหนึ่ง เขาละขอตัดตรงนี้หนึ่ง คอยสังเกตุอินเดียกับจีนนะ อินเดียเขายังมีลักษณะมักน้อยสันโดษ มีลักษณะยอม ใครจะฆ่าก็ตาย อย่างพวกจันดกาลอย่างนี้ เป็นต้น คนวรรณะสูงจะด่าว่าเขา เขายอมหมดอย่างนี้ เขาจะไม่ไปต่อสู้หรอก ฆ่าเขาตาย ตายก็ตาย เขาทั้งชีวิตได้จริงๆนะ เพราะฉะนั้นอินเดียนี้ **พลเมืองพอกับจีนนะ แต่จะไม่เดือดร้อนเหมือนจีน เพราะกิเลสยึดติดน้อยกว่ากัน จิตวิญญาณของเขามีอุปาทานครอบงำน้อยกว่ากันมาก จีนกับอินเดียถือว่า**

คนละชั่วเลยก็ได้ จีนนี่เปิดประเทศแล้วตอนนี้ เอเชียยุโรป เอเชียทางตะวันตก เอเชียทางตะวันออกอะไรเข้ามานี้จะเลอะด้วยความตึงเครียด โต้ด้วยตัณหาเร็วและแรง เทียบกับอินเดียคนละชั่ว ไทยก็เถอะ เอียงอยู่ข้างแบบจีน ทั้งๆที่ศาสนาพุทธมาจากอินเดีย แนวคิดอินเดียแท้ๆ แต่ขบถต่อพระพุทธรเจ้า จีนนี่คอยดูอีกไม่นานหรอก อาตมาว่าไม่ถึงสิบปี จะลำบาก

ผอ. : จะต้านไม่อยู่

พ่อท่าน : ไม่อยู่ เขาจะคุมกันไม่ได้เลย อย่างอินเดียนี้ เขาเองเขาไม่หยิ่ง เพราะฉะนั้นไม่ต้องคุมมาก แต่จีนนี่คุมไม่ได้คอยดูซี อาตมาว่ารุนแรงเลย

ผอ. : พ่อท่านครับอย่างหนังสือพิมพ์พวกเดลินี่ครับ ประชาชนรายวันนะฮะ เดียวนี้ขายไม่ได้เลยฮะ ตามแผนนี้ คนจีนไม่ซื้อนะฮะ ทั้งๆที่ยอดวันหนึ่งหลายสิบล้านฉบับนะครับ แต่เนื่องจากระบบพรรค เขาเข้มแข็ง เขาบังคับให้ สมมุติว่าใครอยู่ในตำแหน่ง สมมุติเป็นซีหุก ต้องบอกรับ เขาขายตามแผนขายหนังสือขายไม่ได้ เพราะคนรุ่นหลังไม่อ่าน

พ่อท่าน : เป็นหนังสือของรัฐใช้ไหม

ผอ. : เป็นหนังสือของรัฐฮะ ไอทีคอลเดลี ซึ่งทรงอิทธิพลมาก ตามแผนขายไม่ได้ ขายตามภาวะที่ปกติไม่ได้ ทีนี้เนื่องจากเขาระบบพรรค ทุกคนต้อง...

พ่อท่าน : มันไม่ทิ้งอำนาจของคอมมิวนิสต์เขา เขาเอาอำนาจอันนั้นไว้อยู่ เขาปล่อยให้ คือมันเล่นแบบสองหน้าฮะ จีนนะ อำนาจนี้เขาเอาไว้ แต่ในวิธีที่เขาจะทำกับสังคมนานาชาติเขาจะทำอย่างหนึ่ง เปิดโลกทุนนิยมหรือเวทีข้างนอก แต่อำนาจนี้ของเขา เขาได้แล้วนี้ เขาเอาไว้ ไม่นานหรอก จีนนี่จะเห็นได้ชัดมันจะเป็นตัวอย่างของโลก ที่คนจะได้ดูแบบดูอย่าง

ผอ. : ตอนนี้กำลังพูดว่าตั้งทำถูกหรือผิด มันเริ่มส่อแล้วว่า ไอ้สิ่งที่ทันสมัยมันจะอย่างไรซะแล้ว

พ่อท่าน : จริงๆแล้วจะไปว่าตั้งทำผิดหรือถูกก็ไม่ได้ เพราะว่ามันจำเป็นต้องทำ ถ้าตั้งไม่ทำอย่างนั้นนะ จะทำอย่างเดิม อย่างเหมาไร้รอยเปอร์ดเซนต์มาเลย มันก็ทำไม่ได้ มันก็จะระเบิด เหมือนอย่างรัสเซียระเบิดไปนั้นแหละ มันไม่ได้ มันก็เหมือนกับทางโมเดลทางรัสเซียที่เกิดก่อน มันก็มาได้เจ็ดสิบกว่าปี เพราะว่ามันไม่เหยอียทางจิตวิญญาณ เพราะว่ามันถูกบังคับนะ

ผอ. : กำลังมองว่า คลาสโกอาจจะถูกก็ได้ นะครับ จีนกำลังมองเรื่องนี้อยู่

พ่อท่าน : คือมัน คอมมิวนิสต์นี่มันถูกบังคับจิตใจ กัดตัน เพราะฉะนั้นมันไม่ได้หรอก มันฆ่ากัน ตายหมดแหละ ถ้าไม่ฆ่ากันตาย ผู้บริหารก็ถูกประชาชนฆ่าหมด แล้วมันจะแตกออกหมดเลย เพราะฉะนั้น รัสเซียถึงได้แตกออกเป็นเสี่ยงเลย อีกหน่อยจีนก็แตก ดูรัสเซีย จีนก็ดูไปเถอะ แต่การแตกไม่เหมือนกัน รัสเซียมันแตกแบบคอมมิวนิสต์ แต่จีนนี่มันจะแตกคอมมิวนิสต์กลายเป็น คอมมิวนิสต์ใส่เสื้อทุนนิยม มันจะแตกอีกอย่างหนึ่ง

ผอ. : เตี้ยวันนี้คนจีนเริ่มไม่ยุ่งเรื่องในอดีตแล้ว ยุ่งแต่ว่าทำอะไรถึงจะอยู่ดีกินดี เอาสวยๆ

พ่อท่าน : ไซ้ โลเกีย ลาก ยศ สรรเสริญ โลเกียสุข

ผอ. : รับคำสอน ภาพเปลือย ใ้อภาพเปลือยนี้เข้าไปทำลายหมด แต่ก่อนนี่คิดก็ไม่กล้าคิด เพราะกลัว กลัวแล้วนอนนอนแล้วหลับไปเลย

พ่อท่าน : ไซ้ ถูกกัดตัน ตอนนี้น้ำมันเหมือนกับที่มันถูกกัดตันมานาน พอถึงเวลาได้ปล่อย มันก็ปล่อยใหญ่เลย ตอนนี้น้ำมันก็ไอ้ไฮมันออกแรงออกเร็ว ขณะนี้เร็ว ไม่ต้องกลัวหรอก แล้วเราจะเห็นได้เลยว่าอย่างอินเดียกับจีนนี่ จะเป็นภาพเทียบเคียง ที่เราจะได้มองเห็นชัดเลยว่าพลเมืองพอๆกันนี่ ก็ดูจีนก็ได้ แยกว่าอินเดียมาก

ผอ. : แยะอย่างไรครับ

พ่อท่าน : เพราะอินเดียมันมีหลักคิดของเขา มันเป็นหลักที่ไม่เพื่อออกไป มันไม่พุ่งแรงออกไป ทั่วโลก ตามโลกโลเกีย แรงทางโลกธรรมอะไร แล้วจิตวิญญาณของคนอินเดียนี้ จิตวิญญาณอย่างที่ว่านี้ คนจิตตาคณนี้ให้เขาตายเขาก็ตาย ไล่เขาเขาก็ออกเฉยๆ เหมือนเขาไม่มีศักดิ์ศรีของคน ไม่มีสิทธิมนุษยชน เหมือนไม่ใช่คน เหมือนสัตว์เดรัจฉานตัวหนึ่ง คล้ายๆอย่างนั้น บางทีเขาก็ยอม เพราะฉะนั้นคนมีความยอม อย่างนี้ได้อยู่ได้ สังคมมีความยอม...อยู่ได้ ดูเหมือนเสียศักดิ์ศรีความเป็นคน แต่วัฒนธรรมเขาไม่ครอบงำ ด้วยอุปาทานอย่างนั้น เพราะฉะนั้นอินเดียจึงอยู่ได้ แม้อพลเมืองจะมากกว่า แต่ก็ดูสงบกว่า จีนไม่ใช่ ไม่ได้แน่ ยิ่งยุโรปอเมริกายิ่งยึดหนัก ไทยเอาอย่างฝรั่ง เอาอย่างจีน

ผอ. : ไม่ก็ปีข้างหน้า

พ่อท่าน : ไม่ก็ปีหรือ เพราะฉะนั้นของโศกนี่ก็เช่นกัน คล้ายๆอินเดีย ยอม แต่เรา ไม่ได้ยอมอย่างถูกกดขี่ เราไม่ได้อยู่อย่างวรรณะเหมือนกับอินเดีย เรามีสิทธิ์ที่จะศึกษา เรามีสิทธิ์ที่จะ ออกเสียง เรามีสิทธิ์ที่จะอะไรทุกอย่างตามสิทธิมนุษยชน เรามีสิทธิเสรีภาพเต็มที่ เพราะฉะนั้นอันนี้เรามี ความรู้ คุณจะทำคุณก็ทำของคุณเต็มที่ เพราะฉะนั้นจะไม่เหมือนอินเดียที่ถูกกดขี่ ที่ถูกครอบงำด้วยอุปาทาน หลากๆอย่างเหมือนกันแต่แนวอีกไม่เหมือน ถ้าอินเดียไม่กดขี่ เขาก็อยู่ไม่รอดเหมือนกัน เพราะว่าเขาก็คุม ไม่ได้เหมือนกัน แต่เขาอยู่เขาก็อยู่อย่างนั้นแหละ เหมือนอย่างอาตมาเองนี่ อาตมาเห็นใจเถรสมาคมนะ เห็นใจเพราะอะไร เพราะพระไม่เป็นพระหรือ มันและ เพราะฉะนั้นเถรสมาคมไม่มีกฎหมาย ไม่มีหลัก อะไรต่ออะไร ที่จะใช้บังคับ กัดไว้ แม้จะต้องขัดแย้งกับธรรมวินัย พระพวกนี้จึงจำเป็น ไม่จันคุมไม่ได้ ต้องใช้กฎหมาย ถ้าไม่ทำอย่างนั้น เขาก็ควบคุมบังคับบัญชากันไม่ได้ เขาอยู่ไม่รอด ทำไม่ได้จริงๆ อาตมาก็เห็นใจอันนี้ มันไม่มีทางออก แต่อาตมาจะสืบสานสังฆธรรมของพระพุทธเจ้า อาตมาจำเป็นที่จะต้องแยกออกมา ไม่เช่นนั้นอาตมาทำงานไม่ประสบผลแน่

ผอ. : พระชั้นผู้ใหญ่ท่านก็ถูกบีบหมดเลย เกาหัวแกร็กๆเลย

พ่อท่าน : ที่นี้อาตมาไปวิจารณ์ไม่ได้ ไปว่าอะไรไม่ได้ รักษาตัวรอดเอาไว้ก่อน ถ้าไม่รับตัวรู้จัก เป็นรู้จักอยู่ นกน้อยต้องเรียนรู้ ต้องทำต้นไม้ไม่ให้ต้นแรงลม เพราะลมโกรกลมกรดลมวงช้างมีจริง

ถ้าไม่เช่นนั้นก็ไม่ไปไม่รอด เพราะไม่เช่นนั้นก็มีอิสรเสรีภาพไม่พอ และเราก็ไม่มีตัวลือที่คุ้มตัวเองได้พอ ไม่มีผู้เข้าใจเราเพียงพอ เพราะมันยากมันลึก

ผอ. : มีทางใดใหม่ ที่จะขออนุญาตเป็นเรื่องสุดท้าย ว่ามีทางใดใหม่ที่จะทำให้ไอ้ความเปราะบางของสังคมเรา หรือที่ว่ามันชักม้าบนหน้าผาขณะนี้

พ่อท่าน : ต้องให้เวลาจัดสรรการเป็นไป แต่สังคมถูกมองด้วยแรงเร่งรัดกาลเวลา อยากพ้นทุกข์เร็วๆ ถ้าจะให้คำตอบคำตอบหนึ่งว่า จะเอาอะไร อย่าหาว่าอาตมาอวดดี ต้องเอาอันนี้

ผอ. : เป็นหลัก

พ่อท่าน : ใช่ ต้องเอาอันนี้เป็นหลัก แต่เราไปพูดไม่มีใครเชื่อหรืออก ไม่มีใครเชื่อ จะพูดเขาก็ว่าอวดดี หลงตัวหลงตน หยิ่งผยอง มันไม่ได้หรืออก เพราะฉะนั้นเราก็มีหน้าที่ โอลิโกก็ค่อยๆโตไป ค่อยๆเป็น ค่อยๆเกิด มีทั้งมวล ทั้งปริมาณ ทั้งคุณภาพ มันก็จะไปเรื่อยๆของมัน ส่วนพวกอื่นเขาก็จะเป็นของเขาไปเอง มันจะมีเป็นสาม จะบอกว่าสามขาก็ได้ ซึ่งมันจะมีภาคฝ่ายแดงฝ่ายน้ำเงิน ขณะนี้เมืองไทยก็ตาม จะมีสองภาคเหมือนกันนะ จะมีสองภาค ฝ่ายแดงฝ่ายน้ำเงิน อีกฝ่ายหนึ่งก็คือโอลิโก ไปอยู่กับเขาอย่างไร อยู่อย่างผู้อ่อนน้อมถ่อมตน คาร์โว นิวาโต อหิงสา โอลิโก คุณจะมาด่ามาทอมาอย่ามายกยอ อย่างที่อาตมาบอกแล้ว ฟังตนเองให้ได้ เราไม่ไปฟังคุณก็แล้วกัน คุณจะรวย คุณจะมั่งมีอย่างไรก็แล้วแต่คุณ สะสมไปเถอะ กอบโกยไปเถอะ เราสร้างสรร เลี้ยงตนให้ครอบครัวตนเอง อัดตา หิ อัดตโน นาโถ ให้รอด เรารอดแล้ว เราช่วยคุณ เท่าที่มีโอกาสที่จะได้ช่วย ช่วยวิถีไหนแล้วแต่ แต่เราช่วยอย่างแน่นอน เพราะว่าเราไม่ได้กอบโกยสะสม เราจะช่วย เพราะฉะนั้นคุณก็จะอยู่ในสนามรบ คุณจะฆ่ากัน และต่างคนก็จะต่างใหญ่ ต่างคนก็จะต่างฆ่ากัน ฆ่ากันไปตลอดกาลเลย แม้อัตราการเกิดของทั้งสองฝ่ายในทุนนิยมจะเกิดมากก็ตาม แต่สุดท้ายมันจะไม่ชนะการฆ่า การเกิดนี้จะสู้การตายไม่ได้ อัตราการตายจะมากกว่าการเกิดในอนาคต คอยดูเถอะว่าการตายไม่ได้ตายเพราะการฆ่าแกงกันทุกวันนี้ อะไรๆมันก็ฆ่ากัน ดูซีไม่หน้าสามมันก็ตีกัน เมื่อคืนนี้ ไอ้ไปลอยกระทงกันมา ไอ้สองหนุ่มสาวไปจูจี้ ไอ้ไปไม่มีอะไร ไม่หน้าสามหวดตายเลย แล้วก็เอาผู้หญิงของเขาไปข่มขืน อะไรอย่างนี้ คือมันเปราะบาง สังคมมันเหลวแหลกจริงๆเลย เพราะฉะนั้นมันจะฆ่ากันตายหมด มันจะฆ่ากันตายเองทุกด้านของกิเลส และโรคธรรมชาติก็จะช่วยฆ่าด้วย แต่พวกเรานี้ก็จะยื่นหยัดช่วย คุณบาดเจ็บ ป่วยไข้ คุณรอดมา มาถึงเรา เราช่วยรักษาให้ คุณเอาเวลาไปฆ่ากัน เอาเวลาไปรบกัน ไม่มีเวลาปลูกข้าว เราก็ปลูกข้าวไว้ให้คุณกิน เพราะฉะนั้นชาวโอลิโกนี้ก็จะอยู่อย่างนี้ เพราะว่าเรากินพอ เราเหลือจริงๆ แล้วส่วนเหลือนั้นเราก็เลี้ยงพวกคุณ มันก็เหมือนกับสนามรบนี้ พวกกาชาดกับพวกกองพลอาหาร เขาละเว้น เขาไม่ฆ่า ทั้งสองฝ่ายที่เราให้นี้ เขาจะไม่ฆ่าเราหรอก อย่างน้อยที่สุดเขาก็ต้องเหลือเราไว้ช่วยเขา เพราะฉะนั้นเราก็จะรอดตัว สุดท้ายเขาก็ฆ่ากันตายหมด สิ่งกับเสือมันก็เก่งทั้งคู่แหละ สุดท้าย วันเวลามันก็หันหลังชนกันบ๊ีบ เอ้าบรีด พอปานกวัดบรีดนี้ทั้งคู่หันขวับมาเร็ว สิ่งกับเสือมันก็เก่งทั้งคู่ เร็วทั้งคู่ เบรียง! ตายพร้อมกันทั้งคู่

ผอ. : สิ่งหนึ่งที่กังวลกันก็คือพฤติกรรมที่พ่อท่านยกตัวอย่าง ไม่หน้าสาม ลองยกตัวอย่างอันหนึ่ง เด็กช่างกลนะนะสะ มันบุกโรงเรียนนะ ไม่เจอนักเรียน มันพังตึกเลยนะ ฉะนั้นถ้าเหตุการณ์มันเกิดอีกครั้งหนึ่ง มันจะยิ่งกว่าเดือนตุลาหรือเดือนพฤษภา เหมือนกับวัยรุ่นช่างกล แคว้งไปวิ่งมา มันไม่ตี วิ่งไปวิ่งมา แต่ไอ้มันไปถึงโรงเรียน ไม่เจอ มันพังรถ พังประตูหน้าต่าง ของใช้พังหมด แล้วถึงจะกลับ มันน่ากลัวนะครับ

พ่อท่าน : คือ จิตวิญญานของคนนี้มันไม่ได้ศึกษา กิเลสในจิตไม่ถูกลดจริงๆ เมื่อไม่ได้ศึกษา ไม่มีอำนาจ ไม่มีฤทธิ์แรง ไม่มีคุณภาพ ที่จะทำให้จิตวิญญานนี้ดีขึ้นได้เลย พูดอย่างนั้นแหละ อาตมาว่า

พูดไปก็อย่างนั้นแหละ มันมีแต่แย่งๆ จนหมด อัตราการก้าวหน้า ในความเลื่อมของคุณภาพคุณธรรม ไม่เฉพาะแต่เด็กนา ผู้ใหญ่ด้วย ผู้บริหารด้วย ทั้งนั้นเลย มันน่ากลัว

ผอ. : คุยกับองคมนตรีท่านหนึ่ง ท่านก็เป็นห่วงเรื่อง ซีดีเปลือย มาก ทุกครอบครัวมีหมด นะๆ เป็นลึกลับโน่น ในครอบครัวทั่วประเทศนะครับ

พ่อกัน : ชาวโศกนี่ เด็กนักเรียน เด็กที่อยู่ที่นี่ ปลอดภัย ไม่มีพวกนี้ อบายมุขเราไม่มี ซีดีเปลือยอะไรเราไม่มี ออย่าว่าแต่ซีดีเปลือยเลย แม่แต่เพลงให้ฟังก็เซ็นเซอร์ เด็กพวกนี้เซ็นเซอร์ ไม่ให้ใช้ มือถือ ใช้มือถือก็ใช้ส่วนกลาง ใช้ให้เป็นประโยชน์คุณค่า ไม่ใช่คุณอยากจะทำอะไร ก็โทรอันโน้นอันนี้ อันนั้นไม่ได้ อีกหน่อยต่อไปทุกอย่างมันจะอยู่ในมือถือหมดแหละ เเลวร้ายที่สุดมันจะอยู่ในมือถือหมดเลย

มันเป็นยาเสพติดตัวใหม่ มันจะเป็นเครื่องมือทำลายตัวเอง ทำลายสังคม ทำลายคนข้างเคียง มันจะทำลายหมดเลย คนหลงใหลว่าเป็นสิ่งทีวี่เศษอันหนึ่ง เหมือนกับไม้กายสิทธิ์ แต่ทำลายตัวเอง ทำลายสังคม ถ้าไม่ศึกษาลดกิเลส เพิ่มภูมิปัญญาที่รู้แจ้งสัจจะในโลก ก็ตกเป็นทาสโลก

วิจัยสุขภาพทางจิตวิญญาณ

๓๐ พ.ย.๒๕๔๗ ที่สันติโศก เย็นผู้ช่วยศาสตราจารย์ เกสิทธิ์ พงศ์เทพ สุธีรวิมล ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยระบบสุขภาพภาคใต้ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (สวรส.ภาคใต้ มอ.) อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา ได้เดินทางมาถึง ตามที่ได้นัดหมายขอสัมภาษณ์พ่อกัน เกี่ยวกับประเด็นสุขภาพทางจิตวิญญาณ จากบางส่วนของกรสนทนาดังนี้

ผศ.พงศ์เทพ : ผมเป็นผู้ช่วยการสถาบันวิจัยระบบสุขภาพภาคใต้ โดยความร่วมมือระหว่างสถาบันวิจัยระบบสาธารณสุขของกระทรวงสาธารณสุขกับมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ฯ ก็ไปช่วยทางกระทรวงฯ ทำเรื่องพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ และพระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาตินี้ก็มีทำให้ความหมายของคำว่าสุขภาพใหม่ นะครับ สุขภาพคือสุขภาพะ มองสุขภาพว่ามีความหมายสัมพันธ์ด้วยกัน คือมิติทางกาย ทางจิต ทางสังคม ทางจิตวิญญาณ นะครับ กายก็คือเจ็บป่วย ไม่สบาย นะครับ จิตนี่คือโรคจิต ก็คืออย่างอาการวิตกกังวล เครียด นะครับ ก็เป็นเรื่องของจิต มีความผิดปกติทางจิต สังคมก็คือเรื่องของ

ความมั่นคง แรงสนับสนุนของสังคมนะครับ เรื่องจิตวิญญาณนี่ก็เป็นเรื่องของการเอื้อเพื่อ เอื้ออาหาร การให้
ให้ความรัก ความไม่เห็นแก่ตัวนะครับ ทั้งสี่มิตินี้ สามมิติแรกไม่ค่อยมีปัญหา ปัญหามันอยู่ที่มิติสุดท้าย คือ
มิติจิตวิญญาณนี่ หลายๆคนก็จะให้ความหมายที่แตกต่างกันว่า จิตวิญญาณคืออย่างไร จิตวิญญาณคือ
อย่างไรนะครับ บางหน่วยงาน บางองค์กรก็บอกว่า จิตวิญญาณนี่ไม่มี มีเฉพาะจิต ก็ถกเถียงกันเยอะ
จนสุดท้ายนี้ ทางกฤษฎีกานี้ก็เปลี่ยนคำว่า “จิตวิญญาณ” มาเป็น “สุขภาพทางปัญญา” ภาษาอังกฤษใช้คำว่า
Wisdom health นะครับ ผมกำลังศึกษาปริญญาเอกอยู่ด้วย ที่มหาวิทยาลัยขอนแก่น แล้วก็ทำเรื่องนี้
พอดีเห็นว่า ตรงนี้ ยังมีหลากหลายอยู่ ก็เลยทำวิจัยเรื่องนี้ขึ้นมา เป็นวิทยานิพนธ์นี้นะครับ ถ้าพูด
ถึงเรื่องของมิติที่สี่นี้แหละอาจเป็นทางด้านสุขภาพทางปัญญาหรือสุขภาพทางจิต แล้วแต่จะให้ความหมาย
ของมัน ให้คำนิยามว่าจะใช้คำอะไรก็แล้วแต่ แต่มันน่าจะหมายถึงมิติอะไรที่มันต่างจากกายหรือว่า
โรคจิต หรือว่าโรคทางสังคมนะครับ ผมก็เลยไปถามไถ่ท่านผู้รู้ต่างๆ หลายสถาน ก็ประมาณยี่สิบท่าน
ยกตัวอย่างเช่น ถ้าเป็นฝ่ายพระนี่นะครับ ทางสงฆ์นี่ก็จะมี ท่านพระอาจารย์ไพศาล วิสาโล นะครับ
ทางธรรมกายก็หลวงพ่อดัตตชะโอ นะครับ มีสัมมาชฌ์ท่านอาจารย์โพธิ์ ที่สวนโมกข์นะครับ ที่กำลังไป
สัมมาชฌ์ก็มี ท่านธรรมปิฎก นะครับ

พ้อท่าน : ท่านพรหมคุณาภรณ์ พระมหาประยุต

ผศ. : แล้วก็ยังมีสัมมาชฌ์พระอาจารย์บางท่านที่ทางสายวิปัสสนากรรมฐาน ในส่วนของทางฆราวาส
นี่ก็สัมมาชฌ์ท่านผู้รู้หลายท่าน อย่างท่าน ส.จิตลักษณะ ท่านระวี ภาวิไล นะครับ ท่านอาจารย์บรรจบ
คุณหมอบรรจบ อาจารย์ประสาน ต่างใจ นะครับ แล้วก็ถามในส่วนของคนทั่วไป ที่อ่านเรื่องนี้มาเยอะ
อย่างเช่น คุณวิไลษฐ์ วัณวิญญู แล้วก็กำลังไปถามอยู่ที่มีอาจารย์บรรจบ ที่คณะ...แล้วก็ให้หลวงแม่ฉัฒมหนัก
สุดท้ายก็คงกลับไปถามทางฝั่งมุสลิมบ้าง ก็ผมมาจากทางใต้นี้นะครับ ก็กำลังรบราฆ่าฟันกันอยู่ที่นี่ ก็ถามจาก
ผู้นำศาสนาสองสามท่าน หลังจากนั้นนี่ก็จะมาประมวลดูว่า โดยความเข้าใจของท่านผู้รู้ต่างๆนี้ เราคิดว่า
จิตวิญญาณหรือว่าปัญญาหรือจิตนี้ ถ้ามันอยู่ในด้านของที่เราเรียกว่าสุขภาพ มันจะเกี่ยวเนื่องอะไรบ้าง
สุดท้ายคงไม่ได้คำนิยามที่ทุกคนยอมรับ แต่จะได้สิ่งที่ทุกคนเห็นว่ามันเกี่ยวข้องนะครับ

พ้อท่าน : ต่างคนต่างเห็น ต่างคนต่างเชื่อว่าเป็นอย่างไรที่ตัวเองเห็นว่าควรจะเป็น

ผศ. : ใช่ครับ

พ้อท่าน : ก็ควรจะเป็นอย่างนั้น เช่น ประเด็นของการปฏิบัติศีล มันก็จะเกี่ยวพันกันไปทั้งหมด
เลยนา

ผศ. : ครับ

พ้อท่าน : ทั้งกาย ทั้งจิต ทั้งที่แยกเป็นภาษาไป อะไรก็แล้วแต่ ที่เรียกว่ากาย เรียกว่าจิต เรียกว่า
สังคม หรือเรียกว่าจิตวิญญาณก็ตาม ความจริงแล้วทั้งหมดนั่นแหละ จิตเป็นประธาน มีจิตเป็นประธาน
เป็นตัวสำคัญเกี่ยวไปทั้งหมดเลย แม้แต่ในกายของคน จิตก็เป็นตัวประธาน ซึ่งพระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ว่า
มโนปุพพังคมา ธัมมา มโนเสฏฐา มโนเมวา มโนก็คือจิตใจนี้เป็นประธาน เป็นส่วนที่จะทำให้เป็นอย่างไรรู้
แล้วแต่เถอะ อาตมาจะอธิบายมิติที่สอง มีคำจำกัดความกันเอาไว้ว่า จิต ก็คือภาวะอีกอันหนึ่งที่มันอยู่ใน
จิตใจของเรา แล้วมันก็แปรปรวนหรือทำให้เป็นไป ซึ่งจะแบ่งออกไปเป็นจิตหรือเป็นวิญญาณ คนก็ไม่
สามารถพิสูจน์ได้ว่าวิญญาณที่ไหนก็ไม่รู้ ที่เป็นโซล(Soul=วิญญาณ) เป็นอะไรที่อยู่ในไหนๆๆๆ ใช่ไหม
ซึ่งมันก็กลายเป็นเรื่องที่ยากแก่การพิสูจน์

ความจริงนะพระพุทธเจ้าท่านพิสูจน์สิ่งเหล่านี้มาทั้งหมดแล้ว ตั้งแต่ก่อนตรัสรู้มาไม่รู้กี่ล้านชาติ

ศึกษาความเป็นสัตว์โลก ความเป็นมนุษย์มา จนรู้แจ้งรู้จริงหมดเลย ว่าคนนี่ประกอบด้วยกายและจิต สองอย่าง ส่วนจะขยายไปเป็นกาย จิต ลังคม วิญญาณ ก็มีจิตนั้นแหละเป็นตัวสำคัญ และความจริงนี้พระพุทธเจ้า ท่านก็แบ่งออกเป็น ๒ ก่อนคือ กายก็คือร่างกายมนุษย์นี่ จิตก็คือจิตอยู่ในภายในกายมนุษย์อีกที

ผศ. : คือที่ไปสัมผัสภาชณ์นี้แบบว่า จิตนี่จะเป็นแบบลักษณะเป็นแบบว่าเป็นโรคครับ โรคจิต โรคอะไรต่างๆ ถ้าเป็นความเข้าใจเกี่ยวกับว่าเรื่อง เรื่องจิตเหมือนกับทางพุทธศาสนานี้ มันเหมือนกับว่าไปรวมอยู่ในคำว่าจิตวิญญาณ

พ่อท่าน : ใช่ ถ้าเข้าใจความเป็นจิตวิญญาณ จิตวิญญาณก็เป็นประธานทุกอย่าง แต่คนอื่นยังเข้าใจไม่ครบ ไปแบ่งไปแยกออกไปอีกหลากหลาย ซึ่งไม่ศึกษาสภาพจิตจริงให้สมบูรณ์ เพราะสิ่งที่ไม่รู้จริงก็นำมารวมมาเรียกกันไปว่าเป็นจิต บางอย่างมันสัมพันธ์กันไม่ได้ มันก็เลยยังสับสน ยิ่งมีอะไรขัดแย้งกัน ยิ่งยาก แต่ความจริงแล้วพระพุทธเจ้าท่านตรัสรู้แล้วว่า **จิตวิญญาณในมนุษย์นี่ มันจะเป็นโรคจิต** มันจะเป็นจิตอะไรที่เป็นสุข เป็นจิตอะไรที่เป็นทุกข์ก็ตาม นั่นแหละตัวประเด็นหัวใจของศาสนาพระพุทธเจ้าที่ตรัสรู้จิตวิญญาณที่มีให้เราพิสูจน์ ก็ไม่ต้องไปความหาจากที่ไหนหรอก ท่านให้เรียนรู้จิตที่อยู่ในกายมนุษย์นี้แหละ ท่านไม่ให้ไปเรียนรู้จิตวิญญาณที่อยู่ไหนก็ไม่สามารถจับได้ไล่ทันด้วยซ้ำ ศาสนาอื่นๆเป็นเทวนิยมนี้ เทวนิยมนี้คือศาสนาที่นับถือจิตวิญญาณ เป็น soul หรือจะเรียก spirit อะไรก็ตามใจเขาเถอะ อาตมาก็ไม่ค่อยจะถนัดกับภาษาที่เขาเอามาใช้กัน เขาก็เถียงกันเอง อาตมาก็ไม่มีปัญหาอะไร แต่ก็คือไปหมายว่า soul นั้นเป็นวิญญาณที่อยู่ไหนก็ไม่รู้ มีอำนาจ มีฤทธิ์ มีพลัง เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เป็นอะไรต่ออะไรอยู่ก็ตามแต่ ศาสนาพุทธอุบัติขึ้นมาท่ามกลางศาสนาต่างๆ เยอะแยะที่เขาเป็นเทวนิยม เขามีพระเจ้า เขามีเทพศักดิ์สิทธิ์ เขามีอะไรต่ออะไรอยู่แล้ว เยอะแยะมากมาย **พระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นมาท่านก็ประกาศเลย ของท่านไม่พึ่งเทพ ไม่พึ่งพระเจ้า ไม่พึ่งสิ่งเหล่านั้น อัตตา หิ อัตโน นาโถ พึ่งตน พึ่งกรรมของตน ก็มมปฏิสรโณ** แล้วก็เรียนรู้เรื่องจิตเจตสิกรูปนิพพาน เรียนรู้เข้าไปถึงปรมาตถธรรม ตามพิสูจน์ความจริงของจิตอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ เพราะในร่างกายเรานี้คือหลอดทดลองคือเทสต์ทิว(test tube) แล้วก็มิซบเจ็คต์(subject=เรื่อง กรณี ประเด็น หัวข้อ)คือจิตวิญญาณอยู่ในกายเราแล้วที่จะพิสูจน์ เพราะฉะนั้นคนทุกคนเป็นนักวิทยาศาสตร์เอง แล้วก็พิสูจน์ตัวนี้ให้ได้ จนกระทั่งเกิดญาณหรือเกิดปัญญาที่แท้จริงที่จะอ่านจิตตัวเองออก จับสภาพของจิตตัวเองได้ แยกแยะเจตสิก แยกเวทนา สัญญา สังขาร เจตสิกหลากหลายมีห้าสิบสอง หรือจะแยกให้มากกว่า พระอภิธรรมแยกไว้ก็ได้ ถ้ามีญาณมีวิชาซึ่งก็คืออธิปัญญาที่ได้ศึกษาฝึกฝนจนเกิดญาณจริงนั่นเอง เพราะฉะนั้นญาณที่ว่านี่จะเป็นของจริง ศาสนาพุทธนี่เป็นศาสนาที่รู้แจ้งเห็นจริง ไม่ใช่ศาสนาฆงาย ไม่ใช่ศาสนาโมเม ไม่ใช่ศาสนาตันเตคา ไม่ใช่ศาสนาคำนวณประมาณเทียบเคียง ไม่ใช่ศาสนาลึกลับ แต่เป็นศาสนาที่รู้ความจริงตามความเป็นจริง ต้องมีญาณหยั่งรู้เห็นของจริงอันนั้นเลย แม้เป็นนามธรรมก็ตาม พระพุทธเจ้ายืนยันว่า **จิตวิญญาณในคนนี่ มโนก็ตาม จิตก็ตาม วิญญาณก็ตาม อยู่ในแห่งก่อนนี่คือในร่างกายยาวาวหนาเคียบกว้างตอกนี้ ท่านอธิบายวิญญาณว่าเป็นขันธ์ที่อยู่ในร่างกายคน มีคุณสมบัติเป็นความรับรู้ เป็นธาตุรู้ หากจะไปอยู่ข้างนอกกายก็ต้องเป็นธาตุที่มีคุณสมบัติเช่นเดียวกัน เพราะมันสิ่งเดียวกัน** ดังนั้นอย่าไปพิสูจน์เลย ไปไ้จิตวิญญาณข้างนอก เถียงกันไม่มีจบ เพราะว่าไม่มีใครจะมาตัดสินได้ มันพิสูจน์ไม่ได้ เอาอันนี้ดีกว่า จิตวิญญาณที่อยู่ในตัวเราขณะนี้สามารถเรียนรู้ของจริงอยู่ในตัวแท้สัมผัสให้ได้ เพราะอยู่ในตัวเราขณะนี้โน้นไ้ยังไม่ออกไปไหน มันก็มีสภาพเหมือนกัน ต้องสังกัฏฐิก ใครก็ต้องเรียนรู้ของตนเอง ถ้าเรียนรู้อย่างจริงแล้ว ยืนยันได้เป็นวิทยาศาสตร์ก็ตรงที่ว่า ต้องมีญาณของตนเองที่รู้จริง อ่านออกจริง ไม่ฆงาย พันวิจิกิจฉา พันล้งเลสงล้ย ต้องรู้แจ้งเห็นจริงเป็นปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ ต้องมีการรู้แจ้งเห็นจริงด้วยตน ในตน

ของตน ยืนยันด้วยตน จับมันคั่นตายได้แท้ จึงเรียกว่าวิทยาศาสตร์

เพราะฉะนั้น จะเป็นอาการของเวทนา สัญญา สังขาร อะไรแล้วแต่ มันมีอาการต่างกัน เรารู้ สิ่งเหล่านี้มันเกิดขึ้น ซึ่งเรียกว่ารู้นามรูป หรือรู้นาม รู้อรูป เพราะฉะนั้นเมื่อเรียนรู้เสร็จแล้ว พระพุทธเจ้าก็ พิสูจน์ว่า จิตนี้มันอาการอย่างไร สภาพที่มันบงการกาย บงการอริยาบถ บงการจิตให้เกิดความสุขความทุกข์ บงการบทบาทของคนใด ๆ ของใครก็ตาม ที่มีพฤติกรรมอยู่กับสังคม เราก็คือขามัน ท่านถึงบันทึกตั้งหลัก ของท่านเลยว่า **มโนพหุพังคมา รัมมา มโนเสฏฐา มโนมยา มโนหรือตัวจิตตัวนี้แหละ เป็นตัวประธาน เป็นตัวสำคัญ เป็นตัวหัวหน้าใหญ่เลย เพื่อที่จะให้เกิดพฤติกรรมทางกาย วาจา ใจ กายกรรม วจีกรรม มโนกรรม จะสุจริตทุจริตอะไรก็ว่ากันไป** เพราะฉะนั้นกรรมสุจริต-ทุจริตนี้ จะเป็นกุศลกรรม-อกุศลกรรม พระพุทธเจ้าก็สอน เรียนรู้หมดแล้ว สรุปลงแล้วจิตเป็นตัวสั่งการทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นกายกรรมของเราจะเป็น อย่างไร ก็ขึ้นอยู่กับจิต เมื่อสามารถควบคุมจิตได้ เมื่อสามารถทำให้จิตมันเป็นจิตที่ดี เป็นจิตสะอาด เป็น จิตบริสุทธิ์ ปราศจากตัวผีร้ายหรือกิเลส ตัณหา อุปาทาน ล้างกิเลส ตัณหา อุปาทานออกจริงเป็นวิทยาศาสตร์ ก็จะเห็นของจริงว่า จิตที่มีธาตุรู้ มีความรู้ในกายกรรม ความรู้ในพฤติกรรมต่อสังคม มีความรู้ในสิ่งแวดล้อม มีความรู้ในการสังเคราะห์ธาตุอะไรต่าง ๆ ก็แล้วแต่ มีความรู้สังคม โลกวิทู มีความรู้บทบาทลีลาของคนใน สังคมที่จะสัมพันธ์กัน เกี่ยวข้องกัน ทำอะไรร่วมกัน มีพฤติกรรมต่อกันและกันนี้ มีประโยชน์หรือไม่มีประโยชน์ มีคุณค่าหรือไม่มีคุณค่า ท่านศึกษาหมด รู้หมด เพราะฉะนั้นเมื่อจัดการกับจิตของตนเองแต่ละคนแล้ว จิตตนเองก็บริสุทธิ์เจริญเป็นความจริง ไม่ใช่ความหลอก กิเลสหมด เรียนรู้อสังขาก็รู้จักสังขม ทำงานกับ สังคมอย่างจริงใจหรืออย่างไม่มีตัวเลวคือกิเลสที่เห็นแก่ตัว งานก็เป็นคุณค่าต่อสังคมจริง

ศาสนาพุทธไม่ใช่ศาสนาฤๅษี พอทำสมาธิแล้ว สะกดจิตให้จิตดับลงไปดึบๆ แต่ไม่รู้ความจริง ในตัวตนของจิตเจตสิกต่างๆอย่างละเอียดล่อ ไม่ได้ดับตัวตนของกิเลสอย่างรู้ตัวตนแท้ ศาสนาพุทธมี มรรคองค์แปด ปฏิบัติในขณะลึมตา สังกัปปะ ดำริ รู้คิดอย่างไร รู้ทันรายละเอียดของสังกับปะ ตั้งแต่ อาการเริ่มดำริคือตักกะ แล้วก็วิตักกะอย่างไร กระทั่งสังกับปะสมบูรณ์ มันมีอะไรสังขารอยู่ในสังกับปะ ไม่ว่าจะปจะเป็นกามสังกับปะ หรือพยาบาทสังกับปะ เป็นต้นก็รู้ให้จริง ต้องเรียนรู้ภาวะอาการเหล่านั้นละเอียด และจัดการฆ่าเหตุที่มันมีฤทธิ์บงการอยู่ในสังกับปะนั้นๆ หรือวาจา จะเป็นสัมมาวาจา หรือวาจาจะเป็นมิจจา

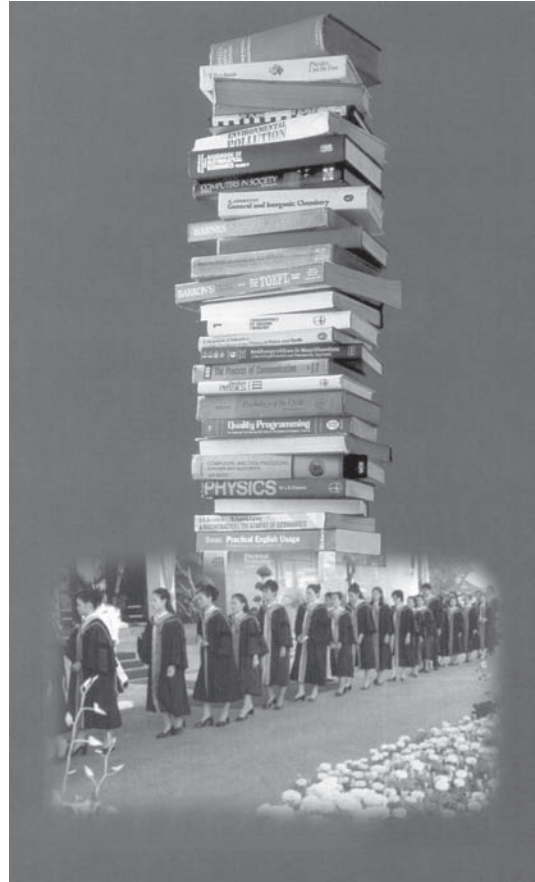
อย่างไร ซึ่งมีเหตุมาจากสิ่งก่ปประจนปรุงเป็นวจีสังขารก็เรียนรู้อ มีญาณมีวิชาหยั่งรู้แจ้งเห็นจริงจนสามารถจัดการให้เป็นสัมมาวาจาอย่างไร ก็ทำได้รู้ทัน สัมมากัมมันตะ มิจจกัมมันตะ การกระทำต่างๆ พฤติกรรมต่างๆ อะไรดีไม่ดี รู้ให้ชัดเจน รู้ให้จริงแล้วก็เปลี่ยนแปลง สัมมาอาชีวะ มิจจอาชีวะ ตั้งแต่หยาบอันหมายถึงภายนอก กระทั่งถึงภายใน ก็จัดการให้เป็นสัมมาทั้งภายนอกภายใน ประกอบอาชีพอย่างเป็นประโยชน์ตนประโยชน์ท่านอยู่ในสังคม

พุทธมีมรรคองค์ ๘ เป็นทางประพตอันสำคัญ ปฏิบัติมรรคองค์ ๘ นี้ไม่ใช่ออกไปสู่ปาปฏิบัติ แต่ปฏิบัติทั้งกำลังคิด ให้เป็นสัมมาสังกัปปะ อยู่ในสังคมนี้แหละ ทั้งกำลังพูดก็ให้เป็นสัมมาวาจา กำลังกระทำอะไรต่างๆ นานา ก็ให้เป็นสัมมากัมมันตะ ทั้งประกอบอาชีพก็ให้เป็นสัมมาอาชีพอยู่กับมนุษยชาติที่เป็นต้นเหตุก่อให้เกิดกิเลสแก่ยังนักนี่เอง วิธีปฏิบัติขั้นนี้ปฏิบัติมรรค ๗ องค์ จะเกิดการสังเคราะห์เข้าเป็นสมาธิ เรียกว่าสัมมาสมาธิ สัมมาสมาธิของพระพุทธเจ้าไม่ใช่สมาธิฤาษี ไม่ใช่ของอาฬารดาบส-อุทกดาบสสมาธิที่หนึ่งหลับตาสะกดจิตอะไรก็แล้วแต่ที่มีมาเก่าแก่ สัมมาสมาธิอันนี้เป็นของพระพุทธเจ้า ใช้ชื่อเต็มๆว่า **“อริโย สัมมาสมาธิ”** ถ้าคุณจะตรวจสอบ ก็ไปตรวจสอบในพระไตรปิฎกเล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒ ถึง ๒๘๑ มหาจัตตารัสกสูตร พระพุทธเจ้าตรัสเอาไว้ชัดเจนนะว่า สมาธิที่เรียกว่า อริโย สัมมาสมาธิ นี้คืออย่างไร มันเป็นสมาธิอย่างไร แยกออกสมาธิวิญญูเป็นสาสวะ ก็ต้องเรียนรู้อ เป็นอนาสวะก็ต้องศึกษาให้เข้าใจ แล้วเราจะปฏิบัติอย่างไรๆ ลีลาของการปฏิบัติมรรคองค์ ๘ ที่จริงพระพุทธเจ้าตรัสไว้สั้นๆสั้นๆ อาตมาได้พยายามขยายความให้ละเอียด เป็นหนังสือเล่มใหญ่ชื่อว่า **สมาธิพุทธ** แต่ยังไม่จบ พิมพ์ออกไปเป็นเล่ม ๑

เมื่อมาเรียนรู้อุทธวิญญูของพระพุทธเจ้า ปฏิบัติตามพระพุทธเจ้าก็จะรู้ว่า จิตวิญญูญาณนั้นรู้จักสุขจักทุกข์ จิตวิญญูญาณเป็นสุขเป็นทุกข์ ที่จริงแล้วมันเป็นอารมณ์ เป็นเวทนา ไม่ใช่จิต มันเป็นอาการหนึ่งของจิตในจิต มันเป็นสุขเวทนา ทุกขเวทนา ท่านแยกเรียกว่า เวทนา แล้วท่านยังแบ่งเป็นสุขแบบเคหสิตะ เรียกว่าแบบชาวบ้าน แบบปุถุชน และแบ่งออกเป็นเนกขัมมสิตะก็เป็นของอาริยชน สุขอย่างเนกขัมมสิตะ เรียกว่า เนกขัมมสิตะ-โสมนัสเวทนา สุขของปุถุชนก็เรียกว่า เคหสิตะโสมนัสเวทนา ปุถุชนก็มีสุข อารมณ์สุขแบบคนโลกๆ แบบชาวบ้าน แบบปุถุชนทั่วไป ส่วนสุขที่เนกขัมมสิตะเวทนา นั้นเป็นสุขที่เลิกออกจากความเป็นสุขที่เป็นสุขโลกีย์ที่ปุถุชนทุกคนแสพกันอยู่ สุขของเนกขัมมะจึงเป็นสุขอีกอย่างหนึ่ง เรียกว่าอุปสมสุข จะต่างกัน เพราะฉะนั้นเมื่อจิตลดกิเลสแล้ว จิตจะสุขอย่างเนกขัมมะ ตามที่ลดกิเลสได้จริง จะสุขอย่างสงบ สงบจากกิเลส

จิตวิญญูญาณหรือจิต อาตมาก็ไม่รู้จะว่าอย่างไร เขาไปเรียกแยกกันเอง จิตวิญญูญาณเขาเรียกแยก ที่จริงมันก็อันเดียวกัน แต่จะแยกอธิบายในรายละเอียดว่าจิตหมายถึงเอกลักษณ์ะอาการอย่างหนึ่ง มีนัยสำคัญต่างกับวิญญูญาณบางอย่างก็ได้ จิตวิญญูญาณนี้เมื่อได้พิสูจน์แล้วว่าเราล้างกิเลสออกจริง จิตสงบจากกิเลส มันจะเป็นสุขอย่างสงบจากกิเลส แต่สุขอย่างโลกีย์นั้นคืออย่างไร สุขอย่างโลกีย์คือสุขสนองกิเลส อยากได้ลาภ ได้ลาภก็สมใจสุข อยากได้ยศ ได้ยศก็สมใจสุข อยากได้สรรเสริญ ได้สรรเสริญก็สุข แต่ถ้าไม่ใช่สรรเสริญ เป็นนิทานาก็ทุกข์ อะไรอย่างนี้ เสื่อมลาภทุกข์ เสื่อมยศทุกข์ อยากได้กาม เสพไปตามกาม รูปรส กลิ่น เสียง สัมผัส เมื่อสมใจสุข อยากได้อัตตา อัตตาทัดตะ ได้สมใจตามอัตตาที่ต้องการ ได้ตั้งใจก็สุข อันนั้นเป็นสุขสนองกิเลส เพราะฉะนั้นถ้าเข้าใจสุข อาการจริงๆของการสนองกิเลส แล้วเราก็มาเรียนรู้อุทธวิญญูธรรมะของพระพุทธเจ้า เนกขัมมะนี้ ต้องล้างตัวเหตุสมุทัยที่มันหยาบ อยากได้สนองกิเลส อยากได้ลาภก็ล้างกิเลสอยาก อยากได้ยศ ก็ล้างกิเลสอยากได้ยศ อยากได้กิเลสเสพกาม ก็ลดกิเลสกามนั้นๆ อยากได้ที่ไม่ใช่กามแต่เป็นอย่างอื่นให้บารโหเจตนา อยากได้ตั้งใจฉัน เป็นอัตตา ก็ล้างกิเลสตัวนี้จริงๆ เมื่อล้างกิเลสตัวนี้ได้จริง จิตก็จะสงบลง จิตสงบลงนี้ เป็นสุขเนกขัมมะ เป็นอุปสมสุขหรืออุปสมสุข ท่านเรียกชื่ออีกชื่อ

หนึ่งเลยว่อุปโลกน ไม่ใช่สุขเฉยๆ เป็นสุขอย่างที
กิเลสลด ไม่ได้เสพสม ไม่ได้บำเรอกิเลส คนละเรื่อง
กัน ใ้อบำเรอกิเลสนั้นแหละ กิเลสยิ่งโต จึงเรียกว่า อุป
กิเลสมันได้สมใจ กิเลสมันก็อ้วน กิเลสมันก็แข็งแรง
กิเลสมันก็โตขึ้น จึงเรียกว่าอุปชน อุปชนก็คือเสพสุข
โลกีย์ ถ้าเราเสพโลกีย์ก็สุข กิเลสก็โตขึ้น โทวันโตคีน
ตลอดกาลนาน ส่วนโลกุตระนั้น ลดตัวกิเลสได้จริงๆ
กิเลสผอมลงๆ จนกิเลสตาย กิเลสดับสนิท ยิ่งดับ
สนิทเลย ยิ่งเป็นวิมุติรส ยิ่งเป็นสุขอันสงบ เป็นปรมม
สุขขัง คนละเรื่องกัน คนละรสกันเลยกับโลกีย์สุข
ที่นี้ลดกิเลสได้นี้ จิตสะอาด จิตไม่มีอิทธิพลของกิเลส
เข้าไปเป็นเจ้าเรือน เข้าไปครอบงำ เข้าไปแสดงอำนาจ
คนเรานี้ อุปชนธรรมดาากิเลสมันเป็นใหญ่ กิเลสเป็น
อำนาจ อาตมาจะยกตัวอย่างให้ฟัง อย่างคนเรานี้ ต่อ
ให้คุณเรียนรู้ เรียนรู้วิชาทางโลก ฉลาดเท่าไรก็แล้วแต่
เรียนแบบโลก แต่ไม่เรียนรู้กิเลส ไม่ทำลายกิเลส ถ้า
กิเลสคุณมันเป็นใหญ่ในตัวคุณ คุณก็แพ้กิเลส ต่อให้
เรียนจบดอกเตอร์สิบใบ คุณก็แพ้กิเลสอยู่ดี

ผศ. : ถูกกิเลสครอบ

พ่อท่าน : กิเลสครอบคุณก็ต้องทำชั่ว คนที่คอร์รัปชั่น บริหารบ้านเมือง เรียนจบดอกเตอร์มา
สองใบสามใบบางคน เฉลียวฉลาด แต่ก็คอร์รัปชั่น ถามว่า ท่านดอกเตอร์เหล่านั้นก่อนจะคอร์รัปชั่น
เขารู้ไหมว่า ใ้อคอร์รัปชั่นนี้ มันไม่ดี มันเลว

ผศ. : น่าจะรู้ครับ

พ่อท่าน : ไม่ใช่ น่าจะรู้หรือกร รู้แน่นอนเลย ทาวิธีป้องกันตนเองไม่ให้ใครจับได้ด้วยซ้ำ เพราะถ้าไม่รู้
แล้ว เขาจะต้องคอร์รัปชั่นโดยที่ที่จะต้องไม่กลัวคนจะรู้ ถ้าเขากลัวคนจะรู้ เขาคอร์รัปชั่นโดยที่พยายามปิดบัง
ซ่อนเร้น ไม่ให้ใครรู้ ในกรรม กิริยา การประพฤติ คอร์รัปชั่นของเขานี้ แสดงว่าเขาปกปิด แสดงว่าเขารู้ว่า
มันไม่ดี เขาจึงปกปิด ถ้าเขาไม่รู้ หรือเขารู้ว่ามันไม่เห็นเป็นไรนี้ เขาก็ไม่ปกปิดแน่ เมื่อเขาพยายามปิด
แสดงว่าเขารู้ว่ามันไม่ดี แต่เขาก็ต้องทำ ทั้งๆที่เขาว่ามันชั่ว นั่นก็เพราะเขาแพ้กิเลส **กิเลสต่างหากมันใหญ่**
มันสำคัญ มันมีฤทธิ์มีอิทธิพลบงการให้คนผู้มีความรู้สูงขนาดไหนก็ทำชั่วได้ เพราะฉะนั้นคนเราที่ไปทำชั่วนี้
มันไม่ได้อยู่ที่ว่า มีความรู้มากๆ แล้วจะไม่ทำชั่ว แต่มันเพราะเขาสู้กิเลสของเขาไม่ได้ เขาจึงทำชั่ว

ผศ. : อย่างที่พ่อท่านบอกว่า จิตนี้มันควบคุมกาย แล้วก็ถ้าเราทำจิตให้สะอาด ให้สงบนี้ เอ๊ะ
อะไรมันควบคุมจิต

พ่อท่าน : จิตเองไง ปัญญา

ผศ. : ปัญญาใช้ไหมครับ

พ่อท่าน : ใช่ ปัญญา **ปัญญามันก็คือจิต** เพราะฉะนั้นเขาไปแยกเป็นสุขภาวะอะไรต่ออะไรนี้
อาตมาว่ามันแยกไม่ออกหรอก แยกไม่ได้ ถ้าแยกก็แสดงว่าผู้แยก ผู้ที่ไปจำแนกลึงเหล่านี้ เป็นผู้ที่ยัง

โลกทุนนิยมหลงเงินหลงสรรเสริญ ทุนนิยมไม่มีความรู้ในจุดสำคัญแห่งชีวิต
ไม่รู้สาระสำคัญของความเป็นคน หลงไหลกับแต่เงิน เมื่อคนมีกิเลส ทุนนิยมก็เอากิเลส
มาค้าหาเงินกัน แล้วถึงมฉายกันทั่วโลก จมไปกับกิเลส มั่นดูเหิน ๆ ว่ามันเป็นประโยชน์
แต่ที่จริงมันเป็นโทษตรงที่มันบำรุงบำเรอกิเลส แล้วมันก็ขยายขึ้น ๆ หนักหนาไปเรื่อย ๆ

ไม่รู้จริงในเรื่องจิต ถ้ารู้จริงแล้ว แยกจิตไม่ได้ จิตมันก็อยู่ด้วยกัน ปัญญาเป็นผู้ควบคุมจิต กิเลสก็เป็น
ผู้ควบคุมจิต จิตเป็นธาตุกลางๆ เป็นพลังงานธรรมชาติ ถ้าฝึกฝนให้เขามีพลัง เขาจะมีพลังอย่างไร
เราฝึกเขาได้หมดเลย เพราะฉะนั้นฝึกให้มีฤทธิ์มีเดชมีอิทธิเดชอะไรฝึกได้หมด ฝึกให้มีฤทธิ์ในทางชั่วเขาก็ชั่ว
ฝึกให้มีฤทธิ์ในทางดีเขาก็ดี ต้องมีทฤษฎีฝึกอย่างสำคัญ

ผศ. : ฝึกอย่างไรครับ

พ่อท่าน : ฝึกจิตนี้ ฝึกให้มีอิทธิปาฏิหาริย์ มีอาเทศนาปาฏิหาริย์ มีอะไรก็ได้ทั้งนั้นแหละ แม้แต่
ที่สุดทำให้จิตมีพลัง ให้เกิดพลังงานทางฟิสิกส์หลายๆอย่าง อยู่ยงคงกะพัน เดินน้ำ ดำดิน เหาะเหิน หายตัว
ไปได้ อันนี้ก็ทำได้จริงๆ แต่ว่าทุกวันนี้มันฝึกไม่ไหวกันแล้ว จิตมันไม่สามารถจะรวมพลังได้ป่านั้น กิเลสมัน
มากเกินไป จนกระทั่งสู้กิเลสไม่ไหว และมันก็ไม่มีความตั้งใจดีอะไร คนหลงมันว่ามันเก่งมันพิเศษ เหมือน
คนที่หลงงมงายในอบายมุขเป็นดาวก็ฟ้าดาวการละเล่นมหรสพนั่นแหละ เด่นดัง ดุพิเศษ...โก้ แต่ไร้คุณค่าแท้
ของชีวิต โลกทุนนิยมหลงเงินหลงสรรเสริญ ทุนนิยมไม่มีความรู้ในจุดสำคัญแห่งชีวิต ไม่รู้สาระสำคัญของ
ความเป็นคน หลงไหลกับแต่เงิน เมื่อคนมีกิเลส ทุนนิยมก็เอากิเลสมาค้าหาเงินกัน แล้วถึงมฉายกันทั่วโลก
จมไปกับกิเลส มั่นดูเหิน ๆ ว่ามันเป็นประโยชน์ แต่ที่จริงมันเป็นโทษตรงที่มันบำรุงบำเรอกิเลส แล้วมันก็
ขยายขึ้นๆหนักหนาไปเรื่อยๆ นับวันกิเลสยิ่งขึ้นหน้า คนก็ยิ่งหลงงมงายหลงโก้หลงดัง กิเลสยิ่งขึ้นหน้ามาก
สังคมก็ยิ่งแย่งๆๆๆ ต่ำลงๆๆๆอย่างที่มีมันกำลังเป็นให้เห็นอยู่ทุกเมื่อเชื่อกัน พระพุทธเจ้าไม่สรรเสริญ
ไม่ส่งเสริมให้ทำ

ผศ. : จิตมีลำดับขั้นใหม่ครับ

พ่อท่าน : ลำดับขั้นอะไร

ผศ. : คือผมคุยกับพระอาจารย์บางท่าน ก็บอกว่า เวลาจิตนี้มันต้องการพัฒนา มันก็จะมีลำดับ
ขั้น ของการเจริญของจิตนี้

พ่อท่าน : ก็ใช้ชี เป็นปุถุชน เป็นกัลยาณชน เป็นอารยชน โสดา สกิทา อนาคา อรหันต์ไ้ ของ
พุทธนี้เจริญเป็นโสดา สกิทา อนาคา อรหันต์

ผศ. : แต่ไม่ได้เจริญในลักษณะที่ เจริญแล้วมีอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์อะไรทำนองนั้นหรือเปล่าครับ

พ่อท่าน : พุทธไม่ใช่เลย แต่คนก็สนใจ และชอบอย่างนั้น อิทธิฤทธิ์อย่างนั้นก็ฝึกกันได้ ทำได้
....ฝึกได้ มันเป็นวิชาเหาะเหินเดินน้ำดำดิน ต่างหากจากอนุศาสน์(คำสอน) ต่างหากจากคำสอนของพระพุทธเจ้า
อิทธิปาฏิหาริย์และอาเทศนาปาฏิหาริย์นี้พระพุทธเจ้าท่านโยนทิ้ง ท่านไม่สนใจ ท่านบอกท่านเมื่อ ท่านเกลียด
ท่านระอา ท่านชิงชัง อย่าไปยุ่งกับมัน

ผศ. : เพราะว่าถ้ามีแล้วนี่เป็นที่มาของกิเลส

พ่อท่าน : กิเลสใหญ่เลย คนก็หลงไหล ตัวเราเองก็หลงตัวเอง ถ้าเราทำได้ เราก็จะหลงตัวเอง

เพราะฉะนั้นนี่ไม่เป็นหลักประกันที่ดี และไม่เป็นประโยชน์ต่อตนด้วย ยิ่งเดี๋ยวนี้ทางวัตถุมันเจริญ จะเหาะก็ขึ้นเครื่องบินไป ไม่จำเป็นต้องไปแสดง เลเซอร์ก็มี เรดาร์ก็มี อะไรก็มี เหมือนกัน คล้ายๆกัน ซึ่งพลังงานทางวัตถุทำได้หมดแล้ว ยิ่งไม่ต้องทำ ไม่จำเป็นเลย เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงตัดทิ้งอย่าง ไม่แยแส มันเป็นภัยอยู่ในจิตวิญญาณ เป็นตัวร้ายที่อยู่ในจิตวิญญาณ พระพุทธองค์ให้หันมาเรียนรู้สิ่งที่สำคัญ รู้สิ่งที่มันไม่เป็นภัย คือเรียนรู้กิเลส ตัณหา อุปาทาน อันนี้เรียนรู้ให้จริง เรียนรู้ให้ชัด ก็เมื่อเรียนรู้ชัดแล้วละล้างออกได้จริงแล้วนี้ ในทฤษฎีของพระพุทธเจ้านั้นบอกแล้วว่าไม่ได้หนีสังคม ทฤษฎีของพระพุทธเจ้าปฏิบัติอยู่กับสังคม ไม่หนีเข้าป่า เขา ถ้า อย่าเข้าใจผิด ที่เข้าใจผิดอยู่ทุกวันนี้ไอ้มันมันแบบทฤษฎีพระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้เรื่องไปอยู่ป่านี้ ท่านออกบวชตอนแรกท่านก็ไม่ว่างเรื่องออกไปป่า ท่านก็ประพฤติไปตามกระแสนักบวชสมัยนั้น ไปอยู่ป่าหกปี แล้วตรัสรู้ ที่จริงตรัสรู้ตามความจริงของพุทธวิสัย ท่านมีของท่านอยู่แล้ว บารมีท่านเต็มครบถ้วนเป็นพระพุทธเจ้าอยู่แล้ว ในป่านี้ท่านไม่ได้ศึกษาอะไรหรอก ไปอยู่ป่าหกปีนี่ เป็นแต่เพียงไปรับวิบาก ปฏิบัติอะไรอยู่ในป่าทั้ง ๖ ปีนั้นเป็นเรื่องนอกรีตทั้งนั้น ท่านตรัสไว้ในพระไตรปิฎกเล่ม ๓๒ ข้อ ๓๙๒ ไปเปิดดู ว่าท่านเองไปรับวิบากอันนั้น คือในชาติปางก่อนของท่านเคยไปทำผิด ชาติหนึ่งปางหนึ่งนะ ท่านไปทำผิดพระพุทธเจ้าองค์หนึ่งเข้า ไปว่ากล่าวก็เลยเป็นวิบากกรรมติดตัวมา จนต้องไปรับวิบาก หนักหนาสาหัส ทรมาณอยู่ในป่าตั้งหกปี ซึ่งทางนั้นไม่ใช่ทางถูก ไม่ใช่ทางที่จะพบบรรลุอะไร เป็นทางผิดทั้งนั้นทั้งหกปี ท่านตรัสไว้ในพระไตรปิฎกตามที่บอกนั้น

ทางปฏิบัติของพระพุทธเจ้านี้ **มรรคองค์ ๘ ปฏิบัติอย่างไร ก็ปฏิบัติอยู่ในสังคมสามัญธรรมดา ไม่ต้องหนีเข้าไปปฏิบัติในป่าในเขาอะไร และก็เรียนรู้ความจริงเมื่อมีตากระทบรูป หูได้ยินเสียง มันก็จะก่อให้เกิดกิเลสในจิต ก็ดับกิเลสให้ออก เป็นวิทยาศาสตร์ที่พิสูจน์ของจริง ต้องปฏิบัติจริงเลย จิตของเราสามารถจะแว่วไว สามารถที่จะอ่านรู้ ท่านเรียกว่ามุกุฏธาคู ภูตธาคูก็คือธาตุจิต ภูตนะก็คือจิตวิญญาณ มุกุแปลว่าอ่อน แต่ในพระไตรปิฎกท่านแปลตามภาษาของผู้ที่ท่านยังไม่เข้าใจ ท่านแปลว่า“อ่อน”ตรงๆคือๆ ที่จริงมันก็ไม่ผิดภาษา แต่มันไม่ชัดในสภาวะธรรม จะให้ถูกต้องก็คือ**“จิตหัวอ่อน”** จิตหัวอ่อนคือจิตที่มันดัดได้ง่าย ปรับได้ง่าย จิตหัวอ่อน และรู้เร็วรู้ไว เป็นผู้ที่รู้ทันได้เร็วและดัดหรือปรับได้ง่าย ว่านอนสอนง่ายนะ รู้สภาพที่ผิดและที่ถูกต้อง สภาพที่ดีที่ไม่ดีได้เร็ว และเปลี่ยนแปลงแก้ไขได้ง่าย จิตตัวเองนี้ฝึกแล้วมันจะเป็นมุกุฏธาคู ในพระไตรปิฎกว่า มุกุฏเต กัมมนิเย ฐิตเต อาเนญชัปปัตเต นี่เป็นลักษณะองค์ธรรมของฌาน ผู้ปฏิบัติฌานถึงจะเป็นอย่างนี้ จะมีคุณลักษณะมุกุฏเต กัมมนิเย ฐิตเต อาเนญชัปปัตเต มุกุฏเตหรือมุกุฏเตที่ว่านี้ จิตหัวอ่อน จิตที่หัวอ่อนนี้แหละ จึงสามารถทำกรรมได้ดี กัมมนิเยหรือกัมมนิเย เหมาะที่จะทำกรรมต่างๆ**

ตามความเจริญของจิต ปฏิภาณดี ดัดได้เร็ว กรรมต่างๆก็จะดี กัมมนิยะก็จะดี **เพราะฉะนั้นเมื่อฝึกฆานฝึกสมาธิของพุทธนี้ ก็จะปรับจิตวิญญาณของตัวเองจะเป็นอำนาจ ลดกิเลสได้ ก็จะทำการได้ดีขึ้น** กายกรรม วจีกรรม มโนกรรม สังกัปะ กัมมันตะ อาชีวะจะดีขึ้นเป็นกรรมทั้งนั้น สังกัปะ วาจา กัมมันตะ อาชีวะ ก็คือกรรมทั้งนั้นแหละ ก็จะดีขึ้น กัมมนิยะ งานก็จะเหมาะจะควรจะได้ขึ้น เพราะฉะนั้น การกระทำหรือการงานที่ทำเมื่อกิเลสไม่มี ก็เป็นการกระทำที่ประกอบด้วยกิริยาที่จิตปราศจากกิเลส กิเลสไม่มีอำนาจ แต่ตัวเองที่มีปัญญา ภูมิปัญญา รู้จักกุศล อกุศล รู้จักคุณค่า รู้จักสิ่งที่ถูกต้อง สุจริตทุจริต รู้จักอย่างดีในสมมุติสัจจะ คือรู้โลกรู้สังคมที่เป็นสมมุติสัจจะ เพราะดีหรือชั่ว สุจริตหรือทุจริต กุศลหรืออกุศล นี่คือสมมุติสัจจะอยู่ในสังคม เพราะฉะนั้นจิตนี้ปรับไปตามอำนาจของผู้ปฏิบัติ เมื่อจิตหัวอ่อนจิตสามารถที่จะควบคุมได้ และมีปฏิภาณปัญญา รู้จักความควรความไม่ควรของสังคม กัมมนิยะที่ว่านี้ ท่านผู้นี้ก็จะปรับกรรมกิริยากับสังคมอย่างดี อย่างควร อย่างเหมาะสมด้วยภูมิปัญญา

เพราะฉะนั้นคนที่ปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้าเมื่อเป็นโสดา สกิทา อนาคาแล้ว จึงเป็นพหูชนหิตายะ พหูชนสุชายะ โลกานุกัมปายะ จึงเป็นประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติ จึงทำให้มนุษย์อยู่เป็นสุข อนุเคราะห์โลก โลกานุกัมปา จึงอนุเคราะห์แก่โลกทั้งมวลอย่างแท้จริง เพราะฉะนั้นจิตตัวนี้จึงเป็นตัวประธาน กายก็จะดี เมื่อจิตตัวนี้ได้ปฏิบัติอยู่ สังคมก็จะมีผลดีตาม ผู้นี้จะเป็นประโยชน์ต่อสังคม จะทำให้สังคมดีขึ้น ถ้าเป็นผู้มีจิตอย่างนี้วิญญานอย่างนี้ ถ้ามีการสอนอย่างนี้ หรืออบรมจิตวิญญาน หรือฝึกฝนสุภาพะ ให้จิตมีสุภาพะอย่างโลกุตระ ไม่ใช่สุภาพะโลกีย์ที่ไปมอมเมาโลกีย์กัน มันก็บรรลัย แต่ถ้ามาลดกิเลสแล้วนี้เป็นสุภาพะอย่างนี้ ดีหมด กาย จิต สังคม จิตวิญญาน ดีหมด ส่วนที่มันแยกเป็นอะไร เป็นจิตวิญญาน อะไรต่ออะไรนั้น ก็คือจิตวิญญานตัวนี้แหละ สุดท้ายแห่งการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า นั่นนะ จิตวิญญาน อันนี้จะไม่เป็นปรมาตมัน ไม่เป็นอาตมันอยู่ ที่ไปหลงกันว่าเป็น“จิตวิญญาน” เป็น soul อะไรกันอยู่นั้นมันอาตมันหรืออัตตา มันเป็นทวนิยม แต่ของพุทธเรียนรู้อาตมันถึงขั้นอนัตตา คนทั่วไปทุกวันนี้**แม้ชาวพุทธทั้งหลายก็เป็น“ทวนิยม”กันไปหมดแล้ว ไม่รู้ศาสนา“อทวนิยม” หรือไม่รู้พุทธศาสนาที่แท้กันแล้ว จึงไม่รู้แจ้งในอนัตตาทัน เพราะดับกิเลสไม่เป็น**

สุดท้ายถ้ากิเลสดับสิ้นหมดแล้วนี้ พระพุทธเจ้าท่านตรัสรู้จริง ท่านจึงรู้แจ้ง อ้อ...จิตก็เป็นสภาพที่ทรงไว้อย่างหนึ่ง จะเรียกว่าเป็นธรรมชาติอย่างหนึ่งเป็นวิญญานก็ได้ ท่านเรียกว่าจิตวิญญานไฉน แต่เมื่อจิตวิญญานอันนี้สมบูรณ์แล้ว จะเรียกว่าสมบูรณ์แล้ว สะอาดดีแล้ว จิตวิญญานนี้ ผู้ที่มีจริงเป็นจริงอันนี้ก็ จะรู้ว่าคืออะไร แต่บอกคนอื่นยาก จะเรียกว่าวิญญานนี้แหละตัวนี้ วิญญานคือธาตุรู้ตัวแท้ๆตัวนี้แหละ พระพุทธเจ้าตรัสว่า วิญญานัง อนิทัสสนัง อนันตัง สัพพโตปภัง ท่านตรัสไว้ชัดเจนเลย พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อเท่าไรอาตมาจำไม่ได้ มีในเล่ม ๙ กับเล่ม ๑๒ ถ้าเล่ม ๑๒ นี้ ข้อ ๕๕๔ ท่านตรัสไว้ชัดว่า วิญญานัง อนิทัสสนัง อนันตัง สัพพโตปภัง เพราะฉะนั้นธาตุจิตที่เป็นธาตุวิญญานบริสุทธิ์ เมื่อสามารถล้างกิเลสออกหมดได้แล้ว จะเป็นธาตุที่ท่านนิยามไว้แค่อนิทัสสนัง อนันตัง สัพพโตปภัง แปลว่า อนิทัสสนัง ก็คือเห็นไม่ได้ อนิทัสสนังก็คือเห็นแล้วบอกใครก็ได้ อธิบายใครก็ได้ มันเห็นแทนกันไม่ได้ ผู้นั้นจะรู้เอง บัจจัตตัง ผู้นั้นจะรู้ว่า อ้อ...วิญญานเป็นอย่างไร แต่มันไม่ได้เห็นเหมือนกับใช้ตาเนื้อเห็น เพราะมันไม่มีรูปมีร่างให้เห็น มันอสริรัง จิตหรือมโนเมื่อสริรัง มันไม่มีรูปมีร่าง มันไม่เห็น เห็นไม่ได้ อนันตังก็คือมันอยู่อย่างไม่มีขีดจำกัด มันไม่มีการจบ มันไม่มีเขต ไม่มีที่สิ้นสุด มันไม่ได้อยู่ภาคเหนือภาคใต้ อยู่ทิศนั้นทิศนี้ ไม่มีขอบเขต ไม่มีที่จำกัด สัพพโตปภัง มันไม่กระจายทั่วไปหมด สัพพโตปภัง มันไม่เหมือนแสงสว่างที่แผ่กระจายอยู่ทั่วไป คุณจุดแสงอยู่ตรงนี้บีบ มันก็กระจายใช้ไหม เรารู้แต่ว่ามันเป็นแสง

แต่มันไม่เห็นอะไรตัวตนได้ มันกระจายอยู่ทั่วไป

ผศ. : แต่ยังอยู่กับกายใหม่ครับ

พ่อท่าน : ใช้อยู่กับกายคนนี้แหละจะรู้ได้ เจ้าตัวจะจับตัวตนมันได้ ในกายนี้เป็นกุหาสยง เป็นห้องหรือเป็นถ้ำที่จิตวิญญาณอยู่ในนี้ ถ้าจริงๆ แล้วตัวลักษณะของวิญญาณมันก็เป็นอย่างนั้น ลักษณะของวิญญาณที่บริสุทธิ์แล้วนี่ก็จะเป็นอย่างที่เราพุทธเจ้าตรัสนั้น อสรีรัง กุหาสยง นี่คือคำตรัสของพระพุทธเจ้าเหมือนกัน และผู้ที่รู้ก็จะเห็นสภาวะก่อน ลองดูซิ ใครพิศุจน์จนบรรลุก็จะรู้เอง อาตมาเอาสภาวะมาขยายความตามที่รู้เห็น แต่ผู้ที่ท่านไม่รู้ของจริง ท่านก็แปลแต่พยัญชนะมาเท่านั้น สัพพโตปภัง ท่านก็แปลว่าสว่างไปทั่ว หรือสว่างด้วยประการทั้งปวงอะไรอย่างนี้ สัพพโต ก็แปลว่าประการทั้งปวง ด้วยประการทั้งปวง ส่วนปภัง ปภา ก็แปลว่า สว่างใส อะไรอย่างนี้ อนันตังก็ไม่มีขอบเขต ไม่มีที่สิ้นสุด ท่านก็แปลไปตามพยัญชนะเท่านั้น แต่อาตมาเข้าใจสภาวะ อาตมาถึงขยายความอะไรต่ออะไรให้คุณฟัง

สรุปแล้ววิญญาณนี้ หรือจะใช้เรียกว่าจิตวิญญาณตัวที่ ๔ ตามที่คุณว่านี่ ถ้าเป็นของแท้ ไม่ใช่ตัวกิเลส ไม่ใช่ตัวอรรถภาพของกิเลส อรรถภาพคือพลังงานชนิดหนึ่งในจิตวิญญาณ ในศาสนาพุทธนี้เรียนรู้อรรถภาพหรืออรรถา ที่มีในตัวบุคคล ตายแล้วอรรถภาพมันก็ยังจะมีบทบาทอยู่ที่นี่ ยังไม่ปรินิพพาน ยังไม่หมดพระอรหันต์ อรรถภาพนี้ก็ยังมีบทบาทของตัวเอง ตัวเองก็ยังมีหมุ่นเวียนวนตายเกิดอยู่ในวิภวภูตสังสารอยู่นานับชาติ เป็นพลังงานที่สั่งสมวิบาก

ผศ. : ที่บอกว่าจิตนี้จะเกิดและดับอยู่ตลอดเวลา นี่เป็นความหมายแบบไหนครับ

พ่อท่าน : นั่นเป็นความหมายตรรกะ จิตที่เกิดดับอยู่ตลอดเวลา นั่นเป็นความหมายตรรกะของคนพูด จิตมันจะเกิดก็คือมันมีการรับรู้อารมณ์ ถ้ามันไม่มีการรับรู้อารมณ์เรารู้สึกว่ามันไม่มีจิต ใช่มั้ย พ่อท่านเอง แล้วเมื่อเล็กรู้สึกว่ามันดับ หรือมันไม่เที่ยง มันเปลี่ยนไป ซึ่งอย่างนี้ใครๆ ก็รู้ นั่นยังไม่ใช่ความรู้ที่เป็นปรมาตม์ที่แท้ เพราะฉะนั้นคนที่เขาเข้าใจผิด เขาก็จะไปมีวิธีนั่งสะกดจิตหลับตา สะกดไม่ให้จิตมันคิด ดับสัญญา ดับเวทนาว่าอย่างนั้น มันก็ดับไปจนกระทั่งเวทนาจึงคืออารมณ์ คือความรู้สึก ดับไม่มีความรู้สึก ก็คือดับจิตไม่ทำให้รับรู้มันเอง นอกจากไม่มีความรู้สึกก็ไม่มีการกำหนดรู้อะไรเลย คือสัญญาอันนี้ก็ไม่รู้ มันจำอะไรไม่ได้ ไม่รู้เรื่องอะไรเลย ว่าอย่างนั้นเถอะ เป็นอสังขญา เป็นอสังขญาสัตว์ เป็นสัตว์ที่ไม่มี

การกำหนดรู้อะไรเลย ความรู้สึกไม่มี อารมณ์ไม่มี ดับสนิทอย่างนั้นนะ ถ้าอย่างนั้นแล้ว แล้วก็บอกว่า เป็นการดับกิเลส มันก็ไม่ได้ แต่จริงๆมันก็แค่จิตที่ระงับมันให้ไม่รับรู้ นี่คือฤๅษีเขาทำกัน มานั่งสะกดจิต แล้วก็รับรู้ แล้วจะบอกว่าไอนี้ดับกิเลส ไม่ใช่ ของพระพุทธเจ้าต้องมาเรียนรู้กิเลส ในรูปของตัณหา ที่เรียกว่ากิเลส ตัณหา อุปาทาน สามตัวนี้เป็นซินโนนิม(synonym = คำพ้อง คำที่มีความหมายเหมือนกัน หรือใกล้เคียงกัน) สามชื่อ กิเลส ตัณหา อุปาทาน แต่จะแยกละเอียดไปอีกก็ได้ คืออยู่ในคนละกาลละ คนละลักษณะ คนละคำจำกัดความเท่านั้น

กิเลสก็หมายความว่า เราไปได้ยินได้ฟังได้รู้อะไรมา แล้วก็หลงเห็นเป็นตุเป็นตะ แต่แท้จริงสิ่งนี้ มันพาเราทุกข์พาเราเสื่อมจึงเรียกมันว่ากิเลส เสร็จแล้วก็ยึดก็ติดการยึดติดอยู่ในจิต ลักษณะยึดติดอยู่ก็คือ อุปาทาน กิเลสก็คือพลังงานที่ไม่ดี ความเข้าใจที่ไม่ดี สภาพที่ไม่ดีแล้วยึดเอาไว้ที่ตัวเรา ถ้ารับรู้แล้ว ไม่ยึดไม่ติดก็ไม่มีกิเลส “กิเลส”เป็นคำกลางๆ เป็นสามัญนาม เรียกแทนคำว่าตัณหาก็ได้ แทนคำว่า อุปาทานก็ได้ ส่วนอุปาทานคือเมื่อยึดเอาไว้ก็มีลักษณะ“อุปาทาน” ซึ่งการยึดคือลักษณะในตัวเรา(อัตตา) มันเป็น“ตัวตน”ที่ยังไม่เรียนรู้ไม่เรียนละลดปลดวางจากความเป็นตัวเราของเรา ส่วนตัณหา นั้น คืออุปาทาน ที่นอนเนื่องเป็นอนุสัยหรืออสาვეมันแสดงบทบาทออกมา การแสดงตัวแสดงอาการขึ้นเมื่อใดนั่นคือ“ตัณหา” ซึ่งมี ๓ ตัณหา คือ กามตัณหา ภวตัณหา และวิภวตัณหา เช่น อยากได้เงินมากๆเรียกว่าโลภ ฉันทอยาก ได้สมถู ฉันทอยากฆ่าเด็ก อยากทำลาย อยากอะไรก็แล้วแต่ คือตัวไม่ตื่นนะ ลักษณะทำลายตนเองทำลายผู้อื่น ลักษณะเลวร้าย พาให้เลวร้าย เราเรียกมันว่ากิเลส แต่เมื่อแสดงอาการบทบาทขึ้นในจิตเรียกว่าตัณหา “ตัณหา”อย่างนี้เราเรียกกิเลสผิ หรือแม่ตัวยอยากทำดี สภาพที่ซบยึดเอาไว้แต่สิ่งที่ดี เราเรียกตัณหาเหมือนกัน แต่“ตัณหา” อย่างนี้เรียกว่ากิเลสเทวดา

ในศาสนาเวทนิยมเขาจะเอายึดเอาไว้แต่ความประพฤดีที่ดี เขาจะโยนทิ้งสภาพที่ไม่ดีไปเลยๆ ไม่ศึกษา ความไม่ดี ว่าเกิดมาจากรากเหง้าในจิตอย่างไรเหมือนศาสนาพุทธ เขาทำเป็นลืม ไม่ยุ่งกับมันไปเลย เขาจึงไม่รู้จักผีหรือซาตาน เพราะเขาไม่ได้หยุ่งเข้าไปรับรู้ปรมาตต์ ไม่ได้หยุ่งเข้าไปรู้จิต เจตสิก รูป นิพพาน อย่างศาสนาพุทธ เขาก็เลยเข้าใจว่าจะเอาแต่อารมณ์ที่ดีๆๆ ไม่ดีเขาลืมๆๆ ทิ้งๆๆๆ เขาไม่อยากจะมีส่วนที่ไม่ดี ก็ไม่สนใจมันไปเลยอย่างซื่อๆง่ายๆ ผีก็ทิ้งไปให้เร็วให้ชำนาญเท่านั้นเอง ศาสนาอื่นเขาไม่ศึกษาอาการทางจิตอย่างพุทธ ศาสนาพุทธนี้เข้าไปศึกษาเลย สภาพนี้ในจิตเป็นอาการผิอาการกิเลสหรืออย่างนี้เป็นอาการเทวดา หรืออย่างนี้เป็นตัวตนของอัตตา อะไรอย่างนี้ **ท่านแบ่งอัตตาออกเป็น ๓ อย่าง ๑. เรียกว่าโอฬาริก-อัตตา ๒. เรียกว่ามโนมยอัตตา ๓. เรียกว่าอรูปรอัตตา อัตตาทั้งสามนี้ท่านไม่ได้อธิบายไว้เท่าไร ตรัสไว้สั้นๆ แต่เอาตมาเข้าใจ มีตรัสไว้ในพระไตรปิฎกเล่ม ๙ นี้แหละ ข้อ ๓๐๒ โอฬาริกอัตตาก็คือ เมื่อไปได้ยินได้ฟังมา โอ...ไอนี้เป็นของเรา ไอนี้ก็ของเรา คือไปยึดเอาธาตุ ดิน น้ำ ลม ไฟ อากาศ วิญญาณ แม้แต่สัตว์หรือคน แล้วก็ยึดนี้เป็นเราเป็นของเรา เช่นนี้ผืนดินของเรา นี่เป็นบ้านของเรา นี่เป็นเรือนของเรา นี่เป็นเพชรนิลจินดาของเรา นี่เป็นเงินทองของเรา นี่เป็นผิวเรา นี่เป็นเมียเรา นี่เป็นสมบัติของเรา ลูกเรา หลานเรา อะไรๆก็ยึด เป็นเราเป็นของเรา เป็นตัวกูของกู อย่างนี้ เป็นโอฬาริกอัตตา ส่วนมโนมยอัตตานั้น คือรูปที่สำเร็จด้วยจิต จิตนี้แหละปั้นรูป ปั้นนิมิตต่างๆขึ้นเองในใจ ยึดว่าไอนั้นมี ไอนี้เป็น มีเทวดา ปั้นรูปเทวดา มีผี ปั้นรูปผี มโนมยอัตตา คือรูปที่จิตเนรมิตขึ้นสำเร็จด้วยจิตเอง สิ่งสำเร็จทางจิต จิตมันสำเร็จเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา บั้นขึ้นมาสำเร็จ แล้วก็ยึดเป็นอัตตา ยึดเป็นเราๆได้ เราเห็น เราเป็น โดยที่ว่าโอ...เราเป็น เราได้ เรามี เราได้ฤทธิ์ เราได้เดช เราได้สามารถมีตาทิพย์เห็นโน่นเห็นนี่ บั้นออกมาแม้กระทั่งลืมตาก็ยังเห็นได้เลย ไอ่ตัวตนพวกนี้ บั้นเป็นนางไม้ นางตานี บั้นเป็นผีหลอกตัวเอง ซึ่งผีทั้งหลายที่เห็นนั้นแหละผีหลอก**

คือมโนมยอัตตาทั้งสิ้น จิตวิญญานบอกแล้วว่ามัน อสรี่รัง มันไม่มีรูปไม่มีร่าง แต่คนอวิชชา ตัวเองไม่รู้ตัว ตัวเองปั้น แต่มันเป็นเอง เป็นนางตานี เห็นผี มีรูป ที่จริงจิตวิญญานมันไม่มีรูปไม่มีร่าง แต่ไปเห็นเป็นผี เป็นเทวดา เป็นรูปเป็นร่าง เป็นอย่างโน้นเป็นอย่างนี้ ฝรั่งเศสก็เห็นเทวดาแบบรูปฝรั่ง ตามที่ฝรั่งสมมุติกัน เทวดาไทยก็เห็นรูปแบบไทยๆ ก็แล้วแต่สมมุติกัน ถ้าเทวดาเหมือนกันเด๊ะมันจะไปแบ่งอย่างฝรั่งแบ่งอย่างไทย ทำไม มันก็ต้องเหมือนกัน อันนี้ก็สมมุติกันไป เห็นผี ผีอย่างไทยก็อย่างหนึ่ง ผีอย่างฝรั่งก็อีกแบบหนึ่ง ลีลาไม่เหมือนกัน รูปร่างไม่เหมือนกัน ซึ่งจริงๆของปลอมทั้งนั้น

ผศ. : แล้วแต่จะคิดเอา

พ่อท่าน : แล้วแต่จะจินตนาการ แล้วแต่จะสมมุติ แล้วแต่จะคิดกันไป แดกขึ้นมาเป็นมโนมยอัตตาจริงๆก็คือสิ่งที่ไม่จริง แล้วเราก็ไปยึดว่าจริง นี่คือมโนมยอัตตา สำหรับอรุปรัตตานั่นเป็นนามธรรม เป็นอรุปร เป็นสิ่งที่ไม่มีการไม่มีร่างอะไร แต่ยึดความรู้ ความเชื่อหรือความเห็น ยึดศักดิ์ศรีของตัวเอง ไม่รู้หรือว่ามันอยู่ไหนไม่รู้หรือ ยึดจัง...อ้อฮือ...น่าดูเลย คือเอาแต่ใจตัวนั่นเอง มันไม่มีรูปไม่มีร่างหรืออรุปรัตตานี้ แต่ยึดศักดิ์ศรีของกู นี่ก็ความเห็นของกู นี่ก็ความรู้ของกู เป็นต้น แต่ยึดกันลึกซึ้งละเอียด ยิ่งนัก อัตตามี ๓ อย่างที่อธิบายให้ฟังคร่าวๆนี้แหละ จะต้องเรียนรู้ มันยึดจริงๆจริงๆเลย เราต้องเรียนรู้ แล้วล้างอัตตาพวกนี้ให้หมด จนไม่เหลือ จึงจะเป็นผู้ถึงอนัตตา

ผศ. : เวลากายดับนี่นะครับ จิตยังอยู่ไหมครับ

พ่อท่าน : กายดับหมายความว่าอย่างไร

ผศ. : ผมงว่า...ร่างกายเสียชีวิตไป จิตนี่จะยังอยู่หรือเปล่าฮะ หรือว่า

พ่อท่าน : ถ้ายังไม่บรรลอรหัตต์ ยังไม่ปรินิพพาน แม้บรรลอรหัตต์แล้ว ถ้าท่านยังไม่จบ ท่านยังไม่ยอมปรินิพพาน พระอรหัตต์ก็ตาม บรรลอรหัตต์แล้ว บรรลุเป็นพระอรหัตต์แล้ว มีนิพพานแล้ว ที่นี้ท่านยังไม่ยอมปรินิพพาน ปรินิพพานนี้หมายความว่าดับพร้อมหมดเลย ดับสิ้นไม่เหลืออะไรอีกเลย กายก็ตาย จิตวิญญานก็แยกธาตุสลาย ไม่เหลืออะไรอีกแล้ว ไม่รวมตัวกับอะไรอีกแล้ว แยกหมดเลย เพราะฉะนั้นสิ่งนี้จะไม่เหลือ ท่านปล่อยแล้ว แยกแล้ว ไม่เกาะกลุ่มอีก แต่ถ้ายังเกาะกลุ่มก็เกิดมีอีก **พระอรหัตต์ก็ยังเกิดได้** อันนี้เถรวาทเขาแย้งอาตมามาก แต่อาตมาไม่มีปัญหาอะไร เพราะว่าในพระไตรปิฎกของเถรวาทก็ยังมีอยู่ ในยมกสูตร ก็มียืนยันอยู่ว่า พระชินาสพหรืออรหัตต์ตาย อย่าไปเห็นผิดว่าตายแล้วจะสูญ จะไม่เกิดอีก แต่เถรวาทยังเข้าใจความเป็นอรหัตต์เป็นเรื่องของการเกิดทางร่างกาย ไม่เข้าใจการตายทางปรมาตม์ที่เกี่ยวกับจิต-เจตสิกตายเกิด ที่เรียกว่า “โอปปาติกโยนิ” หรือการเกิดการตายทาง“สัตวิโอปปาติกะ” ก็ไม่เป็นไร แแย้งก็แย้งไป แต่อาตมาไม่ได้เกิดมาเพื่อเถียงเขา อาตมาเกิดมาเพื่อที่จะทำทนายให้มาพิสูจน์ธรรมะของพระพุทธเจ้าท่านนั่นเอง ใครเห็นดีก็มาเอาตาม ใครไม่เห็นดีก็แล้วไป เราไม่เสียเวลาไปเถียงกับใคร เพราะว่า

มันไม่มีประโยชน์ มันไม่มีเวลา

กายเวลาตายแล้ว จิตวิญญาณหรืออัตภาพนี้ ถ้ายังละกิเลสไม่ได้ มันก็ยังเหลืออยู่ มันจะต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏฏสงสารอีก ไม่เกิดก็ไม่ได้อีก จะต้องไปตามกรรม กรรมวิบากที่ตัวเองสร้างไว้แล้ว จะต้องรับ กรรมทายาท ต้องเป็นทายาทของกรรมของตน ทำแล้วไม่รับมรดกกรรมของเราก็ไม่ได้ เอาไปทิ้งที่ไหนก็ไม่ได้ คุณไปตีหัวเขาตาย เสร็จแล้วคุณก็บอกว่าคุณไม่เอาหรอก ก็ไม่ได้ ทำในที่ลับ ไม่มีใครเห็นก็เป็นความผิดของคุณ แบ่งใครก็ไม่ได้ พุทธเมืองไทยนี้สอนกันผิด แบ่งบาปแบ่งบุญกันได้ แบ่งกุศลลอกกุศลกันได้ มันแบ่งไม่ได้ กรรมเป็นของของตน กัมมัสสกตา กัมมทายาท กรรมทายาท ซึ่งจะต้องเป็นทายาท รับมรดกกรรมของตน แบ่งให้กันไม่ได้ ไม่เอาก็ไม่ได้อีก ต้องรับมรดกของตน กรรมเป็นของของตน กัมมัสสกตา อันแรก กัมมทายาท กัมมโยนิ กัมมพันธู กัมมปฏิสรโณ เพราะฉะนั้นกรรมที่ทำชั่วทำดี มันจะไปสังเคราะห์กันแล้วก็เกิดมาใหม่ เกิดมาไปเรื่อยๆ ตามวิบาก ตามกรรมที่ตัวเองสะสม มันช่วยจัดสรรตามสังขะ ไม่มีใครไปโกงสังขะ โกงไม่ได้เลยสังขะ โกงไม่ได้ คุณทำชั่วเท่านี้ มีชั่วมักเท่านี้ มีดีเท่านี้ มันจะสังเคราะห์กันอย่างคิดไม่ได้ เป็นอจินไตย กรรมวิบากนี้เป็นอจินไตยใครอธิบายยาก อธิบายไม่ได้ เพราะฉะนั้นมันจะจัดสรรของมันเอง มันก็จะเกิดมา ถ้ามีสิ่งจริงนี้ กุศลกรรมก็ดี อกุศลกรรมก็ดี ของตนจะต้องมีฤทธิ์มีผลต่อตนทั้งสิ้น เป็นผลเป็นวิบากให้ตนทุกกรรม ตนต้องเป็นทายาท รับมรดกกรรมของตน *อตฺถิ สุกตทุกกฏานัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก*

ผศ. : ถ้ามีสิ่งมีชีวิตที่คนที่กำลังจะเกิดมาใหม่ แล้วไปพบกับจิตตัวที่ยังเวียนว่ายตายเกิดอยู่นี้ครับ แล้วมันพอดีแมตช์(Match = การเข้าคู่กัน)กัน มันก็จะเกิดออกมาเป็น

พ่อท่าน : หมายความว่าอย่างไร

ผศ. : คือฟังพระอาจารย์หลายท่านครับเขาบอกว่า พอเราตายไปนี้ จิตเรานี้ที่ยังเวียนว่ายตายเกิดอยู่ ก็จะไปเกิดได้แต่อยู่กับสิ่งมีชีวิตสิ่งใหม่ หรือว่าคน

พ่อท่าน : ตัวเราเองนั่นแหละเป็นชีวิตของเรา แล้วไง

ผศ. : เป็นชาติใหม่ของเราใช่ไหมครับ

พ่อท่าน : อ...ใช่ เราจะเกิดเป็นชาติใหม่ตามแต่กรรมวิบากที่เราเกิด ในพุทธนี้บอก ไปเกิดเป็นสัตว์นรกก็ตาม ไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานหรือเกิดเป็นอะไรก็ได้ ไม่ใช่เกิดมาแต่เป็นคนอย่างเดียว ชีวะเกิดได้หลายอย่าง ชีวะเป็นสัตว์เดรัจฉานก็เป็นชีวะ ท่านแบ่งแค่พีชะกับชีวะเท่านั้น **อตุ พีชะ จิต** แล้วก็**กรรม** แล้วก็**กรรมะ** นี่เป็นนิยาม ธรรมะนิยาม ๕ เพราะฉะนั้นพลังงานในระดับอตุ ต่อให้มันเป็นพลังงานที่ยิ่งใหญ่ขนาดไหนมันก็ไม่เป็นชีวะ พลังงานในพระอาทิตย์มีเชิงฟิสิกส์เท่านั้น มันจะร้อนแรง มันจะยิ่งใหญ่จะอะไรต่ออะไร มันก็เป็นพลังงานแค่อตุเท่านั้นเอง ให้เป็นอตุ ในสภาพพลังงานแบบนั้น ไม่มีชีวะ นี่ก็พลังงานอย่างหนึ่ง ที่นี้พลังงานที่ได้พัฒนามาระดับหนึ่งเป็นชีวะ เรียกว่า พีชะ พีชะก็คือพีชนีแหละ เพราะฉะนั้นพีชียังเป็นชีวะในระดับหนึ่ง ยังไม่มีอารมณ์ ไม่มีเวทนา พีชะนี้ไม่มีเวทนา มีแต่สัญญาและสังขาร ไม่นับว่าเป็นวิญญาณ ยังไม่นับว่าเป็นสภาพพลังงานระดับวิญญาณ ท่านถึงเรียกว่าออนุภาตินกสังขาร สังขารที่ยังไม่มีวิญญาณครอง นี่พีชะ ส่วนจิตนี่เป็นสังขารที่เป็นวิญญาณ เรียกว่าสังขารที่มีวิญญาณครอง ออนุภาตินกสังขาร มีอารมณ์ มีเวทนา มีสัญญา สังขาร วิญญาณ จิตหรือวิญญาณก็เรียกกันไป เพราะจิตในระดับจิตนี้แหละ จึงรู้จักกรรม เดรัจฉานมันก็ไม่รู้จักกรรม สอนอย่างไรมันก็ไม่รู้จักกรรม พีชะไม่รู้จักกรรม พีชะไม่มีกรรมด้วยซ้ำ แต่เดรัจฉานมีกรรม ทว่าเดรัจฉานไม่รู้จักกรรม สอนเรื่องกรรมไม่ได้ ไม่รู้เรื่อง นอกจากไม่รู้จักกรรมแล้ว ไม่รู้จักกรรมด้วย ในคนรู้จักกรรม สอนกรรมได้ รู้จักกรรม กรรมชั่วกรรมดีสอนได้ แต่ไม่

รู้จักธรรมชาตินี้ รู้บ้างไม่รู้บ้าง คนบางคนสอนธรรมชาติ กุศล-อกุศลไม่สนใจไม่รู้เรื่อง ไม่ค่อยได้ทำ ไม่เอาถ่าน แต่บางคนสอนได้รู้ดีรู้ชั่ว ไฟดีละชั่วก็มี ตั้งใจประพฤติธรรมให้สูงก็มี สภาพจิตวิญญาณนี้รู้จักกรรม รู้จักธรรมชาติ เป็นโลกียธรรม ก็เป็นกัลยาณปฏิกุศล แต่ยังไม่สอนโลกุตระธรรมไม่ได้ ว่ายยังไม่ได้ เพราะยังเป็น อเวไนยสัตว์อยู่ สูงยิ่งกว่านั้น ก็เวไนยสัตว์ คือสัตว์ที่สอนโลกุตระธรรมแล้วเรียนรู้ได้ รู้จักโลกียธรรม รู้จักโลกุตระธรรม ปฏิบัติได้ พัฒนาตนจากโลกียบุคคล เป็นโลกุตระบุคคลสำเร็จเป็นอาริยชน

ผศ. : แล้วมันถดถอยลงมาได้ไหมจากโลกุตระธรรม

พ่อท่าน : สิ่งที่เป็นโลกุตระแล้วนี้ไม่มีถอย เป็นความเที่ยงแท้ เป็นความมั่นคงยั่งยืน ยั่งยืน เป็นฐวัง ภาษาบาลีท่านเรียกว่า ฐวัง เป็นนิจจังก็ได้ นิจจัง เที่ยง ฐวัง มั่นคง สัสตัง นิรันดร อวิปริณามธัมมัง ไม่แปรเป็นอื่นแล้ว อสังหิรัง ไม่มีอะไรจะหักล้างได้ อสังกุปปัง ไม่กลับกำเริบ เพราะฉะนั้นผลที่ได้ถึงขั้นเที่ยงแท้จริงแล้วนี้ ก็ไม่มีถอย **อันนี้เป็นคุณลักษณะของผลที่มีสภาพสมบูรณ์ ซึ่งเป็นคุณลักษณะของอาริยผล** ยิ่งเป็นนิพพานหรืออนัตตา อนัตตาหรือนิพพานนี้จะนิจจัง ฐวัง สัสตัง อวิปริณามธัมมัง อสังหิรัง อสังกุปปัง อสังหิรัง ไม่มีอะไรมาหักล้างได้ อสังกุปปัง ตายแล้วตายเลยไม่มีฟื้น

ผศ. : โลกุตระธรรมนี้ ถ้าจะไปถึงนี้ ไปถึงยากไหมครับ

พ่อท่าน : ไปถึงก็ ก็ยากนั้นแหละ ก็คงไม่่ง่ายนัก **แต่ได้แล้วมันก็ง่าย ได้แล้วมันเป็นเอง เรียกว่า** ตถตา มันเป็นเช่นนั้นเองเลย มันเป็นของมันเองโดยปกติ มันเป็นแล้วได้แล้วนี้มันง่ายเลย มันเป็นอย่างที่มันเป็นได้นั้นเองเลย เป็นอัตโนมัตติ เป็นตถตา มันเป็นเช่นนั้นของมันเอง

ผศ. : ทำอย่างไรถึงจะให้เป็นอย่างนั้น

พ่อท่าน : ก็ฝึกใจ ต้องเรียนรู้ของจริง พอแล้วมันก็จะแข็งแรง ถาวร มั่นคง ยั่งยืน

ผศ. : ฝึกอย่างไรบ้างครับ

พ่อท่าน : ก็ฝึกล้างกิเลส เรียนรู้กิเลสนี้แหละ รู้ให้ได้แล้วก็อ่านกิเลส แล้วก็วิธีสมถภาวนา วิปัสณาภาวนา ทำลายกิเลสได้ กิเลสตายสนิทแล้ว ไม่มีฟื้น ถาวร ยั่งยืน เพราะฉะนั้นเป็นโสดาบันก็ได้ คุณภาพของการดับกิเลสส่วนหนึ่งที่มีคุณลักษณะ ไม่มีเวียนกลับ ไม่มีถอย เพราะคุณสมบัติของโสดาบัน ก็มีอวินิปาตธัมมคือไม่ตกต่ำ นิยตะคือเที่ยงแท้แล้วเหมือนกัน

ผศ. : อย่างถ้าที่เป็นรูปธรรมที่หลายท่านบอกมานี้ก็คือ ก็คล้ายๆฤษีนี้เองนะสะ นั่งกำหนด ทุกอิริยาบถว่า ตรงนั้นะ ต้องไม่ใช่ของเรา ต้องไม่มีตัวตน ไม่อะไรต่างๆ

พ่อท่าน : นั่นเป็นคาถา เป็นคำสอนที่ได้รับมา แล้วก็นำมาใช้ระลึก พิจารณา หนักเข้าก็ใช้เป็น คาถาเสียเลย ท่องขึ้นแล้วกลายเป็นมีผลลัพท์บ้างตอบาทานได้บ้าง มันก็พอทำเนา มันก็พอเชื่อ แล้วก็มายึด แล้วก็วาง มันก็ดีเหมือนกัน วางลง มันก็แก่ทุกข์ได้ชั่วคราว แต่ไม่ถาวร ไม่ใช่ทฤษฎีทั้งหมด

ผศ. : แล้วอย่างที่พ่อท่านบอกฝึกนี้สะ

พ่อท่าน : มรรคองค์ ๘ ใจ หรือโพธิปักขิยธรรม ในโพธิปักขิยธรรม มรรคองค์แปดเป็นข้อที่ ๗ สติปัฏฐานสี่เป็นข้อที่ ๑ สัมมัปปธานสี่เป็นข้อที่ ๒ อธิปทาสี่เป็นข้อที่ ๓ อินทรีย์ห้าเป็นข้อที่ ๔ พละห้าเป็นข้อที่ ๕ โพชฌงค์เจ็ดเป็นข้อที่ ๖ มรรคองค์แปดเป็นข้อที่ ๗ เพราะฉะนั้นโพธิปักขิยธรรมนี้ปฏิบัติ สูตรนี้สัมพันธ์กัน เป็นปฏิสัมพันธ์กัน อินทอแรกชั่น(interaction = ทำปฏิกริยากับ,มีปฏิกริยาต่อ)กันทั้งหมด เสร็จแล้วมาปฏิบัติกันเป็นฮอลิสติก(holistic = องค์กรวม) ไม่แยกกัน แต่เขาไปแยกกัน สติปัฏฐานสี่ ภายใต ภายก็ปฏิบัติภายในกายต่างหาก ปฏิบัติเวทนาในเวทนา เฉพาะเวทนาในเวทนาจึงแยกไปอีกส่วน ที่ถูกแล้วมัน จะต้องร่วมกันต่อเนื่องกัน มีปฏิกริยาสัมพันธ์กัน ภายใตก็ปฏิบัติก็พิจารณา เวทนาในเวทนาจึงพิจารณา

ร่วมกันไป จิตในจิต ธรรมในธรรม ก็ต้องพิจารณาร่วมกันไปด้วยทั้งนั้น ซึ่งมีรายละเอียด ธรรมในธรรม คืออะไร จิตในจิตคืออะไร เวทนาในเวทนาคืออะไร เวทนาในเวทนานี้ท่านแบ่งไว้เป็น เวทนา ๒ เวทนา ๓ เวทนา ๔ เวทนา ๕ เวทนา ๖ เวทนา ๑๘ เวทนา ๓๖ เวทนา ๑๐๘ ซึ่งเรารู้ว่าเวทนาทางกายเป็นอย่างไร อาตมาหยาบมาพูดให้คุณฟังตอนนี้แหละ ก็เพียงผ่านๆ เวทนาเป็นเคหสิตเวทนาอย่างไร เวทนาเป็น เนกขัมมสิตเวทนาอย่างไร เวทนาที่เป็นเนกขัมมสิตโสมนัสเวทนา โสมนัสคือสุข ถ้าสุขอย่างไรก็จะเป็น เคหสิตโสมนัสเวทนาเป็นอย่างไร ถ้าสุขอย่างไรก็จะเป็นเนกขัมมสิตโสมนัสเวทนาเป็นอย่างไร ถ้าไม่รู้ชัดก็ ไม่สามารถรู้ว่าเราปฏิบัติบรรลุลูกตรธรรมได้อย่างไร อย่างนี้เป็นต้น

ผศ. : ที่นี้ที่พ่อท่านบอกว่าจิตนี้มันจะถูกพัฒนาโดยปัญญา ปัญญาในที่นี้นี้ หมายถึงเรื่องของการรู้แจ้งหรือเปล่า

พ่อท่าน : ปัญญาที่ มันแปลว่าความรู้แจ้งของจริงตามความเป็นจริง ไม่ใช่ความคิดนะ แต่คน ไปรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ถ้าหมายถึงสภาพความรู้ที่เราฝึกฝนการขบคิด การผกผัน การปรุงแต่ง ความรู้ต่างๆ แล้วมันก็จะเฉลี่ยฉลาดมากขึ้นๆๆ นั่นไม่ใช่ปัญญา นั่นคือ ความฉลาดรู้เท่านั้น

ผศ. : ที่ผมคิดนี่ก็คือเหมือนกับ เราเรียนมาทางนี้ เราก็บอกว่า เออแสดงว่านี่ เออต้องใช้ทฤษฎีของการรับรู้ ใช้ประสบการณ์มาหล่อหลอม นำมาคิดวิเคราะห์สังเคราะห์ให้เห็น ไอ้ตรงนี่คือปัญญาหรือเปล่าครับ

พ่อท่าน : ให้เห็น คำว่าเห็นแค่คิดวิเคราะห์สังเคราะห์ แล้วก็ได้ผลของการวิเคราะห์สังเคราะห์นั้น ยังไม่ใช่ปัญญา นั่นเป็นเพียง“คำตอบของผลแห่งความคิด” จนเกิดเป็นความรู้ที่ครบขึ้นลึกขึ้นมากขึ้น เท่านั้นเอง เรียกว่าความรอบรู้ซึ่งความเป็นปราชญ์ ส่วนความรู้ที่ชื่อว่า“ปัญญา”นี้ต้องมีการสัมผัสกับสิ่งที่รู้ ที่เห็นจึงจะเป็นปัญญา คือ“เห็นของจริงตามความเป็นจริง” สัมผัสทางตา เห็นรูปอะไรก็เกิด“ปัญญา” คือ รู้แจ้งของจริงตามความเป็นจริงนั้นๆ หุ้สัมผัสเสียง ได้ยินเสียงเป็นอย่างไร นั่นคือ ปัญญา รู้แจ้งในเสียงนั้น ทางทวารภายนอกก็อย่างนี้ หรือภายในก็มีความรู้ที่สัมผัสกับรูปหรือรูปนั้นๆจริงเหมือนกัน จึงจะเป็นปัญญา ไม่ใช่เป็นแค่การขบคิดวิเคราะห์สังเคราะห์แล้วได้“ผลแห่งความคิดเป็นคำตอบออกมา”เท่านั้น เช่น คุณเริ่มต้น เห็นกิเลสในจิต นั่นคือเริ่มมีปัญญา ถ้าคุณยังไม่เห็นกิเลส ไม่มีตาใน ถ้าไม่ได้สัมผัสกับของจริงไม่ชื่อว่า

“การรู้หรือเห็นของจริงตามความเป็นความมีจริง” อันหมายถึง “ปัญญา” ดังนั้น ความรู้แค่เป็นการเข้าใจได้
อย่าลึกซึ้งจะเก่งกาจปานใด ก็ยังไม่ใช่ปัญญา แม้จะรอบรู้เก่งกาจลึกซึ้งปานใดแค่ไหน ก็ยังไม่นับว่า “ปัญญา”
ตามความหมายที่เป็นสาระแห่งธรรม ที่เรากำลังพูดถึงนี้

ผศ. : บางคนเขาบอกว่า การที่เราเริ่มต้นเห็นกิเลสอยู่แล้วนี่ จิตต่างหาก ไม่ใช่ปัญญา

พ่อท่าน : ปัญญา นั้นแหละตัวญาณ ญาณก็คือจิตวิญญาณส่วนหนึ่ง จะเรียกญาณทัสสนะวิเศษ
ก็ได้ หรือจะเรียกว่าวิปัสสนาญาณก็ได้ คือญาณคือปัญญาตามสาระแห่งธรรม ปัญญาที่แปลว่าความจริงได้
ในลึกษาของพระพุทธเจ้านี้มันมีสามคำเท่านั้นแหละ มีศีล สมาธิ ปัญญา มีการศึกษาสามอย่างนี้
อริศีลสิกขา อริจิตสิกขา อริปัญญาสิกขา เพราะฉะนั้นอริจิตสิกขา หรืออริปัญญาสิกขานี้ อย่าไปเข้าใจว่า
ไอ้ตัวจิตนี้เป็นตัวเรียน คุณแยกแล้วไปว่าเป็นตัวปัญญา อริปัญญา อริปัญญาสิกขา ส่วนสมาธินั้นคือผลที่
เกิดที่เป็นของอริจิตสิกขา เพราะฉะนั้นจิตของเรา จิตมันเป็นอย่างไร อาการมันเป็นอย่างไร หรือเจตสิก
มันเป็นอย่างไร อาการมันเป็นอย่างไร เวทนามก็ดี ลังขาราก็ดี ล้วนคือจิตทั้งนั้น ปัญญาก็ต้องตามรู้ไปทั้งหมด
ไอ้ปัญญาที่มันจับรู้จิตหรือเจตสิกต่างๆ จิตที่มีกิเลส กิเลสที่มันเหมือนจิต จึงรู้มันยาก แยกมันจากจิตยาก
กิเลสมันทำหน้าที่อยู่ในจิตเหมือนจิตมาก มันทำหน้าที่แทนจิต มันอยู่ด้วยกัน กิเลสไม่ได้อยู่ที่อื่น มันอยู่ที่
จิต ต้องมีปัญญารู้เห็นตัวกิเลสให้เป็น

ผศ. : จิตกำหนดปัญญาได้ไหมครับ

พ่อท่าน : ได้ซี ถ้าไม่งไม่สับสน เพราะจิตก็คือปัญญา ปัญญาก็คือส่วนหนึ่งของจิตนั่นเอง
จิตจริงๆมันเป็นภาษาเรียกกลางๆ เป็นคอมเม้นนาม(common noun = สามานยนาม) ส่วนปัญญานี้มัน
เป็นปร็อบเปอร์นาม(proper noun = วิสามานยนาม) มันเป็นตัวที่ทำหน้าที่เฉพาะ มันมีคุณลักษณะ
ชัดเจน ส่วนจิตนั้นเราหมายถึงอะไรทุกอย่างที่ทำงานอยู่ในภายในอันแยกจากกาย ซึ่งเป็นความรู้-ความรู้ลึก-
ความปรุ้งแต่ง-ความจำ เป็นต้น ล้วนคือความเป็น“จิต”ทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นอะไรต่างๆดังกล่าวเหล่านั้นมัน
ก็ทำหน้าที่ของมันซึ่งมันต่างก็กำหนดตนเองไว้ ให้ปัญญาของเราเข้าไปรู้ไปเห็น เช่น จิตเราลดกิเลสลง มันก็
กำหนดความเป็นสภาพเช่นนั้นให้ปัญญาเข้าไปรู้สภาพที่เป็นอยู่จริง ก็รู้ว่าจิตนี้ลดกิเลส มีสภาพอย่างนี้
พอลดกิเลสแล้วมันจะมีลักษณะอย่างไร อากาโรอย่างไร ก็ทรงสภาพอย่างนั้นให้ปัญญารู้ จะว่าจิตกำหนด
ปัญญาได้ไหมละ เมื่อกิเลสมันลดลงแล้ว เป็นอารมณ์เป็นเวทนาอย่างไร เออ...กิเลส มันลดลงจนดับไปนี่
อารมณ์ที่ไม่มีกิเลสนี้ อารมณ์มันสุขอย่างไร มันสงบ มันเบา มันว่าง มันโปร่ง มันไม่มีทุกข์มีสุข มันเป็น
อย่างไร ปัญญาจะรับรู้สภาพของจิตที่เป็นอย่างนั้นๆ ชับซาบความจริงของอารมณ์จริง ไอ้ที่เป็นตัวรู้
อันนั้นแหละ เรียกว่าตัวปัญญา ปัญญาคือรู้ความจริงตามความเป็นจริง สิ่งนั้นเป็นนามธรรมก็ตาม เป็น
จิตก็ตามเป็นกิเลสก็ตาม มันเป็นของมันจริงๆ ปัญญาที่ไปรู้สิ่งที่ถูกรู้ สิ่งที่ถูกรู้ในจิตนั้นแหละเป็น
นามธรรมลักษณะต่างๆ ปัญญาต้องเข้าไปรู้แล้วทำหน้าที่รู้คือปัญญา

ผศ. : ปัญญา การพัฒนาปัญญากับการพัฒนาจิตนี้เหมือนกันไหมครับ

พ่อท่าน : จะเรียกว่าเหมือน จะเรียกว่ามันอยู่ด้วยกันก็ได้ มันไม่แยกกันไปไหน เพียงแต่แยกแ่ง
เรียกหน้าที่แต่ละสภาพ การพัฒนาปัญญาก็คือการพัฒนาสิ่งที่มันทำให้เราไม่เจริญ สิ่งที่ทำให้เราไม่ดี เพราะฉะนั้น
สิ่งที่ไม่ดีนี่ก็คือ กิเลส ตัณหา อุปาทานต่างๆ นั่นเอง มันเป็นตัวสมุทัย มันเป็นตัวต้นเหตุที่อยู่ในจิต
เพราะฉะนั้นเมื่อเราเรียนปฏิบัติลดตัวกิเลส กิเลส ตัณหา อุปาทานนี้ ลดลงไปจริงๆแล้ว ตัวปัญญาหรือ
ธาตุรู้ที่มันจะรู้ มันจะมีปฏิภาณ มันจะมีไหวพริบ มันจะมีความเฉลียวฉลาด จะรู้สิ่งที่ดี สมควรจะเป็นอย่างไรๆ
ไอ้เรื่องดีนี่มันจะรู้ไปหมด ก็รู้จิตของเรานั้นแหละมันดีขึ้น จิตของเรามันถูกตัวผีร้าย หรือกิเลส ตัณหา

อุปาทานนี้มันแสดงอำนาจครอบงำ บังคับ เป็นเจ้านาย จนกระทั่งเราฆ่ามันตาย มันก็หมดฤทธิ์ลงๆ จิตก็จะทำงานของตัวเองอย่างบริสุทธิ์สะอาด สุดท้ายจิตที่มันสะอาดจากกิเลสแล้ว ก็มีปัญญาเป็นตัวควบคุม อย่างเดียว จิตก็เหมือนกับตัวพลังงาน จิตเป็นพลังงานชนิดหนึ่งที่ไม่ใช่อตุ ทีวีจิตรกว่าพีชะ มีหน้าที่ทำกรรม ทรวงไว้ซึ่งสภาพดี(กุศลธรรม) หรือทรวงไว้ซึ่งสภาพชั่ว(อกุศลธรรม) ถ้าจิตที่มีประสิทธิภาพ มีสมรรถภาพ ปัญญา ก็จะเป็นตัวสั่งทำ สั่งสมรรถนะของจิตให้ทำ สั่งประสิทธิภาพให้ทำงานอย่างซื่อสัตย์ ไม่มีอะไรซัดติด ไม่มีอะไรซัดแย้ง เพราะตัวเราเอง ตัวเราเองเป็นตัวเราเอง ตัวเราเองมีจิตอันสะอาดกับมีปัญญาเป็นตัวนำสั่ง ไม่ใช่กิเลสสั่งแล้ว กิเลสสิ้นอำนาจไปแล้ว ตายพินไม่ได้ มีแต่ปัญญาเป็นตัวนำที่สั่ง เพราะฉะนั้นจิตก็เป็น ตัวซื่อสัตย์ที่ปัญญาสั่งให้ทำสิ่งที่ดีงามให้แก่โลกนี้ ให้แก่สังคม หรือให้แก่ตนเอง ซึ่งผู้ใดที่กิเลสไม่เห็นแก่ตัว หมดตัวตน หมดอัตตา หมดอัตตนิยา หมดความเป็นตัวตนเพื่อตน ไม่มีกิเลสอะไรแล้ว ก็ไม่ต้องทำเพื่อตน พิสูจน์ความจริงอันหนึ่งว่า คนเราไม่ทำเพื่อตนเองเลยนี่ จะมีชีวิตอยู่อย่างดีหรืออย่างไม่ได้ คนที่ทำตนเอง มีชีวิตของตนเองนี้ ทำเพื่อประโยชน์ของคนอื่นอย่างซื่อสัตย์สุจริตได้อย่างมาก เพราะไม่ต้องทำอะไรเพื่อ ตนเองด้วยการโลภการโกรธการหลงแล้ว ไม่ต้องสะสมอะไรเป็นตนเองเลยได้ทีเดียว เป็นสิ่งวิเศษที่ทำทนายให้ พิสูจน์กัน จะมีชีวิตอยู่ได้อย่างคนเคารพนับถือบูชาเชิดชู และให้อยู่อย่างมีความสุขทุกอย่าง ทำทนายให้มาพิสูจน์ได้ ขอให้ดูคนในหมู่ชาวอโศก คนคนนี้อยู่กับโลกอย่างไม่ต้องมีอะไร ไม่ต้องสะสมเงินสักบาท ไม่ต้องสะสมทรัพย์ศฤงคารอะไรเป็นของตนเองเลย ไม่ต้องสะสมแม้แต่ข้าวสักเม็ดเดียว ตื่นเช้าขึ้นมาก็เดินบิณฑบาตเดินถือ บาตรออกไป คนก็ใส่ข้าวให้กิน ไม่ต้องเดินไปบิณฑบาต ถ้าเจ็บไข้ได้ป่วยเขาก็จะรักษาให้เอง ทำทนายให้มา พิสูจน์ได้เลยในสังคมมนุษย์โลกไม่มีคนใจดำถึงขนาดว่า คนดีเขาไม่เลี้ยงไว้ นี่ ไม่จริง ขอให้ดีจริง ทำ ประโยชน์นี้ให้แก่โลกจริงเถอะ แม้ไม่ใช่สมณะไม่ใช่นักบวช เป็นฆราวาสก็พิสูจน์ได้ ว่า ไม่ต้องสะสม ไม่ต้องยึดอะไรเป็นของตัวเองของตัวของตนเองเลย มีแต่สร้างสรรค์ เสียสละได้จริงๆ เกิด ทำให้มาพิสูจน์

ผศ. : พ่อท่านครับ คำว่า จิตที่สะอาด จิตที่บริสุทธิ์ของแต่ละคนนี่เหมือนกันไหมครับ

พ่อท่าน : จิตที่สะอาดกับจิตที่บริสุทธิ์ สะอาดก็คือบริสุทธิ์ บริสุทธิ์ก็คือสะอาด

ผศ. : ของแต่ละคนนี่เหมือนกันไหมครับ

พ่อท่าน : เหมือนกัน ความสะอาดเหมือนกัน คือล้างกิเลสออกจากจิตเหมือนกัน พระอรหันต์ที่ไม่มีความรู้เลย พระอรหันต์ซีกะไล้ให้ กับพระอรหันต์สัมมาสัมพุทธเจ้า ความสะอาดของจิตเท่ากัน แต่ ความมีปัญญาไม่เท่ากัน ความมีสมรรถนะไม่เท่ากัน โลกวิทูไม่เท่ากัน แต่ความสะอาดจากกิเลส ศูนย์...ไม่มีกิเลสเลยในจิตวิญญาณเท่ากัน พระอรหันต์ซีกะไล้ให้ขนาดไหนถ้าเป็นพระอรหันต์จริง เท่ากันกับ พระพุทธเจ้า เท่ากันกับอรหันต์ทุกองค์ นี่คือการเสมอภาคที่แท้ในโลก เท่ากันเหมือนกันได้ในความเป็นคน มีสิ่งเดียวกันที่เท่ากันที่เสมอภาคที่สุด เพราะศูนย์เท่ากันทุกคน นอกนั้นไม่มีอะไรเท่ากันหรือเสมอภาคกัน จริงเลย ในภาคของความมีของคน ขอยืนยัน

ผศ. : คนธรรมดา กับพระอรหันต์นี่ จะมีจิตที่บริสุทธิ์ได้เหมือนกันไหมครับ

พ่อท่าน : ถ้าคนธรรมดาคือปุถุชน ก็ไม่เหมือน จิตคนธรรมดาไม่เหมือนแน่

ผศ. : คนธรรมดานี่ไม่มีโอกาส

พ่อท่าน : มี แต่จิตคนธรรมดาไม่เหมือนจิตพระอรหันต์ อย่างไรก็ตามไม่เหมือน เพราะว่ากิเลสที่ มันไม่ได้ล้างออกไปจากจิตได้ง่ายๆ มันพังกก็ได้ มันนอนเนื่องเป็นอนุสัยเป็นอาสวะอยู่กันบึงของจิต ไม่ทำงานอยู่ได้ ทรายใตที่มันไม่ทำงาน มันก็ยังไม่เรียกว่าต้นหา ถ้ามันยังไม่ออกทำงาน ในขณะที่มันเป็นกิเลส ในจิต หากยังยึดไว้ ยังไม่ดับ ยังไม่ได้กำจัด ภาษาบาลีเรียกตัวนี้ว่าอุปาทาน อุปาทานแปลว่าความยึดถือ

ความยึดมั่น ความยึดไว้ เมื่อมันยึดไว้มันก็เป็นอุปาทาน พอมันเกิดลีลาขึ้นมา มันออกมาแสดงบทบาทว่า เอละว่าที่นี่ ดีหัวคนดี ข้าจะทำแล้ว มันอยากจะทำดีหัวคน เรียกมันว่าตัวตนทันที เพราะฉะนั้น ตัวแทนนี้จะเกิดบทบาทลีลาขึ้นมาให้ล้าง ถึงยืนยันว่าต้องล้างตัวตัวตน เพราะว่าตัวตนจะเป็นลีลาที่จริง เป็นบทบาทที่จริง เป็นอิริยาบถของจิตเป็นอาการของจิต ก็ต้องจัดการมันตอนนั้นแหละ เพราะฉะนั้นการละล้างจึงล้างกันที่กามตัวตน ภาวตัวตน วิภวตัวตน เป็นตัวหลัก

ผศ. : สมมุตินะครับ พ่อท่านครับ ถ้าเพื่อว่ามีชาวบ้านสักคนหนึ่ง เขามีความเอื้ออาทรช่วยเหลือผู้คนตลอดเลย จะถามว่า เอ...เขาเคยนั่งสมาธิ เขาเคยพบว่าเขามีจิตบริสุทธิ์หรือเปล่า หรือจิตเขาสะอาดหรือเปล่าอะไรนี้ หรือเขาไม่เคยเข้าวัดเลยนะครับ ไม่เคยศึกษาธรรมะเลย แต่ว่าโดยพฤติกรรมของเขาเนี่ย เขาช่วยเหลือเกื้อกูล

พ่อท่าน : เขาเป็นคนอย่างนั้น เมื่อไหร่เขาก็เป็นคนอย่างนั้น คนๆนั้นมีบารมีเก่า มีบุญเก่า มีกุศลธรรมคุณความดีติดมาในอรรถภาพของเขาแล้ว มันก็ทำของมันได้เอง มันเป็นตถตา มันเป็นเช่นนั้นเองของเขาเอง ที่มีมาเก่า มันก็มาทำโดยที่ไม่ต้องมาฝึกกับใคร ไม่ต้องมาเรียนกับใคร ดีไม่ดีไม่เหมือนใครด้วยซ้ำ

ผศ. : แต่เขามีจิตที่บริสุทธิ์ไหมครับ

พ่อท่าน : มันก็แล้วแต่คุณภาพของจิตที่เขาเป็นบุญบารมีของเขาที่เขาฝึกฝนมาแล้ว ระดับไหนละ ถ้าเป็นผู้ที่สะสมมาแต่ชาติไหนๆ ดีแล้ว พร้อมแล้วมันก็เป็น ด้านดีมันก็มีทั้งโลกียกุศล และโลกุตระกุศล ถ้ามันยังไม่ได้ศึกษามา ไม่ได้ฝึกฝนปฏิบัติให้แก่ตนมา คุณจะเป็นไม่ได้ จะมาคว่าเอาของใครๆไม่ได้ ต้องของของตน ตนทำมาก็เป็นของของตน เป็นวิบากของตน ตนสั่งสมมาก็เป็นของตน ยกตัวอย่างง่าย ๆ อาตมานี้ ชาตินี้ไม่ได้ศึกษาศาสนาเลย ไม่ได้เข้าไปฝึกฝนศึกษาธรรมะมาจากใครสำนักไหน ไม่ได้ศึกษาฝึกฝนเหมือนนักปฏิบัติต่างๆเขาเลย ข้ามีหน้กรรมของอาตมาไม่เหมือนใครๆที่เป็นผู้รู้อื่นๆเอาด้วย มันเป็นของอาตมาเอง อาตมาเอาของชาติก่อนๆ ที่อาตมา มี แต่คนเขาฟังแล้วเขาว่าอาตมาคุยโว ไม่อยากจะเชื่อ เขาก็หมั่นไส้ อาตมาก็ไม่ได้ถือสาหรอก เพราะว่าไม่ใช่เรื่องที่จะเชื่อกันได้ง่ายๆ ไม่เชื่อไว้ก่อนนะดีแล้ว ถ้าเชื่อ หลงเชื่อกันง่ายๆ หนึ่งมลายเลย แต่ตอนนี้อาตมาพิสูจน์ตนเองว่า อาตมาทำงานทางธรรมะนี้ ทำมาจนป่านี่หลายปี ทั้งๆที่อาตมาไม่ได้ไปเรียนมาจากสำนักไหนๆ หรือจากครูบาอาจารย์ไหน อันนั้นมันยืนยันได้ เพราะอาตมาไม่มีอาจารย์ ไม่ได้ไปศึกษามาจากที่ไหนจริงๆในชีวิตนี้ ใครอยากสืบความจริงก็ตามสืบได้ สืบสาวราวเรื่องประวัติได้ เพราะอาตมายังไม่ตาย ยังไม่เชื่อก็สืบสาวเอาได้ อันนี้แหละมันเป็นการยืนยันว่า อาตมานี้ชาตินี้ไม่ได้เอามาจากไหน ไม่ได้ไปศึกษา ไม่ได้หยิบมาจากไหน แต่เป็นของเดิมที่อาตมามีจริงๆ ใครจะลอกเลียน หรือใครจะแก้งทำปลอมให้ได้อย่างอาตมาบ้างก็ลองทำดูซิ

ผศ. : พ่อท่านครับถ้าเรา สมมุติว่ามีใครสักคนหนึ่งมา แล้วเราจะบอก ให้นิยามคนนี้ว่า เอ..คนนี้มีจิตที่ดีหรือเปล่า หรือว่ามีจิตที่บริสุทธิ์ไหม ดูได้อย่างไร

พ่อก่าน : ยาก ถ้าเราจะพูดอย่างนั้นนะยาก เพราะว่าคนที่ประพฤติออกมาทางกายกรรม วชิรกรรมนี้ บางทีจิตของเขาก็ยังไม่สะอาด แต่เขามีสำนึกและเขามีสมรรถนะ เขามีอำนาจ มีวสี คือสามารถคุมตัวเอง ไม่ให้จิตตัวร้ายนี้มาทำงาน จะด้วยวิธีสะกดจิต วิธีนั่งสมาธิฝึกคุมไว้ หรือวิธีฝึกสะกดกายกรรม วชิรกรรมไว้ อย่างนะแก เจ้าเลวอย่าออกมาแสดงอาการนะ จันไม่ให้แก่สำแดงนะ ฝึกจริงๆ มันก็สามารถควบคุมได้จริงๆ แต่ยังไม่ถือว่าจิตสะอาดได้ เป็นเพียงวิธีปฏิบัติชนิดหนึ่ง ละชั่ว ประพฤติดีเท่านั้น แต่เชื่อกิเลสที่เป็นอนุสัยเป็นอาสวะ เชื่อพวกนี้ไม่ได้ล้าง เป็นอุปาทานยังไม่ได้ล้าง เป็นสิ่งที่ตนเองยึดฝังอยู่ ยังไม่ล้างอุปาทานออกมา มันก็จะออกมาทำงานได้อีกในโอกาสต่อเมื่อหมดฤทธิ์ที่จะควบคุม หรือกิเลสมันมีมากจนออกฤทธิ์แรงถึงจุด แม้จะกดมันอีกก็ไม่ไหวแล้ว

ผศ. : เรา เราจะพิจารณาคนคนนั้นนี่ยากมากใช้ไหมครับ

พ่อก่าน : ใช้ อ่านไม่ได้หรอก เดาไม่ได้ เพราะฉะนั้นจะเดาหรือไม่เดานี้ พระพุทธเจ้าท่านบอกไม่ต้องไปเดาคคนอื่น ไม่ต้องไปอ่านคนอื่น บอกคนอื่นไม่ได้ ต้องรู้ด้วยตน ของตนเท่านั้นก็พอแล้ว ส่วนคนใดๆก็แล้วแต่ ถ้าเขาแม้ว่าเขาเองจะยังไม่จิตสะอาด แต่เขามีพฤติกรรม กายกรรม วชิรกรรม วชิรกรรมที่แสดงออกข้างนอกนี้ มันดีนะ มันเป็นกุศล มันก็ดีดี สิ่งคมก็ได้ประโยชน์จากอันนั้น ไม่เป็นไร จิตของเขาไม่สะอาดก็เรื่องของเขาเอง ศาสนาที่ไม่เรียนชั้นโลกุตระหรือชั้นหยั่งถึงอเทวนิยมอย่างของพุทธก็ล้วนฝึกอย่างที่คุณว่าทั้งนั้น ซึ่งในโลกก็ทำกันอยู่ ก็ช่วยได้ แต่มันไม่เที่ยงแท้แน่นอนสมบุรุษถาวรยั่งยืนจริงเท่านั้นเอง แต่ถ้าเขาศึกษาล้างกิเลสแบบพุทธที่เป็นอเทวนิยมเป็นโลกุตระ มีทฤษฎีอารยสัจ ๔ ปฏิบัติกันอย่างสัมมาทิฐิ ซึ่งกำจัดต้นเหตุถอนรากถอนโคนต้นตอเลยนี้ได้ มันก็ดีสัมบูรณ์สุดยอด แต่ถ้าเขาไม่ทำอย่างนี้ เขาจะควบคุมได้ข้างนอก ไม่ให้มันร้าย ก็ดีแล้ว มันก็จะได้ไม่เป็นภัยต่อสังคม สังคมโลกก็ต้องมีอยู่เป็นธรรมดา

ผศ. : แล้วอย่างที่บอกว่าคนนี้มีจิตบริสุทธิ์นี่นะครับ แล้วเขาจะมีลักษณะอะไร พฤติกรรมอะไร ที่แสดงให้เห็น

พ่อก่าน : อ้อ..ถ้าจิตบริสุทธิ์ก็คือจิตที่ไม่แสดงอาการโลภ โกรธ หลง ใจ เอภาษา่าง่ายๆ ถ้าแสดงเราก็พอรู้ว่า นี่มันโลภ นี่มันโกรธ นี่มันหลง แต่บางทีก็ยากเหมือนกันนะ เพราะว่าบางทีลักษณะอย่างนี้แสดงออกนี่เหมือนโกรธ แต่ความจริงไม่โกรธ เสียงดูว่าอย่างนี้ แต่ไม่ได้โกรธหรอก แต่ต้องดูต้องทำกรรมอย่างนี้เพื่อกำราบ เพื่อที่จะให้คนๆนี้ที่เขาเปลี่ยนแปลงเพื่อประโยชน์ของเขา ที่ทำเป็นดูอย่างนี้ แล้วจะบอกว่าท่านโกรธ ก็อย่าเพิ่งไปถือเอาอย่างนั้น เพราะยังตัดสินไม่ได้ หรือว่าท่านทำอย่างนี้ ท่านบอก เออ... เออ-เออ เอออันนี้ ดูตามกิริยาตั้งๆว่า เหมือนแสดงความอยากได้สิ่งนั้นสิ่งนี้ เพียงแค่เห็นกิริยาภายนอกแล้วจะบอกว่าไอ้โลก ...นี่ยังมีความโลก มันก็ดีความง่ายอย่างนั้นไม่ได้ จะไปตัดสินว่านี่คือคนโลก อาจจะไม่ใช้ก็ได้ ที่ท่านทำอย่างนั้นท่านไม่ได้โลก แต่ต้องทำงาน ต้องพูดอย่างนั้น ต้องทำอย่างนั้น เพื่องานส่วนรวม เพื่ออาศัยเหตุปัจจัยที่จะต้องทำงาน ที่จะต้องใช้ อะไรต่ออะไร เพราะฉะนั้นการที่จะไปอ่านว่าคนโลก คนโกรธ แต่จริงๆแล้ว ท่านต้องทำอย่างนั้นเพียงทำงานเพื่อหมู่ ไม่ใช่โลก ไม่ได้เห็นแก่ตัว ความจริงในใจเป็นเรื่องร้าย ถ้าคนสะอาดแล้วเขาไม่ทำ พฤติกรรมแบบนี้เขาไม่ทำ เขามาก็เพื่อประโยชน์ส่วนรวม เพื่อประโยชน์ที่จะเป็นประโยชน์อะไรที่ควรทำ โดยเฉพาะกับตัวกับตน กับตัวเราเอง ไม่ทำเพื่อบำเรอตัวเองนี่ไม่ทำ ถ้าคบคุ้นกัน อยู่ด้วยกันไป อะไรนี้ จะดูได้ว่า มันจะไม่เป็น ถ้าคนที่ไม่มีแล้วสะอาดแล้วก็จะไม่เป็น แม้กิริยากายวาจา เหมือนโลกเหมือนโกรธก็ตาม

ชื่อใหม่ น.ส.แชนเดือน ลามุงคุณ
ชื่อเดิม น.ส.สมฤดี ลามุงคุณ
พี่น้อง ๘ คน เป็นคนที่ ๔
ภูมิลำเนา จ.นครพนม
เกิด ๑๐ เมษายน ๒๕๐๐
สถานภาพ โสด
การศึกษา อนุปริญญา ศิลปศาสตร์ การจัดการทั่วไป วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาจ.นครพนม
อาชีพเดิม ค้าขาย (น้ำเต้าหู้ ปาท่องโก๋)

พบอโศกขณะเรียนอยู่เมื่อปี ๒๕๓๑ เพื่อนพาไปเที่ยวที่สันตืออโศก ได้สนทนากับสมณะ ประทับใจธรรมะที่ไม่เหมือนที่อื่น หลังจากนั้นได้มีโอกาสไปอาศัยอยู่กับญาติ ซึ่งมีบ้านอยู่ใกล้กับ สันตืออโศก ได้ยืมหนังสือและเห็นพระกรรมมาฟังเป็นประจำ เริ่มหัดกินเจเจี๋ย หัดเป็นผู้ให้และให้แรงงานฟรี

เดิมขณะเรียนอยู่ก็มีอาชีพขายน้ำเต้าหู้และปาท่องโก๋ เมื่อเรียนจบก็ยังคงทำอาชีพเดิมอยู่ และปฏิบัติธรรมไปด้วย ต่อมาหยุดขายวันอาทิตย์ เพื่อพาพี่สาวไปวัดด้วยกัน และสุดท้ายก็เลิกขายน้ำเต้าหู้และปาท่องโก๋ แม้อยอดขายจะดีมากก็ตามเพื่อเข้ามาอยู่ในวัด โดยเลือกมาอยู่ที่ชุมชนราชธานีอโศก ปี ๒๕๓๙ เป็นนิสิต ม.วช. (สัมมาสิกขาลัยวังชีวิต) รุ่นบุกเบิก ช่วยงานโรงครัวเป็นหลักโดยมีหน้าที่หุงข้าวให้คนในชุมชนและผู้เข้ามาอบรมรับประทาน งานรองคือการทำกิจกรรมไร่สารพิษ งานที่สนใจศึกษา ค้นคว้าอยู่เป็นประจำคือ การทำน้ำสกัดหมักชีวภาพทั้งอุบะและบรีโอบะ

➤ **ปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติธรรม** การลดกิเลสไม่ทันเพราะเป็นเรื่องยากและลำบาก

➤ **แนวทางแก้ไข** ทำใจวางใจไม่ใจร้อน ยอมรับความจริงแล้วค่อยๆแก้ไขไป และเอางานเป็นกสิณ รับผิดชอบงานให้ดีขึ้นเรื่อยๆ

➤ **ข้อปฏิบัติที่คิดว่ายากที่สุด** การลดกิเลสอัตโนมัติ และอวิชชา(ความไม่รู้)

➤ **คติประจำใจ** ความสมดุลของชีวิตที่ต่อเนื่องจะก่อให้เกิดความสมดุลของชีวิตได้

➤ **เป้าหมายชีวิต** ผู้มีศีลสมบุรณ์จะทำให้ชีวิตพบกับความประเสริฐ ความสุขที่ยิ่งใหญ่

➤ **ข้อคิดข้อฝากให้หมู่กลุ่ม** ทำอะไรทำให้จริงจัง ก็จะได้ผลตอบแทนที่คุ้มค่าที่เดียว
 ทำจริงได้จริง ทำเล่าได้เล่น

ไฟในมัทธา

ใหม่ในมัทธาไฟแรง
 เครื่องวัดรับจับไฉ
 ฆาตฉนัฏบรลุธรรม
 เปล่งนชื้อตังอิกก
 ฆ่านไปไฟเริ่มมอด
 กองไฟไรทันงาม
 กรรมฐานเริ่มงานน่งอน
 กล่อมแกลุ่ม่างกลักลิน
 ทอเกิดไฟในมัทธา
 ระทมทุกท่งมไ้
 สร้างทีนในทองไฟ
 ประมาณใหม่ใสใจจำ

สาดส่องนแจบสว่างไสว
 กรรมฐานใหม่ก็มากมี
 สุขเลิศล้ำดีมต่ำ "ดี"
 จะได้ดีพร้อมรูป-นาม
 ใจเริ่มทอดไมได้ถาม
 เหลือนแต่นามไฟไรทัน
 เท็จฉนัดฉ่นทุกฉนวันฉน
 แสนฉนฉนฉนฉนฉนฉน
 นฉนฉนฉนฉนฉนฉนฉน
 ต้องฉนฉนฉนฉนฉนฉน
 ทีทฉนฉนฉนฉนฉนฉน
 รัชษฉนฉนฉนฉนฉนฉน

♣ ส.ญ.ฉฉฉ

ศาสตร์และศิลป์

สวัศตีปีใหม่กลางไพรพฤษ
 หุบเขาสีกน้ำค้ำปรอยดอยแพ่งค่า
 จันทรข้างแรมเลื่อนกลางจางลับตา
 มือเท้าชาเย็นน้ำทุกค้ำคิน

ไม่ย่อหย่อนวิริยะละกิเลส
 อ่านสาเหตุเวทนาพาจิตตื่น
 เรียนพระธรรมพระวินัยให้ยั้งยืน
 ความสดชื่นอยู่ที่ใจทำให้ตน

ย่างกรวดดินหินคมระบมเท้า
 ก่อนรุ่งเช้าลงจากภูสูงถน
 บินชบาตเดี๋ยวดายหักทายคน
 สุขกมลตั้งนน้อยบินลอยไป

พ่อท่านผู้รู้ฉลาดศาสตร์และศิลป์
 ลูกจดจำทั้งสิ้นเป็นนิสัย
 อายุพ่อเจ็ดสิบสองฉฉฉฉฉฉ
 เพียรล้างใจใสสะอาดปราศฉฉฉฉฉฉ

♣ ส.ฉ ฉฉฉฉฉ

๓๑ ๕.ค. ๒๕๕๗

ดสิ้นสงบ พบสว่าง

ดสิ้นสมุทรสุดเห็นมาเยียมฝั่ง
 เตสื่อนประดิงดสิงโตมกระโหมหาญ
 ทลายกันสิ้นสวารรต์ไฉวันฉฉ
 ตรีวิษณยานฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉ
 หาดสลดหมดไสไรฉฉฉฉฉฉ
 ทรพย์วิบัติมดสมยใจฉฉ
 มองน้ำหนักหลักฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉ
 เหลือมรรดาต่อฤศสให้ยลเยฉฉ

♣ ฉฉฉฉฉ ฉฉฉฉฉ

◆ หัวเขา – เสาวเรือน

คิดถึง ท้องนา – ป่าร้าง เจ้าทวย เขากาง
 กินฟาง ลอมใหญ่ ไกลเรือน
 ตัวมัน เป็นควาย ผีอกผีอน ดำด่างดวงเดือน
 เป็นเพื่อน ทำนา ช้านาน
 หน้านา ช่วยขำ ไทหว่าน แดดฝน กร่างร้าง
 ลากคราด ดึงผาด นานปี
 ลมโชย เกี้ยวรวง ครานี้ ฟ่อนข้าว จากดี
 หน้าที เจ้าทวย ลุยท่า
 กองเทิน พระเนิน เดินย่ำ เม็ดเหลือง ร่วงพรำ
 น้อมนำ ดินเหย้า เข้าฉาง
 เสรีจนา ทวยยืน กลิ่นฟาง ผลิตผล จากสร้าง
 เมื่อยคาง ยังดี มีกิน
 เลยล่อง ยี่สิบ- ปียิน เสียงกลอง วัดอินทร์ฯ
 หนั่งเจ้า ทั้งสิ้น ดันดั่ง
 ได้...หนอ ชีวิต อนิจจัง เหลือเพียง ความหลัง
 ตัดฝง ลบยาก จากใจ
 คดข้าว จากหม้อ ที่ไผ่ สะท้อน ย้อนไป
 หวนให้ คะนิง ถึงทวย
 ก่อนนั้น เคยพา ขำลุย ขี้หลัง เป่าลุย
 ฮาฮุย ขำมน้ำ ลำคดลอง
 เอนหลัง ฟิงฝา เรือนจ้อง น้ำตา ข้านอง
 หม่อมอง หัวเขา – เสาวเรือน

♣ ทอง ๑๐๐%

☀ มรณานุสสติ

เจริญธรรมนำสร้างทางพ้นทุกข์
 เจริญสุขด้วยศีลดีที่รักษา
 สมาธิสติดีมีปัญญา
 วิปัสสนาพาพบสุขทุกคืนวัน
 ชีวิตนี้เหนื่อยนี้กลัวอย่าชักช้า
 צרเร่งหาที่พึ่งตัวอย่ามัวฝัน
 การเกิดนี้มีอยู่เรารู้กัน
 ความตายนั้นวันใดหนอประจักษ์เลย
 เข้าเห็นอยู่หลุดหลุดสายพลัดพราก
 เทียงนี้หากร่วมวงข้าวลูกเต้าเฉย
 บ่ายเย็นม้วยมรณานิจาเอา
 กลางคืนเคยเคล้าคดลองขอเข้าตาย
 โฉชีวิตอนิจจังช่างไม่เที่ยง
 ยากหลีกเลี่ยงการเกิดดับและดับหาย
 เพราะโมหะฉวีชชาวมอง
 การเกิดตายในวัฏฏะจะยาวนาน

♣ ฉนาตาริก

ฟ้าดาว

คราวดับแสง

★ ฟ้านี้เคยมีดาวพรายพรายแสง
ส่องประกายรายรุ่งแรงอย่างแข็งขัน
“ฟ้าดาว” นามเธอนี้ที่ล้ำค่า
ต้องมียันพรากจากไปไม่กลับคืน
อุทาหรณ์เตือนใจให้รุ่นหลัง
อย่าประมาทให้ระแวงรังเกียจ
ศีล-สมาธิ-ปัญญาตั้งให้ยั่งยืน
อุบกรายคืนสู่หนทางตั้งฟ้าดาว

วัน พุธที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๔๘ เวลา ๑๒.๐๐ น. เรามิเวลาไปเยี่ยม**คุณฟ้าดาว นาวาบุญนิยม** ที่โรงพยาบาลประจำจังหวัดนครปฐม หลังจากกลับจาก “ซัปดาห์บุญ” ชาวใต้กรณีคลื่นยักษ์ สึนามิถล่มแล้ว ก่อนหน้าจะไปได้ ได้เยี่ยมครั้งหนึ่งขณะที่เธอพักอยู่ที่ ๙ ไร่ ปากทางเข้าพุทธสถาน ปฐมมอโคก ทราบจากผู้ที่ไม่ได้ไปได้ว่าอาการทรุดหนัก ต้องพาเข้าโรงพยาบาลอีกครั้ง หมอบอกกล่าวถึงอาการชัดเจนว่าคงอยู่ได้ประมาณ ๒ เดือน และทุกซ์เวทนาขันธแสนสาหัส ทำให้เราคิดว่าน่าจะเข้าไปแนะนำวิธีการปลดปล่อย เข้าให้ถึงจุดปลงวาง หยุดสงบนิ่ง เพื่อทำให้พ้นทุกซ์จากขันธทั้ง ๕ ที่เป็นภาระอันหนัก ไม่มีสิ่งใดยิ่งกว่าได้เร็วขึ้น

ก้าวแรกเมื่ออย่างเข้าห้องพิเศษที่เธอพักรักษาตัวที่ร.พ. เห็น**คุณพอลตา**ช่วยดูแลด้วยความใส่ใจอย่างยิ่ง จึงเข้าไปจับมือเธอแล้วพูดให้ฟังด้วยภาษาสั้นๆ กระชับๆ สะกิดให้เธอระลึกถึงวิธีการที่เธอเคยฝึกมา ด้วยแน่ใจว่าเธอต้องทำได้

จริงดังคาดคิด เธอทำได้จริงๆ ทราบว่าเธอละร่าง
แล้วเวลา ๑๕.๐๐ น. กำลังจะนำมาบรรจุลงในที่วางรออยู่ใต้
ศาลาเสียงแล้ว

ตลอดระยะเวลา ๒๐ กว่าปี(๒๕๒๔-๒๕๔๘)ที่เธอ
มาเป็นชาวโอศก เธอสวมตำแหน่งแม่ทัพหน้ากองอาหารมังสวิรัต
โดยไม่มีการแต่งตั้ง ไม่ว่าจะเป็นร้านมังสวิรัตหน้าพุทธสถาน
แห่งใด งานที่เราเคลื่อนตัวไปนอกสถานที่ที่ไหนๆ แม้แต่
งานขอแรงจากรายบุคคลที่ต้องการความช่วยเหลือในเรื่องนี้
ฟ้าดาวไม่เคยปฏิเสธ กลุ่มนักศึกษาผู้ปฏิบัติธรรมรุ่นแรกๆ
งานรามบุญชาครธรรมตลอดรอดฝั่งได้ในเรื่องโรงบุญ ฟ้าดาว
ทำหน้าที่ประหนึ่งนักศึกษารามฯระดับหัวหอก โดยเราเองก็
เข้าใจว่าเขาเป็นศิษย์เก่าจบจากสถาบันนี้ด้วยซ้ำ ทราบภายหลัง
ขณะงานฌาปนกิจแล้วว่า นศ.ปธ. ยกตำแหน่งกิตติมศักดิ์
ให้มานานแล้ว จึงไม่ต้องสงสัยว่าทำไม ในวันฌาปนกิจ
นักศึกษารามฯมาค้ำหมากันมากมาย ตั้งแต่รุ่นแรกๆเป็นต้น
แม่แต่งงานปีใหม่ งาน ๕ ธันวาคมหาราช ฟ้าดาวจะไม่ละเลยใน

การไปร่วมแรงร่วมใจกับเขา **อะไรที่หมู่เรียกร้อง ญาติธรรม
ต้องการ เธอจะช่วยทันที** รถคันเล็กๆเก่าๆโทรมๆของ
เธอไม่หนอยแหยงที่จะรับใช้ทำประโยชน์แก่ผู้ป่วยเจ็บ ผู้มี
ธุรกิจจำเป็นเดินเรื่องงานส่วนรวม แม้สภาพรถจะฝุ่ๆพังๆ
แต่คนขับเจ้าของก็ยังยิ้มแย้มแจ่มใสด้วยความเต็มใจ
บริการทุกเวลา

เราได้เห็น จำภาพที่เธอขะมักเขม้น **ลักษณะ
“ตื่นก่อน ทำก่อน เก็บก่อน นอนทีหลัง”** ด้วยความเบิกบาน
ไม่เหลืออะไรตกค้างให้คนอื่นต้องมาคอยตามอีก อันเป็น
ลักษณะของู้ทำงานแบบ “การงานไม่อากุส” นอกเหนือ
จาก “ฉันทะในการทำงาน” แล้ว ซึ่งภาพเช่นนี้แหละที่
ทำให้เธอเป็นที่รักของทุกคนเพราะเธอทำงานอย่างอ่อนน้อม
เกรงใจคนอื่น พยายามระวังในการเบียดเบียนเขา

บางครั้งเธออาจจะเหนื่อย ถ้า อ่อนระอาบ้าง
จากองค์ประกอบ สิ่งแวดล้อม เหตุการณ์ที่กระหน้าโถมมา
เพราะเธอไม่อยากพลาดจากงานกุศลทุกชนิด แต่ข้อ
จำกัดเรื่องสุขภาพย่อมมีเป็นพื้นทุกคน เธอก็ยินดีเพิ่ม
ความพากเพียร อุตสาหะยิ่งขึ้น อาจไม่ได้ตั้งใจต้องการใน

บางคราว ก็ได้แต่ระบายทุกข์ด้วยน้ำตา **เข้าลักษณะปฏิบัติธรรมด้วยน้ำตานองหน้า แต่ไม่ระอาในการเจริญกุศลกรรม** ซึ่งเป็นลักษณะดีที่พระพุทธองค์สรรเสริญ

ความประหยัด มัธยัสถ์ รู้จักปกครองตน รักษาพรหมจรรย์ไม่ถ่วงวายเรื่องโลกียวิสัย เกี่ยวกับเพศตรงข้าม ความรักในครอบครัว ความกตัญญูต่อบุพการี ความศรัทธาในศาสนา ความมั่นคงหนักแน่นในการปฏิบัติ ปลดภาระ พ้นจากกองทุกข์ ทำให้เธอประคองตัว ประคองใจในอุโบสถศีลได้ ทั้งๆที่รอบด้านในการทำงาน จะมีเพศตรงข้ามร่วมทำงานอยู่ด้วยเป็นธรรมดาเสมอ **เธอเป็นพี่สาวสำหรับผู้ชายที่อ่อนกว่า เป็นน้องสาวของผู้ชายที่อายุมากกว่า เธออดพ้นจาก “ราคะภัย” ตัวนี้ได้**

เพราะพื้นฐานของเธอในเรื่องความเสพคันทนาการ วัตถุมณีบุญเติมมาพอ และไม่ปล่อยปละละเลยที่จะสร้างเพิ่มเติม **เธอมีปกติยินดีรับฟังนักบวช รับขุมทรัพย์ด้วยความคารวะ** เพราะเธอได้ฝึกตน มีสิ่งหนุนนำในการตั้งตนอยู่บนความลำบากตั้งแต่เด็ก จากคำบอกเล่าของบรรดาพี่น้อง แม่ของเธอ จึงนับว่าเธอเกิดมาเพื่ออบรมตน สิ่งสมบุญแท้ๆ

เรื่องราวการดำเนินชีวิต วิธีปฏิบัติธรรมของเธอ ตั้งแต่ปี ๒๕๒๔ มาถึงปี ๒๕๔๘ มีมากมาย คงจะได้อ่าน ได้ฟังจากบุคคลต่างๆที่ใช้ชีวิตใกล้ชิด อยู่รอบข้าง แวดวงวิถีชีวิตของเธอคนอื่นๆแน่ เพราะการเขียนถึงเธอผู้เป็น “ดาวในใจ” เพื่อฝากอนุสรณ์ไว้ในรูปนี้มีมาก ที่ถ่ายทอดมาทั้งหมดนี้ เป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น เพื่อให้เกิดข้อคิดสะกิดใจ น้อมนำมาปรารภตน ปรารภธรรม

ว่า “วันคืนล่วงไป ขณะนี้เรากำลังทำอะไรกันอยู่ โลกถูกเป็นไฟอยู่แล้ว โจนไม่แสวงหาแสงสว่าง”

ชีวิตของสรรพสัตว์ ไม่ยั่งยืนไปกว่าภาชนะดินหกรอก ต่อให้รับการเสกสรรค์ปั้นแต่งวิเศษวิโส เพียงใด ก็ไม่พ้นความเน่าเปื่อย สลายลงได้

ฉะนั้นทุกครั้งที่มีผัสสะใดๆ มากกระทบกระทั่ง ใจของเราต้อง“ระลึกได้”รู้เท่าทัน และ “ทำใจให้ดี” พร้อมกับ “ทำดีให้ได้” เพื่อเราจะได้ฝากดีไว้เป็นมรดกโลก อันเป็นมรดกที่ประมาณค่ามิได้เลย ดัง “ปัจฉิมโอวาท” จากพระบรมศาสดาก่อนจะดับขันธปรินิพพานว่า “สังขารทั้งหลายทั้งปวงไม่เที่ยง ท่านทั้งหลายจงยังประโยชน์ตน ประโยชน์ท่าน ด้วยความไม่ประมาทเถิด”

เขียนด้วยจิตตฤทธิให้แด่ คุณฟ้าดาว นาวาบุญนิยม

ด้วยคารวะในธรรมนั้น

จาก “เสฏฐชน”

ทุกสิ่ง ที่ ฟ้าดาว ได้ทำไว้
บอกให้ได้ ต่อใคร ได้รู้เห็น
ยี่สิบกว่าปี ที่ฟ้าดาว ได้บำเพ็ญ
ทุกคนเห็น รู้จัก รักฟ้าดาว

ฟ้าดาวเป็น คนที่ เสียสละ
ทั้งมักน้อย สมณะ เกินกว่ากล่าว
น่าจะมี อายุ ยิ่งยืนยาว
แต่ฟ้าดาว ก็ต้องพราก จากเราไป

ฟ้าดาวนั้น มุ่งมั่น ขยันยิ่ง
เธอเป็นหญิง เปี่ยมศรัทธา จะหาไหน
เป็นแม่งาน เข้มแข็ง แกร่งเกินใคร
งานปีใหม่ งานพุทธา ฟ้าดาวลุย

ฟ้าดาวคือ ผู้มักน้อย และสันโดษ
เป็นสาวโสด เบิกบาน ผ่านฉลุย
ไม่ต้องนอน ก็หลับ ได้ไม่ใช่คุย
บางวันลุย เมื่อยพับ หลับคางาน

ฟ้าดาวรัก เป็นห่วง คอยห่วงทัก
เห็นนักเรียน ที่รัก ก่อนกลับบ้าน
ยิ้มผมแดง ผมสี ขี้จ๊กรยาน
รับรายงาน สมณะ ช่วยเตือนตึง

เด็กปิดเทอม ทุกที มีของฝาก
ก็เพราะอยาก ให้กินมังฯ ทั้งชายหญิง
จึงจัดหา ของให้ ด้วยใจจริง
ทุกทุกสิ่ง ช่วยเหลือ เอื้ออำนวย

ก่อนป่วยไข้ ไม่สบาย ในครั้งนี้
เหมือนไม่มี ที่ทำ ว่าจะป่วย
ทำอันว่า ช่วยแจกทาน บ้านคนรวย
เธอทำด้วย ใจเต็ม และเต็มใจ

ทั้งแยกไป ใครมา อาต่อนรับ
ซาบซึ้งกับ แววดา อัชฌาสัย
ชาวมาเลย์ ได้หวัน หรือคนไทย
เงินแผ่นดินใหญ่ ส่งภาษา อาช่วยแปล

มาทราบข่าว อีกที หลังปีใหม่
ฟ้าดาวไป กตัญญู คุณแลแม่
น่านับถือ ลูกเช่นนี้ ดินกแล
บูชาแม่ ฟอนัน ตราบวันตาย

ได้ยื่นข่าว ของอา ครั้งล่าสุด
ฟ้าดาวทรุด อ่อนเพลีย เสียเลือดหลาย
ทั้งอาเจียน ทั้งสำรอก ออกมากมาย
แถมยังถ่าย เลือดดำดำ ตามออกมา

อันตามัน วิปโยค โลกโศกเศร้า
อโศกเรา ไปซบขวัญ กันถ้วนหน้า
แต่ข่าวร้าย เสียญาติธรรม ก็ตามมา
อนิจจา ฟ้าดาว จากเราไป

ส.เด่นตะวัน

กว่าจะถึง
อรหันต์

 โดย...นวมนุทา

 คำเตือนตีมีคำแพง
ตุลฑิมแพงต้ดยปฏัก
เกิดล้ำนิกต้ย้งนั๊ก
ต้่นไถ่รักต้รั๊กในธรรม

พระวิฑฒนเถระ

ในสมัยของพระพุทธเจ้าองค์สมณโคดมนั้น พระเถระนี้เกิดในตระกูลของคฤหบดีแห่ง
ภารุกัจฉนคร มีชื่อว่า **วิฑฒน** มารดาจึงได้รับการเรียกขานว่า **วิฑฒนมาตา**

วันหนึ่ง วิฑฒนมาตาได้ไปฟังธรรมในสำนักของภิกษุณี แล้วบังเกิดความศรัทธาแรงกล้า
ปรารถนาที่จะออกบวช ดังนั้นจึงได้ฝากวิฑฒนบุตรชายให้พวกญาติช่วยเลี้ยงดูแทน ตนเองจึงได้ออก
บวชอาศัยอยู่ในสำนักของภิกษุณี บำเพ็ญ(เพิ่มพูน)ปฏิบัติธรรม วิปัสสนา(การฝึกอบรมปัญญา
ให้เกิดความรู้แจ้งเห็นจริง) จนกระทั่ง**บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์องค์หนึ่งในโลก**

ครั้งเมื่อวิฑฒนมาตพเติบโตเจริญวัยรู้เดียงสาแล้ว ก็ได้ออกบวชกับ**พระเวฬุทันตเถระ**
บวชแล้วได้ศึกษาเล่าเรียนในพระพุทธพจน์ได้มาก เป็นพหูสูต(ผู้มีความรู้มาก) เป็นธรรมกถึก(นักเทศน์)
เชี่ยวชาญในคันถุระ(การศึกษาเรียนรู้พระคัมภีร์)

มีอยู่วันหนึ่ง ภิกษุวิฑฒนมุ่งหมายจะไปเยี่ยมภิกษุณีผู้เป็นมารดา แล้วรีบร้อนไปด้วย
ความคิดที่ตะหนงตนว่า

“เราได้ศึกษารธรรมมามาก มีความรู้ยิ่งในภายใน ฉะนั้นเราจะไปเยี่ยมมารดาแต่ผู้เดียว”

เมื่อได้พบกับพระวัชระสมาธาเถรีที่สำนักภิกษุณีแล้ว กลับถูกภิกษุณีมารดาติติงทักท้วงว่า
“เพราะเหตุใดสำคัญยิ่งใหญ่นัก ท่านผู้มีความรู้ยิ่งในธรรม ผู้เป็นธรรมกถึก จึงได้มาที่นี่
แต่เพียงผู้เดียวเล่า

ดูก่อนท่านวัชระผู้เป็นบุตร **กิเลสจุกหมุ่ไม่ในปาย่าได้มีแก่ท่านในโลกในกาลไหนๆเลย**
ท่านอย่าเป็นผู้มีส่วนแห่งทุกข์รำไป เพราะมุนี(นักบวชผู้รู้แจ้งเข้าถึงธรรม)ทั้งหลายเป็นผู้ไม่หวั่นไหว
ตัดความสงสัยเสียได้ เป็นผู้มีความเยือกเย็น ถึงความฝึกฝนแล้ว ไม่มีอาสวะ ย่อมอยู่เป็นสุข
ฉะนั้นท่านพึงเพิ่มพูนมรรคผล เพื่อการบรรลุทัศนะ(การเห็นแจ้ง)อันวิเศษ เพื่อกระทำ
ที่สุดแห่งทุกข์เกิด”

ภิกษุวัชระได้ฟังคำตักเตือนอย่างนั้น จึงถามว่า

“ข้าแต่ภิกษุณีผู้เป็นมารดา ผู้มีความแก่ล้ากล่าวสอนเนื้อความนี้ **เข้าใจว่าปา(กิเลส)**
คือความรักในบุตรย่อมไม่มีแก่ท่านแล้วหรือ”

พระเถรีได้ฟังความสงสัยนั้นแล้ว ก็ประกาศมรรคผลของตนว่า

“ดูก่อนท่านวัชระ **สังขาร(ความคิดปรุงแต่ง)อย่างใดอย่างหนึ่ง ที่เป็นสังขารเลวแม้ชั้น**
อุกฤษฏ์-ปานกลาง-เล็กน้อยย่อมไม่มีแก่เรา เพราะอาสวะ(กิเลสที่หมักหมมในสันดาน)ทั้งปวงของเรา
ผู้ไม่ประมาทเพ่งอยู่ ได้หมดสิ้นไปแล้ว วิชชา ๓ (ความรู้แจ้งที่พาพ้นทุกข์คือ ๑. บุพเพนิวาสานุสสติ-
ญาณ = ความรู้ที่ระลึกชาติของกิเลสตนได้ ๒. จุตูปปาตญาณ = ความรู้การเกิดและดับของกิเลสได้
๓. อาสวักขยญาณ = ความรู้การหมดสิ้นไปของกิเลสได้) เราได้บรรลุแล้ว คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า
เราได้ทำเสร็จแล้ว”

เมื่อพระเถรีแจ้งอรหัตตผลกับการทักท้วงแล้ว ทำให้ภิกษุวัชระบังเกิดธรรมสังเวช(เกิด
สำนึกดีจากความรู้สึกสลัดใจในสิ่งที่ไม่ดี) คิดได้ว่า

“เราทำกรรมที่ไม่สมควรแล้วหนอ พระเถรีผู้เป็นมารดาของเรา **แหงเราด้วยปฏิภัก(ไม้ที่ฝัง**
เหล็กแหลมที่ปลายใช้แทงสัตว์พาหนะ)อันใหญ่หนอ ได้กล่าวถ้อยคำอันเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง
เหมือนคนที่คอยช่วยเหลืให้แก่กัน”

ดังนั้น หลังจากฟังคำพร่ำสอนของพระเถรีแล้ว จึงกลับไปยังวิหารของตน ทำจิตให้ดำเนิน
ไปแล้วด้วยดี ด้วยความเพียรยิ่ง ไม่เกียจคร้านตลอดทั้งกลางวันและกลางคืน มีจิตตั้งมั่น กระทั่ง
ปลอดโปร่งจากโยคะ(กิเลสที่ผูกใจให้ติดอยู่ในกาม-ภพ-ทิวณฺธิ-อวิชชา) บรรลุสันติอันสูงสุด สำเร็จเป็น
พระอรหันต์

พระวัชระเถระมีวิชชา ๓ ได้เห็นอมตธรรม ชนะเสนาแห่งมารทั้งหลาย อาสวะทั้งภายใน
ภายนอกทั้งหมดตัดขาดได้แล้ว ไม่เกิดขึ้นอีกต่อไป สงสารคือความเกิดความตายสิ้นแล้ว บัดนี้ภาพใหม่
ไม่มีแล้ว

◎ **นามพุทธ**

อังคาร ๘ ก.พ. ๒๕๔๘

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๖ ข้อ ๓๓๙, ๔๖๓)

อรรถกถาแปลเล่ม ๕๒ หน้า ๙๒

อรรถกถาแปลเล่ม ๕๔ หน้า ๒๙๓)

รายงาน

จาก

ชุมชนลีเกอ

สันติอโศก

ประจำเดือนมกราคม ๒๕๔๘

เดือนแรกแห่งปี ๔๘ มาพบข้อหมักกับคววม-
สะเทือนขวัญของมวลมนุษยชาติ เนื่องจาก
คลื่นยักษ์สึนามิตล่ม ๖ จังหวัดภาคใต้ของไทย
และภูมิภาคในแถบอันดามันเมื่อปลายปีที่ผ่านมา
ยังคงวามเสียหายอย่างมหาศาลของมนุษยชาติ
เท่าที่เคยมีมา

แต่ในคววมเสวยชัยบางที่ก็กลายเป็นผู้ของ
กาชเกิดขึ้นของสิ่งดีงามได้เช่นกัน ชาวอโศกทั้งเด็ก
ผู้ใหญ่ สมณะ สิกขมาตุ ๗๐๐ กว่าชีวิต ถือโอกาส
เดินทางไปช่วยเหลือชาวใต้ ทั้งช่วยเหลือแบ่งปัน
คววมทุกสิ่งจากผู้ประสบภัยคลื่นยักษ์สึนามิ ในนาม
สภานันท์บุญนิยม โดยอาศัยต้นทุนแห่งกาชพิภพคือ
กาชให้ชีวิตอย่างเรียบง่าย สมณะ เป็นอยู่อย่าง

เกื้อกูลกัน ทำให้เขา
เห็นเป็นไ้เขาดู อยู่
รวมทุกสิ่งสำบากกับเขา
อย่างญาติมิตร เป็นพล
ให้ผู้ประสบภัยสึนามิ
เกิดขวัญกำลังใจที่
ดีงามขึ้นอย่างมากมา
งานนี้ไ้พิสูขนี้

กาชปฏิบัติชชวมชชิ่งในภาคสนามของพวกเราได้
เป็นอย่างดี

เหตุการณ์เดือนนี้

อา.๒ ชาวสันติอโศกเดินทางกลับจากร่วมงาน
ปีใหม่'๔๘ ที่บ้านราชา

จ.๓ นักเรียน สส.สอ.เดินทางกลับจากร่วม
งานปีใหม่'๔๘ ที่บ้านราชา

พ.๕ บ่าย ๓ โมง ประชุมชุมชนในวาระ
พิเศษเรื่องการไปช่วยข่วยชาวใต้ ที่ประสบภัยจาก
คลื่นสึนามิว่าจะไปอย่างไร ไปทำอะไร โดยมี
พล.ต.จำลอง ศรีเมือง ร่วมประชุมด้วย และมี
พ่อท่านเป็นประธาน

ส.๘ นักเรียน สส.สอ. ม.๑-๒ ไปทัศนศึกษา
เนื่องในวันเด็กแห่งชาติ

อา.๙ ชุมชนสันติอโศก จัดงานวันเด็ก'๔๘

-ประชุมสถาบันบุญนิยม และได้เชิญคุณณรงค์ โชควัฒนา มาบรรยายเกี่ยวกับภาวะเหตุการณ์บ้านเมืองให้ชาวชุมชนฟัง

จ.๑๐-พถ.๒๐ ชาวชุมชนสันตโศก ทั้งเด็กผู้ใหญ่ ๑๐๐ กว่าชีวิต เดินทางไปซั้วขัวญชาวไต (แบ่งปันความทุกข์จากผู้ประสบภัยคลื่นยักษ์สึนามิ) ที่ อ.ตะกั่วป่า จ.พังงา ร่วมกับเครือข่ายชาวอโศกทั่วประเทศ ร่วม ๗๐๐ กว่าชีวิต ในนามสถาบันบุญนิยม

อ.๑๑ สมณะ ลิกขมาตุ ๖๘ รูป ช่างภาพ ๒ คน และ พล.ต. จำลอง ศรีเมือง รวม ๗๑ ชีวิต เดินทางไปซั้วขัวญชาวไต ที่ อ.ตะกั่วป่า จ.พังงา โดยการบินไทย เที่ยวบิน ทีจี ๒๐๓

เวลา ๙.๑๐ น.
ลงสนามบินภูเก็ต
พถ.๒๐ สมณะ
ลิกขมาตุ และ
ญาติโยมส่วนหนึ่ง

รวม ๑๒๐ ชีวิต เดินทางกลับจากซั้วขัวญชาวไต โดยเครื่องบินทหารของกองทัพอากาศ

ศ.๒๑ นักเรียน สส.สอ. ม.๖ เดินทางไปเข้าหลักสูตรฝึกฝนตน และช่วยเตรียมงานฉลองหนาวภูผาฟ้า น้ำ จ.เชียงใหม่ โดยรถไฟ

ศ.๒๑-อา.๒๓ ค่ายอบรมโครงการเข้าวัดปฏิบัติศีล ๘ ครั้งที่ ๓๙ (รวมพลคนรักความเป็นผู้ใหญ่)

พถ.๒๗ ชาวชุมชนเดินทางไปร่วมงานฉลองหนาว ครั้งที่ ๓ ที่ภูผาฟ้า น้ำ จ.เชียงใหม่ (ศ.๒๘-อา.๓๐ ม.ค.)

บอคิดสุดท้าย

ตรงที่คุ้นลั้ม

ตรงนั้นแหละคือ บุมทาร์พัย

 สมณะกัฏฐาย ปฟโธ

ปฐมอศอก

ประจำเดือนมกราคม ๒๕๕๘

หลังจากงานปีใหม่ ๒๕๕๘ ที่บ้านชาวเมืองเหนือ ที่เดิมเคยมีงานประชุมงาน “ขับขานหมู่พี่น้องชาวไร่” งานทุกงานจะขับเคลื่อนไปได้ด้วยดี อยู่ที่ การศึกษาหาข้อพระคัมภีร์ของ ตกลงแบ่งงาน การขับพิติตบ

เหตุการณ์ทั่วไป

จ.๑๐ พี่น้องญาติธรรมทุกทั่วสารทิศ มารวมตัวที่ปฐมอศอก เวลา ๑๘.๐๐ น. เริ่มเดินทางโดยขบวนรถบัส ๑๒ คัน ติดตามด้วย รถ ๖ ล้อ รถตู้ รถปิคอัพอีกกว่าคัน เป็นขบวนยาวอย่างสวยงาม เป็นภาพที่น่าประทับใจมาก ส่วนหมู่สมณะ-สิกขมาตุเดินทางโดยเครื่องบินในวันรุ่งขึ้น ที่สนามบินทหารอากาศ

ศ.๑๔ สมณะและชาวชุมชน เดินทางไปร่วมงานศพคุณแม่พันธ์ บูรณกิติ ซึ่งเป็นแม่ของคุณซึ่งบุญ และคุณเม็ตฝน ประชุมเพลิงที่วัดอัมพวัน อ.เสลภูมิ จ.ร้อยเอ็ด

พ.๒๐-ศ.๒๑ สมณะเสียงศีล ชาตวโร รับกนิมนต์ไปแสดงธรรมที่ สถาบันฝึกอบรม ผู้นำฯ จ.กาญจนบุรี

ศ.๒๑ เวลา ๐๗.๐๐ น. มีการประชุมเรื่องการป่วยโรคเมะเร็งของคุณฟ้าดาว โดยมีพ่อท่าน

เป็นประธาน ผลของการประชุม คุณฟ้าดาว ควรได้รับการดูแลที่โรงพยาบาลอย่างดีที่สุด หลังฉัน พ่อท่านเดินทางไปเยี่ยมและกลับเข้าสันตอศอก

-หมู่เราทั้งหมดกลับคืนสู่ปฐมอศอก ส่วนญาติธรรมต่างจังหวัด แยกย้ายกันกลับสู่ชุมชนของตนด้วยสวัสดิภาพโดยทั่วหน้า

อา.๒๓ ครูกลั่นกรองและนายแผ่นฟ้า ขับรถ ๖ ล้อ พานักเรียนชั้น ม.๖ และชาวชุมชนไปเตรียมงานฉลองหนาวที่ภูผาฟ้า น้ำ เชียงใหม่

พ.๒๖ ส.เสียงศีล ชาตวโร เดินทางไปรับโล ผู้สร้างเสริมสุขภาพดีเด่น ด้านเกษตรอินทรีย์ที่จ.ระยอง

อาลัยฟ้าดาว สตรีเหล็กแห่งกองทัพธรรม

อา.๒๓ เวลา ๑๕.๐๐ น. รับแจ้งจากร.พ. และผู้ดูแลว่าคุณฟ้าดาวเสียชีวิต

-๑๘.๐๐ น. ตั้งศพบำเพ็ญกุศลที่ศาลาวิหาร ๓ วัน

-๑๕.๐๐ น. แสดงธรรมหน้าศพ ๒๐.๓๐ น.
พ่อท่านแสดงธรรมก่อนเดินทางไปร่วมงาน
ฉลองหนาวที่ภูผาฟ้า

ตลอด ๓ วันของงานศพ ได้จัดรายการ
รำลึกความประทับใจในฟ้าดาวช่วงทำวัตร-ก่อนฉัน
และวันประชุมเพลิง แต่ละคนพูดเป็นเสียง
เดียวกันว่า “เธอขยัน อดทน เสียสละ มีน้ำใจ
ยอมเป็นผู้ให้ พร้อมเป็นผู้รับใช้ ไมโกรธ ไม่
เถียง ใจเย็น เธอเป็นคนตัวเล็ก แต่ทำงาน
ใหญ่ได้” ระยะเวลาแม่เธอไม่ค่อยแข็งแรง เธอ
ก็ยังลุยงานแบบสุดๆ

เธอเป็นเพื่อน เป็นพี่ เป็นน้อง เป็นศิษย์
เป็นลูก ครู และเป็นผู้รับใช้ที่ดี ด้วยประมวล
ความดีของเธออันมากมายนั้น ๑๕.๐๐ น. ของ
วันที่ ๒๖ ม.ค.๒๕๔๘ เพื่อนพี่น้องพี่
หลังไหลมาเพื่อขอมีส่วนร่วมในการประชุมเพลิง

เป็นการได้ให้กันครั้งสุดท้ายแด่ฟ้าดาว เธอจาก
ไปด้วยอายุ ๔๙ ปี

ผู้มาเยี่ยมชม

พ.๒๖ ปายโม่ง คณะนักศึกษาจากมหา-
วิทยาลัยราชภัฏ จ.อุตรธานี และอาจารย์จำนวน
๖๙ คน เข้าเยี่ยมชมชุมชนวิถีพุทธ

พ.๒๖-ศ.๒๘ นายสมศักดิ์ แสงประเสริฐ
ผู้อำนวยการโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์พนมทวน
จ.กาญจนบุรี นายบัญชาจร จันท์ธาดา ผู้อำนวยการ
โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ ๓๓ จ.ลพบุรี
นายสมจิตร์ ประดิษฐ์ รองผู้อำนวยการโรงเรียน
ศึกษาสงเคราะห์พนมทวน ซึ่งเป็นคณะ
กรรมการประเมินคุณภาพการศึกษาภายนอก
ในนามของ สมศ.(สำนักงานรับรองมาตรฐานและ
ประเมินคุณภาพการศึกษา องค์การมหาชน) มาประเมิน
คุณภาพการศึกษาโรงเรียนสัมมาสิกขาปฐมอโศก
สรุปผ่านเกณฑ์การประเมินทั้งหมด ๑๖ มาตรฐาน

การศึกษาในสังคมวันนี้งมงายเน้นให้คนเก่ง
มีความสามารถ แต่ขาดคุณธรรม สังคมจึง
เกิดปัญหาขึ้นมากมาย ดังคำสอนของหลวงปู่
พุทธทาส ว่า

“ศีลธรรมไม่กลับคืนมา โลกาวินาศ”

พ่อท่านเน้นย้ำเสมอ การศึกษาคน ต้องมี
ศีล ต้องถือศีล ปฏิบัติธรรม คือการศึกษาที่
ถูกทาง ดังโศลกธรรมที่ว่า

**“หลบแต่รอยก้าวหน้า ไบ่บ่บ่ศึกษาการลตกิเลส
กู่ประเทศไปได้”**

 ๑๕๓๖๖๖๖๖ ๑๕๓๖๖๖๖๖

ศิระขอโตก

ประจำเดือนมกราคม ๒๕๕๘

โลกที่เราอาศัยอยู่นี้ ชรามาทลงเร็วมาก
ทีเดียวย ดินฟ้าอากาศก็แปรปรวนผิดปกติทุกกาล
เดือนมกราคมนี้ น้ำจะเย็นสบาย แต่กลับร้อน
อบอ้าว ต้นไม้สลัดใบคลุมดิน น้ำหนอง
คลองบึงเริ่มเหือดแห้ง

ทำอย่างไรให้มนุษย์เราชะตาชีวิตอยู่โดย
เบียดเบียนธรรมชาติให้น้อยลงหนอ !

กิจกรรมชุมชน

ส.๑-๑๒ ชาวศิระขอโตกร่วมงานปีใหม่-
ตลาดอารีเย'๕๘

อ.๔ นร.สัมมาสิกขา เดินทางกลับหลังจาก
ช่วยเหลือบุญงานปีใหม่

ศ.๗ ประชุมสภานักเรียน เพื่อเตรียมงานวันเด็ก
-ครูและคณะอาสาสมัครการเล่นพื้นบ้าน เช่น
ตีจับ ไม้ตี กิ นวิบาก ฯลฯ

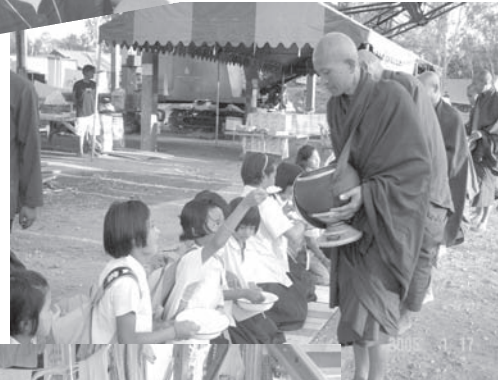
ส.๘ งานวันเด็ก ณ ศาลาบุญถ่วม เริ่มกิจกรรม
ก่อนนั้น ฟังโอวาทจากสมณะ สามเณร ลิกขมาตุ
ระหว่างนั้น มีรายการทนายปัญหา แจกรางวัล

-ภาคบ่าย สนุกกับการละเล่น ได้เห็นผู้ใหญ่
ลงมาเล่นกับเด็ก ให้เวลาแก่เด็ก เป็นความอบอุ่น
อย่างดี

๑๑.๙ ครู-ชาวชุมชน และนร.ม.ปลาย ส่วนหนึ่ง
เดินทางไปปฐมอโศก เพื่อร่วมชบวนชักขวัญชาวใต้

จ.๑๐ สมณะ ลิกขมาตุ แวะฉันอาหารที่
สิมาอโศก และเดินทางเข้าสันตืออโศก เพื่อรวมตัว
กับหมู่่นักบวช ๖๘ รูป มุ่งสู่ภาคใต้

อ.๑๑ พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ สมณะ
ลิกขมาตุ ช่างภาพ พล.ต.จำลอง ศรีเมือง และ
น.ส.ขวัญดิน สิงห์คำ รวม ๗๒ ท่าน ลัดฟ้าจาก
ดอนเมือง-สนามบินภูเก็ต โดยมี พล.ต.จำลอง
เป็นฝ่ายประสานกับกระทรวงคมนาคม

พ.๑๒-พ.๑๙ ทีมศิระขอโตก ทีมปฐมอโศก
ทีมสิมาอโศก จำนวน ๑๖๐ คน ลงพื้นที่ศูนย์
บางม่วง (อบต.บางม่วง) อ.ตะกั่วป่า ช่วยชักขวัญ
ผู้ประสบภัยจำนวน ๓,๐๐๐ กว่าคน

พ.๒๐ ลี้นภารกิจ เดินทางกลับ ญาติธรรม
ส่วนใหญ่กลับโดยรถบัส ๑๒ คัน ส่วนนักบวช
และญาติธรรมผู้มีอายุ โดยสารเครื่องบินทหารกลับ
ซึ่งมีพล.ต.จำลอง ศรีเมือง เป็นฝ่ายประสานกับ
กองทัพอากาศ ในฐานะประธานศูนย์คุณธรรมฯ

ศ.๒๑ สมณะผืนฟ้า อนุตตโร นำสมณะ ๖ รูป
ลิกขมาตุ ๑ รูป เดินทางกลับจากสันตืออโศก แวะ
ฉันอาหารที่สวนของญาติธรรม บ้านโป่งแดง
อ.ขามทะเลสอ

จ.๒๔ สมณะ ๗ รูป ลงอุโบสถ ทบทวน
พระปาติโมกข์

อ.๒๕ ส.หินกลั่น ปาสาณแลโข ส.ปองสุญญ โฆสิตธัมโม นำญาติธรรมและนร.ม.๖ ไปงานฉลองหนาว ที่ภูผาฟ้าน้ำ

พ.๒๖-จ.๓๑ ส.ผืนฟ้า นำสมณะ-ญาติธรรม ไปงานฉลองหนาว

ศึกษาดูงาน

อ.๑๑ สมาชิก อบต. กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน จำนวน ๕๗ คน จากอบต.ฮาโพน อ.บัวเซต สุรินทร์ ศึกษาเรื่องเกษตรอินทรีย์และการทำปุ๋ย

พฤ.๑๓ คณะครูนำนักเรียนจากร.ร.อนุบาล ศรีสะเกษ ต.หนองครก อ.เมือง จ.ศรีสะเกษ จำนวน ๒๙๓ คน เลี้ยงอาหารมือเที่ยง

ศ.๒๑-๒๓ เจ้าหน้าที่ระดับสูงจาก ประเทศภูฐาน และคณะอาจารย์มหาวิทยาลัย ขอนแก่น จำนวน ๑๘ คน ดูงานและแลกเปลี่ยน เรียนรู้วิถีชีวิต และวัฒนธรรม โดยพักค้าง ๒ คืน ผู้มาเยือนประทับใจที่เป็นประเทศที่นับถือ ศาสนาพุทธเหมือนกัน

อา.๒๓ คณะครู ผู้ปกครอง และนักเรียน โรงเรียนเบญจมราชานุสรณ์ จำนวน ๕๐ คน จากจ.อุบลราชธานี

อ.๒๕ คณะครู นักเรียน ร.ร.อนุบาลศรี- ประชานุกูล อ.ขุขันธ์ ศรีสะเกษ จำนวน ๑๓๓ คน

พฤ.๒๗ ผู้ตรวจราชการจากกระทรวง มหาดไทย พร้อมคณะ จำนวน ๓ คน ศึกษา ด้านวิถีชีวิตชุมชน

ไม่ว่าในยามใด จะทุกข์จะสุขอย่างไร พวกเรามีพ่อท่านอยู่เคียงข้างเสมอ แม้ด้วย อากาศปวดหลัง พ่อท่านก็ยังยืนยันที่จะกลับ พร้อมลูก ๆ โดยเครื่องบินของกองทัพอากาศ ด้วยอำนาจกุศลบารมีพระโพธิสัตว์ การกิจแบ่งปันความทุกข์ ชับขวัญชาวใต้ จึง สิ้นสุดอย่างสมบูรณ์ราบรื่นง่ายงาม

สมณะเด็ดขาด ใต้ดลรั้งไต่

ศาลือโคก

ประจำเดือนมกราคม ๒๕๕๘

แสนโชคดีเกิดมาเป็นมนุษย์ ประเสริฐสุดควรต้องแสวงหา
ชาวพุทธควรรู้ธรรมอันสัมมา สุตล้ำค่านำมาฝึกหัดตน
ชาวอโคกโชคดีเป็นที่สุด ไม่ยอมมหยุดนิ่งอยู่ในกุศล
ทุกเวลามีค่าเร่งฝึกหัดตน เพื่อมรรคผลนิพพานเบิกบานใจ

เหตุการณ์รายวัน

๑.๒ สมณะ ลิกขมาตุ ญาติธรรม และ
นักเรียนสัมมาสิกขาศาลือโคก เดินทางกลับจาก
ราชธานีอโศก

๑.๓ สมณะเพื่อพุทธ ชินธโร ประชุมวิสามัญ
วาระพิเศษ “จับขั้วญชวได้”

๑.๔-พ.๕ งานฉาบปูนกิจกรรม โยมสงวน
ญาติธรรมท่าตะโก เสียชีวิตเพราะเส้นเลือดใน
สมองแตก

พ.๖ สมณะชินธโร ประชุมชาวชุมชน สรุป
งานตลาดอารียะ เตรียมงานพุทธาๆ ดูแล
พฤติกรรมเด็ก และจับขั้วญชวได้

ศ.๗ สมณะมีอัมมัน ปุรณโกโร ประชุม
นักเรียนสัมมาสิกขา เตรียมงานวันเด็ก

ส.๘ งานวันเด็กแห่งชาติ ณ ชุมชนศาลือโคก
เด็กๆช่วยทำ ๕ ส. ให้กับชุมชนและทำอาหาร
ถวายสมณะ ลิกขมาตุ และชาวชุมชนทั้งหมด

งานวันเด็ก ที่ชุมชน
ศาลือโคก

อา.๙-จ.๒๔ สมณะ และพระอาคันตุกะ ลงอุโบสถ ทบทวนพระปาติโมกข์ เสร็จแล้ว ประชุมอภิธานิยธรรมต่อ

จ.๑๐-ศ.๒๑ สมณะชินธโร นำสมณะ ลิกขมาตุ ญาติธรรม และนักเรียนสัมมาสิกขา ศาสลือโศกฯ ไปร่วมงานกับสถาบันบุญนิยมและ ศูนย์คุณธรรมฯ ในโครงการ"ซับขัวญชาวใต้"

พฤ.๑๐ สมณะแน่นแก่น พลานีโก และ สมณะมือมัน ปุรณโกโร พานักเรียนสัมมาสิกขา ศาสลือโศกและญาติธรรมไปศึกษาออกสถานที่ งานเกษตรแฟร์ ที่โรงเรียนจำประวัติ ต.ปาก-น้ำโพธิ์ จ.นครสวรรค์

ศ.๒๑ ผู้ที่ไปซับขัวญชาวใต้ ประชุมสรุปงาน

- ทำ ๕ ส. ศาลาสุขภาพ
- งานฉาปนกิจศพ นายทรงกรด

ศรีอุทิศ อายุ ๓๖ ปี ตายด้วยโรคมะเร็ง

อา.๒๓ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ นครสวรรค์ (ศูนย์ชัยนาท) มาดูงานเศรษฐกิจ ชุมชนพึ่งตนเอง และวิธามภาวะผู้นำ

จ.๒๔ สมณะและลิกขมาตุ ตรวจศีลคนวัด และชาวชุมชน

อ.๒๕ สมณะมือมัน ประชุมนิสิต ม.วช. เตรียมงานพุทธาฯ เพื่อนำเสนอที่ประชุมในงาน ฉลองหนาว

พ.๒๖ สมณะชินธโร และญาติธรรมไปทำ สารคดี สวนส้มไร่สารพิษ ที่อ.วังซัน จ.แพร่ จากนั้นไปงานฉาปนกิจศพ แม่ของญาติธรรม ต้นกล้า มากสุข ที่ อ.จุน จ.พะเยา แล้วจึงไป ร่วมงานฉลองหนาวโดยรถตู้เจ้าดี

พฤ.๒๗-อา.๓๐ สมณะมือมัน ปุรณโกโร พาญาติธรรมและนักเรียนสัมมาสิกขา ศาสลือโศก เดินทางสู่ภูผาฟ้า น้ำ เพื่อร่วมงานฉลองหนาว โดยรถสวนฟ้า

จ.๓๑ ผู้ที่ไปร่วมงานฉลองหนาว ประชุม สรุปงาน

ข้อคิดสุดท้าย

สาเหตุอันเลวแท้ที่ทำให้คนยังโกรธอยู่ คือ การเอาแต่ใจตัวเองเปิดใจให้กว้างขึ้น จะเข้าใจผู้อื่น มากขึ้น และอย่าเป็นคนช่างมีเงื่อนไข แล้วจะพบ ความสุขใจ เขาใจ เข้มขึ้น

 สมณะแน่นแก่น พลานีโก

สีมาอโศก

ประจำปีเดือนมกราคม ๒๕๕๘

กาชพิชชาตนาถึงเชื้อง แก่ เข็บ ตาย(แก่-ฉิ
คนแก่หลายคน, เข็บ-สมณะสิกขมาตุและตฺยาติชชชม
เข้ารัการศึกษาสุภามาทที่โรงพยาบาล, ตาย-เพาศพและ
เหตุกาชฉนี้ “สีมาฉิ”) โนเตือนนี้ฉิไปชากฎแก่
นักปฎิบัติชชเพื่ออัยาเตือนถึงเวลาฉิเหสิออยู่

เหตุการณ์ทั่วไป

ส.๑-๑๖.๒ สมณะ สิกขมาตุ ญาคิธรรม
ร่วมงานปีใหม่ที่บ้านราชา

๑.๔ สมณะ สิกขมาตุประชุมอภิธานิธรรม

๑.๔-พ.๖ ส.ชาคูดิน ปฐวีโรส นานักเรียน
ล้มมาสิกขาชช ม.ปลาย ไปร่วมกันปลูกต้นไทร
ที่บ้านราชา

ศ.๗-๑.๙ งานศพคุณพิศมัย เข็ออุ่น
(ที่สาคูณเมืองงาม นสิตม.วช.ปีที่๑) เสียชีวิตด้วย
โรคอัมพาต ส.สร้างไท ปณีโต นำประชุมเพลิง
ที่ลานโพธิ์

ส.๘ ประชุมเครือข่ายวังสีเมฆ (วังน้ำเตียว
- สีมาอโศก - เมฆาอโศก)

๑๖.๙ สมณะลงปาติโมกข์ สิกขมาตุประชุม

๑๖.๙-จ.๑๐ ส.นานุ่ม กัสสโก ส.พอจริง
ัจจาสโก และญาคิธรรมไปร่วมงานศพคุณประมุค
โกยรัมย์ (พี่ชชคุณประดับ โยรัมย์ญาคิธรรม จ.บุรีรัมย์)
ที่บ้านหนองสิง อ.กระสัง จ.บุรีรัมย์ เสียชีวิต
ด้วยโรคมะเร็ง

จ.๑๐-ศ.๒๑ สมณะ สิกขมาตุ และญาคิธรรม
ไปร่วมงาน “ซับขวัญชาวใต้”

ศ.๑๔ คุณสินและคุณเห็นจริงจากเครือข่าย
วังน้ำเตียว นานิสิต มศว.องครักษ์ เอกพัฒนา
ชุมชน ปีที่ ๒ จำนวน ๘ คน มาพักค้าง ๑
คืน และสนทนาธรรมกับสมณะภาคเข้า

๑.๑๘ ส.แจ้งจริง อมโล เข้ารักษาสุขภาพ
ที่โรงพยาบาลมหาราช

ส๒๒ ประชุมคณะกรรมการชุมชน

ส.๒๒-๒๕ ส.ดินไท ชาเนีย ส.ร่วมบุญ
ฉัตตบุญโญ ไปร่วมอบรมนักเรียนที่เครือข่าย
วังน้ำเขียว นักเรียน ๑๒๐ คน ครู ๕ คน

อา.๒๓ สม.นวลนิ่มและคณะไปร่วมประชุม
พาศิษย์บุญนิยมและองค์กรบุญนิยมที่สันตือโสภ
-สม.เป็นหญิง คุณฟ้าปลื้ม คุณทองสุข
คุณสังัด ไปรักษาสุขภาพที่ โรงพยาบาลชาม-
สะแกแสง โดยมีนิสิตเมืองศิลป์ เป็นผู้ดูแล

จ.๒๔ สมณะลงป่าตีไม้กัษ

พ.๒๖ ส.ดินไท ส.ชาตุดิน ครูและนักเรียน
ม.จ ไปร่วมงานฉลองหนาวที่ภูผาฟ้าหน้า เชียงใหม่

พ.๒๗ ส.นาหมุ่ม โรคหัวใจกำเริบ จึงเข้า
รักษาสุขภาพที่โรงพยาบาลมหาราชด่วน

พ.๒๗-๒๘.๓๑ ส.คำจริง วจีคุตโต
สม.นวลนิ่ม และญาติธรรม ไปร่วมงาน
ฉลองหนาว ที่ภูผาฟ้าหน้า

ส.๒๙ ส.กล้าดี เตชพหุชน กรักน้ำเพชร
คุณเอื้ออภัย ไปร่วมงานฌาปนกิจศพคุณฟ้าดาว
ที่ปฐมมโศกเดินทางกลับตอนค่ำ

-คุณเอื้ออภัยได้รับอุบัติเหตุจากรถมอเตอร์ไซด์

จ.๓๑ สมณะสิกขมาตุ ประชุมอภิธานีย-
ธรรม อ.๑ (ส.บินบน ธิรจิตโต) ส่ง ส.ใต้ดาว
เหฏฐานักขัตโต มาศึกษางาน

ข้อคิดส่งท้าย

การทำงานอันไม่มีโทษ เป็นที่ที่อบอุ่น
ประเสริฐของมนุษย์

จากสารอโศก อันดับที่ ๒๗๗ เดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๗ หน้า ๑๒๒

 สมณะพจวรีจ ติสฺสชาตโว

ฎุฬาท่าน้ำ

ประจำเดือนมกราคม ๒๕๕๘

เดือนแห่งกองทัพธรรม เพื่อช่วยชีวิตชาวใต้
ขอแบ่งปันความทุกข์จากผู้ประสบภัยจากคลื่น
สึนามิ เป็นประวัติของชาวโคศกต้องจารึกไว้อีกครั้ง

หลังงานปีใหม่ พวกเราชาวโคศก ระดม
สมองประชุม มีพ่อท่านเป็นประธาน เพื่อที่จะไป
ช่วยชาวใต้ที่ประสบภัยจากคลื่นสึนามิ กลาง
เดือนวันที่ ๑๐-๑๑ สมณะ และญาติธรรม
ชาวเชียงใหม่ เดินทางไปสมทบกับทีมใหญ่ที่จะ
เดินทางไป อ.ตะกั่วป่า จ.พังงา

ทีม อ.๑(สมณะบินบน ธิรจิตโต) ปัจฉาอีก ๒
รูป คนวัด และนร.สส.สอ. รวม ๒๗ คน เดินทาง
ล่วงหน้าไปก่อน เพื่อช่วยจัดเตรียมรับคณะทีมใหญ่
การไปครั้งนี้พวกเราได้เดินธรรมยาตรา โดยมี
พ่อท่านนำสมณะ ๖๐ กว่ารูป ญาติธรรมกว่า ๖๐๐
คน ได้รับประโยชน์ตนประโยชน์ท่านไปในตัว

หลังจากช่วยชีวิตชาวใต้ พวกเราชาวเชียงใหม่
เดินทางกลับมาเตรียมงานฉลองหนาวฯ ปีนี้
อากาศหนาวต่ำสุดอยู่ที่ ๙ องศาเซลเซียส งาน
ฉลองหนาวธรรมชาตโคศกปีนี้พ่อท่านอาพาธ
ปวดหลังมาก ลูกรู้สึกเป็นห่วง ซึ่งพ่อท่านบอกว่า
ไม่เคยเจ็บขนาดนี้ นี่ก็เป็นอีกสัญญาณหนึ่งว่า
พ่อท่านทำงานหนัก อายุก็มาก ทำอย่างไร
พวกเราจะช่วยพ่อท่านได้มากกว่านี้

เหตุการณ์ทั่วไป

จ.๓ สมณะ ๑๗ รูป นำโดย อ.๑ (สมณะ
บินบน ธิรจิตโต) มาร่วมงานทำบุญรวมญาติ ที่
บ้านเลขที่ ๗๒/๑ บ้านนายเสาร์ บุญที ซึ่ง
เป็นโยมพ่อของสมณะหินเพชร ธิมมธิโร หมู่บ้าน
หัวฝาย ต.หัวฝาย กิ่งอ.แคนดง จ.บุรีรัมย์

ศ.๗ ประชุม ชมร.ช.ม. อ.๒(สมณะแก้วก้าว
สรณโย) เป็นประธาน ที่ประชุมมีมติปิดร้าน
ตั้งแต่วันนี้ไปจนถึงหลังงานฉลองหนาวฯ เพื่อไป
ช่วยชีวิตชาวใต้ และเตรียมงานฉลองหนาวฯ

ส.๘-ส.๒๒ อ. ๑ (สมณะบินบน ธิรจิตโต)
สมณะโพธิสทธิ์ โพธิสทธิ์ สมณะสุสุญ สุญญ-
คโต พร้อมญาติธรรม นร.สส.สอ. ๒๗ คน
เดินทางไปช่วยชีวิตชาวใต้ รวมทั้งญาติธรรม ๖
จังหวัด กรณีคลื่นยักษ์สึนามิ

อา.๙ ประชุมกลุ่มฎุฬาฯ ที่ชมร.ช.ม.
สมณะ ๖ รูป นำโดย อ.๒(สมณะแก้วก้าว สรณโย)
เป็นประธาน

-สมณะ ๑๐ รูป นำโดย อ.๒ เดินทาง
โดยรถตู้ เข้าสันตือโคก เพื่อร่วมขบวนสมณะที่
จะขึ้นเครื่องบิน เดินทางไปช่วยชีวิตชาวใต้ ที่
ประสบภัยจากคลื่นสึนามิ และกลับถึงฎุฬาฯใน
วันที่ ๒๑

ส.๒๒ ทีมสมณะและนักเรียน ม.๖ สันตือ-
อโคก และราชธานีอโคก และทีมช่างเดินทาง
มาที่ฎุฬาฯ เพื่อช่วยเตรียมงานฉลองหนาวฯ
และมีการเรียนระบบบูรณาการ เข้าคอร์สฝึกฝน
ตนเองตามความสมัครใจ

อา.๒๓ สมณะเถระบน รวม ๗ รูป ออก
เดินจาริกจากลานนาอโคกขึ้นฎุฬาฯพ้าน้ำ

จ.๒๔ สมณะลงป่าตีโมงค์

อ.๒๕ กิจนิมนต์ทำบุญรำลึกถึงญาติธรรม
ที่เสียชีวิต(แม่กองแก้ว) มีสมณะ ๑๔ รูป นำโดย

สมณะดินดี สันตจิตโต อ.๒(สมณะก้ำกัว สรณีโย)
มีญาติธรรมและชาวบ้านมาร่วมฟังธรรม ที่บ้าน
ร่วมหลวง ต.แม่แฝก อ.สันทราย จ.เชียงใหม่

พ.๒๖ ประชุมคณะกรรมการชุมชน นำ
โดย อ.๑ (สมณะบินบน ธิรจิตโต)

พ.๒๗ สมณะและญาติธรรม เดินทางไป
รับพ่อท่านที่สนามบิน เชียงใหม่ พ่อท่านแวะ
เยี่ยมญาติธรรมป่วย คือ คุณไฟโรจน์ ซึ่งเป็น
ผู้มอบสถานที่ให้ชมร.ช.ม. แล้วเดินทางมาฉัน
ภัตตาหารที่บ้านคุณใจประนม เจริญทรัพย์
ญาติธรรมกลุ่มญาติฯ ซึ่งทำบุญขึ้นบ้านใหม่ ที่
ต.สันทรายหลวง อ.สันทราย จ.เชียงใหม่

ศ.๒๘ วันแรกของงานฉลองหนาวา
ก่อนฉันพ่อท่านเทศน์มีขบวนแห่โรงบุญ หลังเทศน์
จบ ช่วงบ่ายสมณะ ญาติธรรมร่วมแรงกันไปทำ
แนวกันไฟรอบๆภูเขา ช่วงเย็นพ่อท่านเอื้อโถง

ส.๒๙ วันที่สองของงานฉลองหนาวา
ช่วงเช้ามีการประชุมกรรมการบุญนิยม

ก่อนฉัน ภาคบ่าย มีการแข่งขันกีฬาอารียะ

ช่วงเย็น พ่อท่านพบสมณะนวกะ และ
เปิดโอกาสให้สมณะนวกะสอบถามปัญหา

อา.๓๐ วันสุดท้ายของงาน สมณะและ
ญาติธรรมทยอยเดินทางกลับ งานนี้มีผู้มาร่วม
งานทั้งญาติธรรมและชาวบ้านใกล้เคียงนับพัน

ช่วงงานฉลองหนาวา พ่อท่านมีอาการ
ปวดหลังมาก การลุกเดินไปไหนมาไหนไม่สะดวก
วันนี้เดินทางลงจากภูเขาเพื่อไปพักที่ ร.ร.อนุบาล
โพธิรักษ์ เชียงใหม่

จ.๓๐ ประชุมชาวชุมชน อ.๑ เป็นประธาน

ธรรมะจากพ่อท่าน ในงานฉลองหนาวา
ธรรมชาติอโคก

คนเราเกิดมาควรทำให้ได้ ๓ สิ่งนี้
คือ

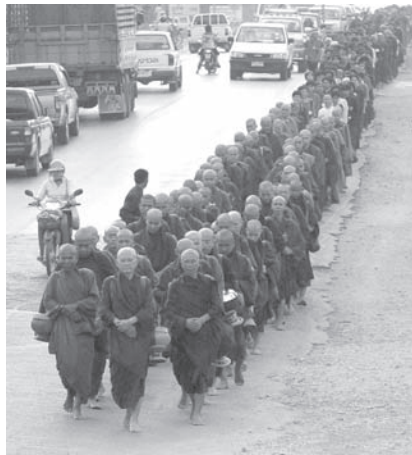
๑. มีใจโตวิมุติ ปัญญาวิมุติ

๒. มีสมรรถนะ: ความรู้ความสามารถ

**๓. ปฏิบัติตนให้เหมาะสม ตามสมมติสังขะ
ต้องรู้สมมติ พฤติกรรม ๓ รู้มารยาทสังคม**

*สมณะเห็นทุกข์ ยตินทริโย รอบรอบ
สมณะโพธิสัตถิ โพธิสัตถิ ธีรเบสิยง*

กิจกรรมพิเศษ

อา.๙ ชาวบ้านราชาเดินทางไปซั้วขวัญชาวใต้

จ.๑๐ สมณะ และสิกขมาตุ เดินทางไปซั้วขวัญชาวใต้

ศ.๒๑ คณะกรีนพีซ จัดงาน “โครงการข้าวยิ้ม” ที่อุทยานบุญนิยม

ผู้มาเยือน

ส.๑๕ คณะทนายความ จากสภาทนายความ

อา.๑๖ คณะกรีนพีซ ๕ คนแวะเยี่ยมชมหลังจากจัดงานข้าวยิ้ม

อ.๑๘ นักศึกษาปริญญาโท มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี จำนวน ๕ คน

ศ.๒๑ พระนิสิต มหาวิทยาลัยจุฬาฯ วิทยาเขตสุรินทร์ จำนวน ๙ รูป ฆราวาส ๒ คน

อา.๒๓ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี นำนักศึกษา มา ๑๒ คน

จ.๒๔ ร.ร.ดอนมดแดง อ.ดอนมดแดง จ.อุบลฯ นำนักเรียน ชั้น ป.๔ - ๖ จำนวน ๒๐๐ คน ครู ๑๒ คน

ศ.๒๘ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี นำนักศึกษา มา ๔ คน

ในงานฉลองหนาวพ่อท่านมีอากาศหลังขอมมาก เป็นอนุสติกับเราชาวอโศกว่าเราเองต้องสำนึก ขนาดพระโพธิสัตว์แข็งแรงก็ยังมีริบาก แล้วเราเป็นสัตว์ใต้ต้นไม้ก็ยิ่งต้องระวังมากอย่างแน่นอน เวลาของชีวิตน้อยจริง ๆ ที่จะทำความดีระดับโลกเพราะส่วนใหญ่อุบัติจะพาเราไปเสียก่อนนั่นแหละ

ฉะนั้นมีเวลาแต่ไหน ก็รีบปลื้มเพื่องานโลกุตระกันเถิด ชาวอโศกทั้งหลายเอ๋ย

การไว้ - นวัตกรรม อหิงสา - อโหสิ

 สมณะฟ้าไท สมชาตติโย

จ.พังงา

อ.๑๑-พ.๒๐ สถาบันบุญนิยม นำโดยพ่อท่าน และสมณะ ๗๖ รูป ลิกขมาตุ ๑๕ รูป ติดตามด้วยญาติธรรมตั้งชบวนธรรมยาตรา โดยต้นทางที่โรงเรียนตะกั่วป่าเสนานุกูล เดินธรรมยาตราไปรวมกันที่อุทยานพระนารายณ์

จากศูนย์อุทยานพระนารายณ์ ได้มีมติที่ประชุมเพื่อบริหารงาน-ประสานงานให้ดำเนินไปอย่างเรียบร้อยงดงามและสำเร็จสมบูรณ์ โดยจัดให้สมณะ-ลิกขมาตุ-ญาติธรรม จัดแบ่งกำลัง ไป

อยู่ประจำตามศูนย์ต่างๆ ดังนี้

๑. อุทยานพระนารายณ์ :- ญาติธรรมแต่ละแห่ง ทักมิจฉโลก

๒. ศูนย์บางม่วง :- ปฐมฉโลก ทักมิจฉโลก จำนวน ๒๕๐ คน

๓. ศูนย์บางมรวน :- กลุ่มภุมพ้าน้ำ จำนวน

๓๐ คน ส.เลือนฟ้า สัจจเบม นำ

๔. ศูนย์คึกคัก :- กลุ่มสันติฉโลก ทักมิจฉโลก จำนวน ๑๕๐ คน ส.เมืองแก้ว ทิสสวโร นำ

๕. ศูนย์ปากวิป :- กลุ่มราชธานีฉโลก ทักมิจฉโลก

๖. ศูนย์ป่อหิน :- ชุมชนดินหนองแดนเหนือ เล็ลฉโลก ศรีโคตรบูรฉโลก ทักมิจฉโลก ส.ดินดี สันตจิตโต นำ

๗. ศูนย์ทับตะวัน :- ชุมชนหินผาพ้าน้ำ ทักมิจฉโลก ส.กลางดิน โสรัจโจ นำ

๘. ศูนย์ช่องฟ้า-บางเนียง :- ลวนล่างเน้น ทักมิจฉโลก ส.ถ่องแท้ วินยธิโร นำ

บทสรุป ในยามวิกฤติ คลื่นยักษ์
 สึนามิ เป็นโอกาสให้คนไทยห่มเทศาพยา
 น้ำใจช่วยเหลือซึ่งกันและกัน รวมพลัง
 เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ถึงแม้คลื่นยักษ์ก็
 ยังยอมสยบให้สายธารน้ำใจพี่น้องไทยนำ
 มาซึ่งความอบอุ่น ความเศร้าโศกจางหายไป

ศ.๒๘-๓๐ สมณะและชาวชุมชน ไป
 ร่วมงานฉลองหนาวที่ชุมชนภูผาฟ้าน้ำ อ.ป่าเป้า
 จ.เชียงใหม่

**รายงานเดือนนี้ขอส่งท้ายด้วยบทพุทธโอวาท
 ดังนี้ ...**

ดูกร...ภิกษุทั้งหลาย การสูญเสีย
 ทรัพย์สมบัติเป็นความสูญเสียชนิดหนึ่ง การ
 สูญเสียญาติพี่น้องก็เป็นความสูญเสียชนิดหนึ่ง
 เพราะการสูญเสียทรัพย์สมบัติ-ญาติพี่น้อง**ไม่
 เป็นเหตุ**ให้สัตว์ต้องไปสู่อบาย-ทุกขวินิบาตนรก
 ต้องทุกข์เดือดร้อนสิ้นกาลนาน แต่การสูญเสีย
 ศีลนั้น เป็นการสูญเสียยิ่งใหญ่ เพราะ
 เป็นเหตุให้สัตว์ทั้งหลายต้องไปสู่อบายทุกข
 วินิบาตนรก ต้องทุกข์เดือดร้อนสิ้นกาลนาน.

 สมณะเสี้อหฺลิวฺ อรณฺชิวฺ

ทางด้านวัตถุประสงค์ของนั้น มีผู้บริจาคไปให้มาก เพียงพออยู่แล้ว งานนี้ถือได้ว่าเป็นกองทัพธรรมที่ใหญ่ที่สุดของชาวอโศกที่เคยมีมา และเป็นโอกาสแรกที่ได้เปิดตัว“สถาบันบุญนิยม” สู่สังคม

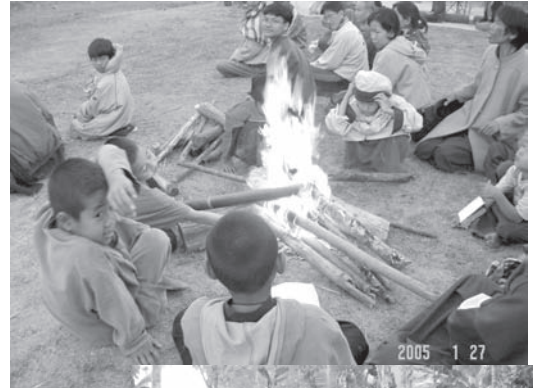
พ.ศ.๒๐ นายโกมล ต้นคำ ปลัดอำเภอ แก้งคร้อ มาตรวจทะเบียนบ้านเลขที่ของ ชาวชุมชน เพื่อเตรียมการจัดตั้งหมู่บ้าน“หินผา-ฟ้าน้ำ” ซึ่งประชาคม บ้านนาแก หมู่ที่ ๑๗ เห็นเป็นเอกฉันท์ ให้ชาวหินผาแยกออกมาตั้ง หมู่บ้านได้

ศ.๒๑ คุณชาญชัย ร้านเครื่องปั้นดินเผา “เผ่าฮองไท” จ.ราชบุรี ได้บริจาคบาตรดิน จำนวน ๓๐ ใบ ให้แก่สมณะชาวอโศก เพื่อใช้เป็น เครื่องฝึกสติ สมณะท่านใดต้องการติดต่อได้ที่ สมณะกลางดิน

อ.๒๕ คณะครู จำนวน ๕ คน เดินทางไป สังเกตการณ์ การรับประเมินการศึกษาของ โรงเรียนสัมมาสิกขา“ปฐมอโศก” จากภายนอก ที่พุทธสถาน“ปฐมอโศก”

-คุณวราพร คงนาวัง ผู้จัดการทั่วไป ของบริษัทบิกซี แฟรี่ จำกัด นิมนต์สมณะ กลางดิน โสรัจโจ และสมณะนิกนบ จันทโส ไปบรรยายธรรม เรื่อง “๖ ส. สะอาด สว่าง สงบ สุขภาพ สมรรถนะ สามัคคี” จะนำมาใช้กับการทำงานได้อย่างไร เพื่อก่อให้เกิดผลงานได้ ประสิทธิภาพ ประสิทธิผล และคนงานมีจิตใจ น้อมนำสู่ธรรมะได้ ให้แก่หัวหน้าพนักงานจำนวน

๔๐ คน ที่ บริษัทบิกซี แฟรี่จำกัด จ.ขอนแก่น -ช่วงค่ำ สมณะ ๒ รูป และ นักเรียน ฝ่ายชาย ๒๓ คน ไปช่วยกันดับไฟป่า ที่ตีน ภูแลนคา จนสามารถดับได้อย่างสนิท

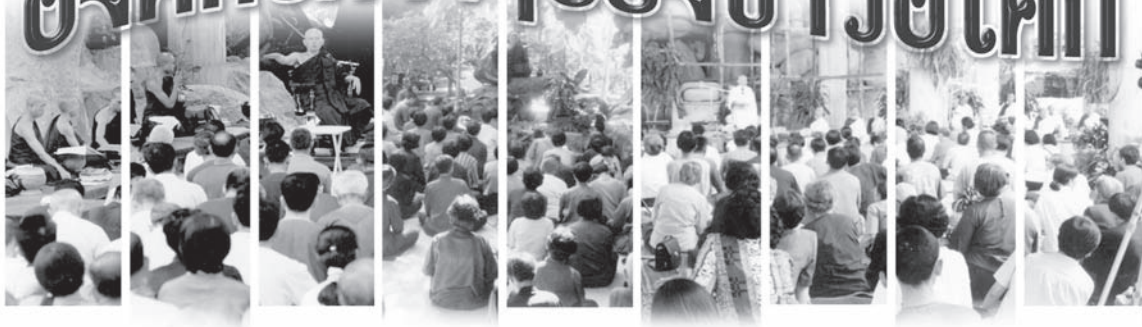

ศ.๒๘-๒๙.๓๐ สมณะ ๓ รูป และ ญาติธรรมอีก ๘ คน ไปร่วมงานฉลองหนาว ที่ พุทธสถานภูผาฟ้า น้ำ จ.เชียงใหม่

สุดท้ายพลังของการได้มาอยู่กับมิตรดี
 สหายดี สังคม สิ่งแวดล้อมดีนี้ มีผลต่อ
 ทั้งประโยชน์ตนและประโยชน์ อ่างขนาด่า
 ประมาณมาได้ เขียวเกิด....ผู้มีศีล ก็ยังไม่มา
 จงมาเกิด ก็มาแล้วขอให้มีความสุข

 สมณะกลางดิน โสรัจโจ

สรุปรายงานการประชุม องค์กรต่างๆของชาวอโศก

สรุปรายงานการประชุม
คณะกรรมการมูลนิธิธรรมสันติ
E-mail: thatfab2520@yahoo.com

ครั้งที่ ๑/๒๕๔๘ (๒๓ มกราคม ๒๕๔๘)

- กรรมการขาดประชุม ๕ คน
- รับรองบัญชีรายรับ-รายจ่ายประจำเดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๗
- โรงเรียนสัมมาสิกขาปฐมอโศก(สส.ฐ.) และโรงเรียนสัมมาอาชีวสิกขาปฐมอโศก(สอ.ฐ.) โรงเรียนสัมมาสิกขาสันตือโศก (สส.สอ.) นักเรียนได้ไปร่วมงานปีที่ชุ่มชนราชธานีอโศก อ.วารินชำราบ อุบลราชธานี ร่วมช่วยขั้วหมูขาใต้ และจะไปร่วมงานฉลองหนาวที่ชุ่มชนภูผาฟ้าน้ำ ณ ต.ป่าแป๋ อ.แม่แตง เชียงใหม่

- ธรรมสันติทันตกรรม สถิติผู้มารับบริการเดือนสิงหาคม ๒๕๔๗ จำนวน ๑๕ ราย
- ศาลากิจถั่ว หยุดบริการระหว่างวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๔๗ - วันที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๔๘
- คาดว่าอาคารบุญนิยมจะแล้วเสร็จตามกำหนดสัญญา

-เห็นชอบให้พิมพ์ที่อยู่และหมายเลขโทรศัพท์ของพุทธสถานและสังฆสถาน ในคอลัมน์รายงานจากพุทธสถานในวารสารสารอโศก

-ได้รับสื่อซีดีและหนังสือเผยแพร่จากกลุ่มคนเผ่าคนแก่, วารมองไกล และสมัชชาองค์กรเอกชนด้านสิ่งแวดล้อมและอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ เชิญประชุมใหญ่ในวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๔๘ เวลา ๐๙.๐๐-๑๗.๐๐ น. ณ ห้องประชุมแกรนด์ฮอลล์ ๒ โรงแรมรามาคาร์เด็น กรุงเทพฯ และหนังสือจากสมาคมพัฒนาคุณภาพสิ่งแวดล้อม(ส.พ.ส.) เรื่องการจัดเวทีสาธารณะ “ทัศนะพรรคการเมืองต่อนโยบายสิ่งแวดล้อม” หนังสือรายงานผลการดำเนินกิจกรรมเกี่ยวกับการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมและอนุรักษ์ธรรมชาติ

- กำหนดการประชุม ครั้งต่อไปวันอาทิตย์ที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ เวลา ๑๓.๐๐ น. ณ สันตือโศก

สรุปรายงานการประชุม
คณะกรรมการกองทัพอธรรมมูลนิธิ

E-mail: ktf2524@doramail.com

ครั้งที่ ๑/๒๕๔๘ (๒๓ มกราคม ๒๕๔๘)

-กรรมการขาดประชุม ๘ คน
-การสัมมนาวิทยุชุมชนสันติอโศกวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๗ ที่ประชุมมีมติให้เปิดเพลงของชาวอโศก ส่วนเพลงของค่ายต่างๆ ไม่เปิดออกอากาศ เพลงเพื่อชีวิตต้องได้รับการอนุญาตก่อน

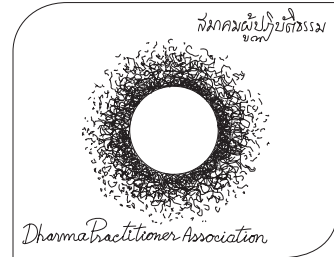
-พิจารณาเพลงที่ใช้ประกอบการแสดงในงานปีใหม่ จะไม่ใช่เพลงที่สงวนลิขสิทธิ์ ให้ใช้เพลงที่นำเสนอในชุมชนชาวอโศก โดยเฉพาะผลงานเพลงของครูรัก รักพงษ์

-ได้รับหนังสือจากภาครัฐและองค์กรเอกชน
-กำหนดการประชุมครั้งต่อไปวันอาทิตย์ที่ ๒๓ มกราคม ๒๕๔๘

สรุปรายงานการประชุม
คณะกรรมการธรรมสมาคมผู้ปฏิบัติธรรม

E-mail: ppaniya@excite.com

ครั้งที่ ๑/๒๕๔๘ (๒๓ มกราคม ๒๕๔๘)

-กรรมการขาดประชุม ๖ คน
-งานทะเบียนสมาคมจะเปิดรับสมาชิก ต่ออายุ เปลี่ยนแปลงข้อมูลและรับบัตรสมาชิกในงานพุทธาภิเษกฯ ณ พุทธสถานศาลีอโศก อ.ไพศาลี นครสวรรค์

-ชมรมสัมมาสิกขาพุทธธรรม ร่วมงานปีใหม่ตลาดอารียะ ระหว่างวันที่ ๓๐-๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๘ ณ ชุมชนราชธานีอโศก อ.วารินชำราบ อุบลราชธานี

-จัดงานวันเด็ก ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๔๘ ณ ชุมชนสันติอโศก ภายในงานมีโรงบุญแจกอาหารมังสวิรัต จำหน่ายสินค้าในราคาต่ำกว่าทุน

-ชมรมมังสวิรัตแห่งประเทศไทย สาขาหน้าสันติอโศก ชมร.สตอ. ร่วมขับขวัญชาวใต้จากภัยสึนามิ โดยขนอุปกรณ์การทำครัว ไปยังจังหวัดพังงา ญาติโยมจากวัดสุวรรณประสิทธิ์ บึงกุ่ม กทม. เหมอาหารถวายพระสงฆ์ ๒๐๐ ภายในวัดสุวรรณประสิทธิ์ทุกวันเสาร์และวันอาทิตย์ ตั้งแต่วันที่ ๘ มกราคม ๒๕๔๘- ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ ราคา ๒,๕๐๐ บาทต่อวัน

-ชมรมมังสวิรัตแห่งประเทศไทย สาขาเชียงใหม่ (ชมร.ช.ม.) แจกผู้พักค้างและผู้เจ็บป่วย

และกิจกรรมที่ผ่านมา

-ชมรมมังสวิรัตแห่งประเทศไทย สาขา จตุจักร(ชมร.จท.) กิจการดำเนินไปตามปกติ และส่งหนังสือถึงผู้ว่าการรถไฟฯ เรื่องสัญญาเช่า

-ห้องสมุดสมาคมผู้ปฏิบัติธรรม เปลี่ยนแปลงเวลาทำการ ดังนี้

วันอังคาร-วันเสาร์ เปิดทำการ เวลา ๑๑.๐๐ - ๑๖.๐๐ น. วันอาทิตย์เปิดทำการ ๐๗.๐๐ - ๑๔.๐๐ น.

-สถิติงานบริการเดือนพฤศจิกายน-ธันวาคม ๒๕๔๗ ผู้ใช้บริการ ๖๕๘ คน ยืมหนังสือ ๒๔๐ เล่ม เปิดทำการ ๔๕ วัน สมาชิกใหม่ ๖ คน ได้รับอภิธานนาการหนังสือจากองค์กรชาวอโศก มีผู้เข้าอบรมอุปสาศิลเข้าฐานฝึกงานในห้องสมุด ครั้งละ ๖ คน

-กลุ่มวังจันทร์พฤษา(จันทอโศก) ครอบครัวยุติธรรม ปรึกษาเครื่องตัดหญ้า ท่อน้ำพีวีซี ปลอกบ่อพร้อมฝาปิดให้กลุ่ม, ครอบครัวยุติธรรม ภัคดีช่วยกันขุดบ่อ เลี้ยงอาหารครู, ศิษย์เก่า และนักเรียนสัมมาสิกขาสันตือโศก ที่เดินทางมาศึกษาพักค้าง ณ วัดแหลมเสด็จ จันทบุรี กลุ่มนำสินค้าไปจำหน่ายในราคาต่ำกว่าทุนในงานปีใหม่ตลาดอารียะ ณ ชุมชนราชธานีอโศก

-ร้านอาหารแพง ๒๒ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปิดร้านระหว่างวันที่ ๔-๘ ธันวาคม ๒๕๔๗ เพื่อร่วมงานค่ายจริยธรรมหนุ่มสาว ณ ชุมชนหินผาฟ้า น้ำ อ.แก่งคร้อ ชัยภูมิ เมื่อวันที่ ๑๓ ธันวาคม ลูกค้าเหมาอาหารทั้งหมดที่มีในร้านแจกฟรี เมื่อวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๗ ร่วมงานฌาปนกิจศพคุณแม่ของรุ่นน้อง ณ อ.ขุนหาญ ศรีสะเกษ วันที่ ๑๐-๑๖ มกราคม ๒๕๔๘ ปิดร้านเพื่อร่วมโครงการซบขวัญชาวไทยจากภัยคลื่นยักษ์สึนามิ

-กลุ่มวนเกษตรชลบุรี อบรม ธ.ก.ส.

อำเภอบ่อทอง จำนวน ๕๐ คน แจกเอกสาร น้้ายาเนกประสงค์ น้้ายาชีวภาพแก่ผู้เข้ารับการอบรม นับเป็นครั้งแรกที่อบรมซึ่งได้ผลสำเร็จพอสมควร การประชุมกลุ่มทุกครั้งได้ร่วมกันทำปุ๋นชีวภาพ ซ้อโค ๑ ตัวในราคา ๒๗,๐๐๐ บาท จากเพื่อนช่วยเพื่อน โครงการไถชีวิตโค กระบือ

-ได้รับหนังสือ เอกสาร จากองค์กรทั้งภาค รัฐและเอกชน

สรุปรายงานการประชุม
ชมรมมังสวิรัตแห่งประเทศไทย
สาขาหน้าสันตือโศก(ชมร.สตอ.)
(๖ มกราคม ๒๕๔๘)

-ผู้เข้าร่วมประชุม ๒๘ คน

-สรุปการร่วมงานปีใหม่ที่ชุมชนราชธานีอโศก อาหารขายดี ได้แก่ ข้าวโพดคั่ว คีทศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้น เพื่อปรับปรุงในปีต่อไป

-สมาชิกบางส่วนร่วมเดินทางไปซบขวัญชาวไทย แต่ร้านยังคงเปิดดำเนินการตามปกติ แรงงานแม้เหนื่อยก็ดำเนินไปตามความเหมาะสม

-รับโอวาทจากสมณะชาบซิ่ง สิริโตไซ การทำงานย่อมพบปัญหา ซึ่งแก้ไขได้ไม่ยาก ก็เลสต่างหากที่ยาก จึงต้องลดมานะอัตตา เพื่อให้หมู่

กลุ่มสงบ แม้จะทำงานแก่งก็ตาม หากปฏิบัติจน
ปรับจิตประณีตประนอมเข้ากับหมู่ได้ จึงจะสามารถ
ช่วยคนอื่นได้อย่างดี

* สาขาเชิงใหม่ (ชมร.ช.ม.)

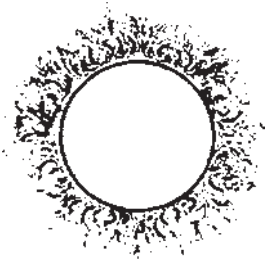
(๑๐ ธันวาคม ๒๕๔๗)

- สมาชิกเข้าร่วมประชุม ๑๖ คน
- มีผู้พักค้างในร้านชมรมฯ หญิง ๑๓ คน
ชาย ๒ คน
- ลูกค้าซื้อเครื่องทำน้ำอุ่นให้แผนกล้างจาน
- ทุกวันอาทิตย์ สมณะจากภูผาฟ้านำมา
แสดงธรรมในร้านชมรม
- แบ่งหน้าที่การทำงานในช่วงการจัดโรงบุญฯ
๕ ธันวาคมหาราช
- กำหนดปิดร้านชมรมฯ เพื่อร่วมงาน
ตลาดอารีเยะปีใหม่ ๒๕๔๘ ณ ชุมชนราชธานี
อโศก อ.วารินชำราบ อุบลราชธานี
- ได้รับผ้า จำนวน ๑๐ พับ จาก คุณพัชรี
ศรีสุทธาชาญ

สรุปรายงานการประชุม

คณะกรรมการบริษัทพลังบุญ จำกัด

๖๗/๗-๘ ปากซอยนวมินทร์ ๔๘ แขวงคลอง
กุ่ม เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ โทร.๐๒-๓๗๔๖๑๑๐

ครั้งที่ ๙/๒๕๔๗ (๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๔๗)

-กรรมการขาดประชุม ๘ คน

-บริษัทกำลังดำเนินการจดทะเบียนเพิ่ม
ทุนอีก ๑๐ ล้านบาท

-ซื้อเครื่องคิดเงินสด เครื่องละ ๔๕,๐๐๐
บาท จำนวน ๒ เครื่อง ส่วนเครื่องเก่าขายคืน
ในราคา เครื่องละ ๑๐,๐๐๐ บาท

-ผ้ามีตำหนิจะทดลองซักแช่น้ำยา หากไม่
ดีขึ้นจึงใช้วิธีระบายสีตกแต่ง

-การเข้าร่วมกิจกรรมที่สถาบันฝึกอบรมผู้นำ
ระหว่างวันที่ ๗-๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ นำ
พอใจ ค่าเดินทางประมาณ ๓,๐๐๐ บาท งบ
ประมาณค่าอาหารเกินจำนวนที่กำหนดไว้เล็กน้อย
มีผู้บริจาคสมทบงานนี้ ๘๐๐ บาท

-กำหนดปิดร้านเพื่อร่วมงานตลาดอารีเยะ
ปีใหม่ '๔๘ ณ ชุมชนราชธานีอโศก อ.วาริน-
ชำราบ อุบลราชธานี วันที่ ๒๘ ธันวาคม
๒๕๔๗ - ๓ มกราคม ๒๕๔๘

-บริษัทแจกโรงบุญ ๕ ธันวาคมหาราช
ณ ซอยนวมินทร์๔๘ หน้าสถานที่เก็บสินค้า
บจ.แต่ชีวิต ในวันเดียวกันบริษัทจะจัดระบบ
การวางชั้นสินค้าให้เป็นหมวดหมู่

-แจ้งอาการเจ็บป่วยของพนักงาน
-อนุมัติเงิน ๖๐,๐๐๐ บาท เพื่อจัดซื้อ
เครื่องคอมพิวเตอร์ชุดใหม่

-อนุมัติจัดหาอุปกรณ์ป้องกันการปวดหลัง

-ผู้เข้าร่วมประชุมกล่าวอวยพรในโอกาส
ปีใหม่ และรับโอวาทจาก**สมณะชาบซิ่ง ลิริเตไซ**

**สรุปรายงานการประชุม
เครือข่ายชาวอโศก
ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๕๗**

๑ กลุ่มภุคณาพ้าน้ำ (๑๒ ธันวาคม)

-สมาชิกเข้าร่วมประชุม ๒๕ คน
-ผู้มาเยือนได้ช่วยกันฉาบโบสถ์ดินตั้งแต่เช้าถึงเย็น

-ชมรมผู้สูงอายุ มีผู้ลงทะเบียนหลักสูตรสุขภาพ จำนวน ๑๒๐ คน

-รายงานการจัดโรงบุญที่ต่างๆ

-รับโอวาทจาก **สมณะ-ชูปดิน วิชชานันโต** และ **สมณะ-เทก้าว สรณโณ** แม้ภารกิจจะมากแต่ควรสั่งสมอาริยทรัพย์ อาหารมังสวิรัตินี้เป็นอาหารสร้างพลัง ปลอดภัยเชื้อไข้หวัดนกที่มากับอาหารเนื้อสัตว์ ขอให้ทุกคนปฏิบัติธรรมมี **คารโว นิวาโต อหิงสา อโหสิ**

๒ กลุ่มปรากฏอโศก (๙ มกราคม)

-สมาชิกเข้าร่วมประชุม ๑๑ คน

-รับรองบัญชีรายรับ - รายจ่าย กองบุญปรากฏอโศก และรายงานการเงินกองทุนสงเคราะห์ปรากฏอโศก

-กลุ่มและญาติธรรมบริจาคช่วยเหลือภัยจากคลื่นยักษ์สึนามิจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท โดยฝากพร้อมไปกับคณะที่เดินทางไปชัชชวัญ

ชาวใต้ฯ

-สรุปการร่วมออกจําหน่ายราคาสินค้าต่ำกว่าทุนในงานปีใหม่ตลาดอาริยะ และเล่าบรรยากาศการเปิดร้านมุมนักสํารามของบุตรสาวญาติธรรมกลุ่ม

-เตรียมการไปร่วมงานฉลองหนาวที่ชุมชนภูผาพ้าน้ำ เชียงใหม่

-แบบแสดงความจํานงบบริจาคเงินกําไรอาริยะขอให้กรอกแบบสอบถามส่งไปยัง นาวาตรีหญิงกฤษณา คณิงสัจธรรม ภายในวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ศกนี้

-สมาชิกตั้งตะบะ เสริมเจโต

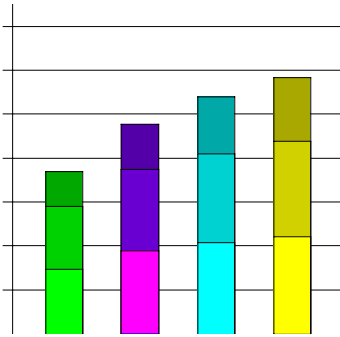
-รับโอวาทจาก **สมณะ-ชัดแจ้ง วิจักขโณ** : อนุโมทนาที่รวมกลุ่มกันได้จนถึงปีที่ ๒๐ เน้นความไม่เสื่อม ๗ ประการของพระพุทธเจ้า

พระพุทธชดจรัส

ทางนั้นชื่อว่าทางตรง ทิศนั้นชื่อว่าไม่มีภัย
รถนั้นชื่อว่าไม่มีเสียงดังประกอบด้วยล้อคือธรรม
หิริเป็นฝาของรถ สติเป็นเกราะกั้นของรถ
ความเห็นที่ถูกตรงนำหน้าเป็นสารถึ
รถชนิดนี้มีอยู่แก่ผู้ใด ย่อมดับกิเลสและทุกข์ได้
แน่ละ กระทั่งคือมารดาของเราไม่มี
แน่ละ รั้งคือภรรยาของเราไม่มี
แน่ละ เครื่องสืบต่อคือบุตรของเราไม่มี
แน่ละ เราเป็นผู้พ้นแล้วจากเครื่องผูกคือความ
ใคร่ในกาม

จากพระไตรปิฎก ภาษาไทย ฉบับหลวง เล่มที่ ๑๕
“กุกุฎฐสูตรที่ ๕” ข้อที่ ๔๑,๔๓ “อัจฉราสูตรที่ ๖”
ข้อที่ ๑๔๔

สถิติเผยแพร่สื่อธรรม

ประจำเดือนมกราคม ๒๕๕๘

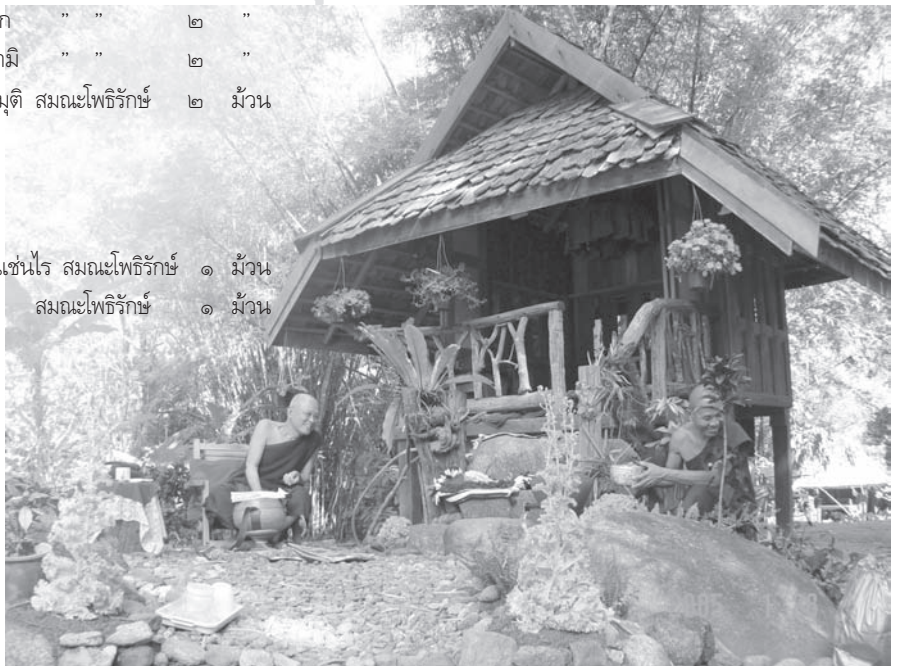
ห้องเผยแพร่เทป

ทำวัตร

ังตโลกให้เคลื่อนด้วยพลังสามัคคี	สมณะโพธิรักษ์	๑	ม้วน
ลักษณะโลกตฺระเป็นอย่างไร	" "	๑	"
เรามาขอแบ่งปัน"ทุกข์"จากคลื่นสีนามิ	" "	๒	"
อยู่เหนือสังสารวัฏด้วยพุทธวิธี	" "	๒	"
ศึกษาปฏิจสมุขปาหิให้พ้นโลก	" "	๒	"
คลื่นยักษ์อ้ตตาร้ายยิ่งกว่าสีนามิ	" "	๒	"
อาหารอันวิเศษของญาณและวิมุติ	สมณะโพธิรักษ์	๒	ม้วน

ปาฐกถา

คนรยส่วนมาก"ตคนรก"เป็นเช่นไร	สมณะโพธิรักษ์	๑	ม้วน
ผีจริง ๆ เป็นเช่นไร	สมณะโพธิรักษ์	๑	ม้วน

ธรรมปฏิกรรม

จดหมาย	๕๖๐	ฉบับ
สิ่งตีพิมพ์	๕๐	ฉบับ
ตีคืน	๒๐	ชิ้น
แสดมป้บุญ	๑,๒๒๐	บาท

⇒ ⇒ ⇒

ธรรมพิมพ์

สารอโศก(ปีใหม่ตลาตอาริยะ'๕๘)	๘,๐๐๐	เล่ม
ดอกบัวน้อย (มาเดื้อขวัณเธิ์)	๘,๐๐๐	เล่ม

☆☆☆

ธรรมปฏิสัมพันธ์

จดหมายออก	๕	ฉบับ
-----------	---	------

๘ ๘ ๘

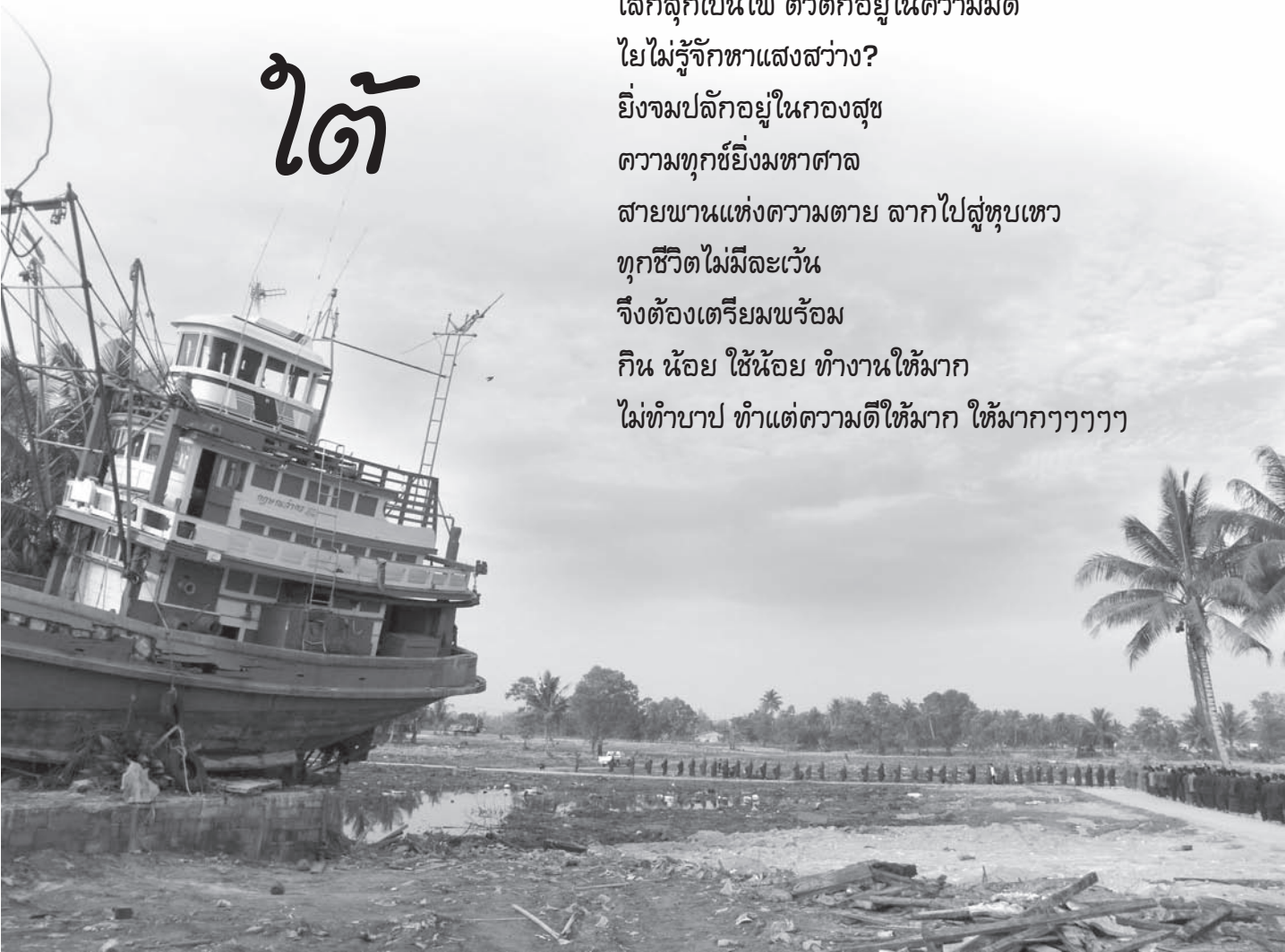

ศูนย์รวมข่าวคราวของญาติธรรมจากทั่วสารทิศ
เพื่อเสริมสร้างกำลังใจ ให้กรรมฐาน
และแก้ปัญหาของนักปฏิบัติธรรม

สารอโศก ฉบับที่ ๕ ปีที่ ๒๕(๒๘)
ประจำเดือนมกราคม ๒๕๔๘

รับ ขวัญ ชาว ใต้

✳ บทเพลงแห่งความพลัดพราก
ประกาศตัวเป็นระยะ
บทเพลงแห่งความตาย
คู่ร้อง ตลอดวันตลอดคืน
เป็นรหัสชีวิต
เป็นสัญญาณลี้ภัย....แห่งการเตรียมพร้อม!
ไม่มีอะไรไม่พลัดพราก
ไม่มีสิ่งใดไม่จาก
พุทธพจน์เตือนสติ
โลกถูกเป็นไฟ ทั่วตกอยู่ในความมืด
ใยไม่รู้จักหาแสงสว่าง?
ยิ่งจมปลักอยู่ในกองสุข
ความทุกข์ยิ่งมหาศาล
สายพานแห่งความตาย ลากไปสู่หุบเหว
ทุกข์ชีวิตไม่มีละเว้น
จึงต้องเตรียมพร้อม
กิน น้อย ใช้ น้อย ทำงานให้มาก
ไม่ทำบาป ทำแต่ความดีให้มาก ให้มาก ๆ ๆ ๆ ๆ

รายงานข่าวจากการประชุมขานิชย์บุญนิยม

(๒๔ ม.ค. ๒๕๔๘) จึงจกเข้าฟังด้วยขอ่านบางเรื่องเล่าสู่กันฟัง

๑. การประชุมทุกครั้ง ให้บันทึกจำนวนคน ณ เวลาเปิดประชุม
๒. ให้ทุกชุมชนรายงานฐานการผลิตเพื่อให้เห็นภาพของอัตรากำลังคน เพื่อเป็นแนวทางในการช่วยเพิ่ม-ลด ปรับฐาน ปรับกำลังคน (ส่วนกลางจะช่วยตัดสิน)
๓. โรงงานขวดที่สีมาอโศก ต้องการแรงงาน
๔. พ่อท่านเสนอว่าฐานอาชีพโดยเฉพาะชี้อ้ว, เต้าเจี้ยวทำยาก ขอให้ใส่ใจทำให้มาก ส่วนฐานแชมพู เขาทำกันเยอะแล้ว ต่อไปน่าจะเลิก
๕. น้ำหมักอาบน้ำให้สุนัขขายดี
๖. พ่อท่านให้ข้อคิด “ผู้ผลิต” ไม่ควรละเลยตลาด ต้องวางให้ต่อเนื่อง
๗. ราชธานีอโศกมีโครงการจะซื้อที่ดินเพิ่มเติมอีก ๓๐๐ ไร่ ราคาไร่ละ ๓๐,๐๐๐ กว่าบาท

ประวัติศาสตร์บ้านขึ่งของชาวอโศก

นโยบายผักพื้นบ้านของร้าน ชมร.

“วาระที่๓. ผู้รับใช้ รองผู้รับใช้แจ้ง”

๓.๑ คุณดาบบุญ แจ้งให้ที่ประชุมทราบว่า ขณะนี้ทางร้านกูดินฟ้า ๑ ไม่มีผักส่งให้ทาง ชมร. ตามปกติ และได้มีการแก้ไขสถานการณ์ โดยออกไปตามแหล่งผลิตต่างๆ เพื่อจัดซื้อ

ผักมาส่งให้ ในช่วงนี้คงต้องเปลี่ยนแปลงนโยบายในการทำอาหารบ้าง โดยต้องเน้นให้ใช้ผักพื้นบ้าน ในการทำอาหารให้มากขึ้น หากอาสาสมัครท่านใดพบว่าพืชผักชนิดใดไร้สารพิษ ที่น่าสนใจนำมาทำเป็น อาหาร ก็ขอให้แจ้งให้ทางร้านกัญดินฟ้า ๑ ทราบด้วย เพื่อให้เป็นผู้ประสานงานในการจัดซื้อต่อไป ที่ประชุมรับทราบ”

หมายเหตุ ตัดตอนมาจากรายงานการประชุมอาสาสมัคร ชมร. สาขาหน้าสันตือโคก ครั้งที่ ๙/๒๕๔๗ (๑ ก.ค. ๒๕๔๗)

บทสัมภาษณ์ของชาวอโคก

จากญาติธรรม จิตราภรณ์ แก้วทะชาติ (ราชเทวี กทม.)

“แต่ก่อนแม่ก็ยังไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร ก็ยังอยากให้ลูกสาวตัวเองทำตัวเหมือนคนโลกๆทั่วไป คือ แต่งงานมีครอบครัวเหมือนลูกๆทุกคนของท่าน พอทุกวันนี้ท่านก็เข้าใจแล้วว่า ดีแล้วที่ลูกปฏิบัติ ตามแนวสันตือโคก ไม่ต้องแต่งงาน และข้าพเจ้าก็แสดงให้คุณพ่อ-คุณแม่เห็นว่า ผู้ที่ท่านพึ่งได้ คือลูกคนที่ไม่แต่งงาน เพราะทุกวันนี้ข้าพเจ้าทำงานได้เงินมา พ่อแม่ขาดเหลืออะไร ก็จะมีข้าพเจ้า เพียงคนเดียวเท่านั้นที่ช่วยท่านได้ ในขณะที่ลูกๆของท่านที่แต่งงานไปทุกคน ไม่สามารถเป็นที่พึ่ง แก่พ่อแม่ได้เลย

แต่ก่อนที่ข้าพเจ้าปฏิบัติธรรมใหม่ๆ ต่างก็ไม่เข้าใจ แต่พอเวลาผ่านไปจนทุกวันนี้ ข้าพเจ้า ก็พิสูจน์ให้คุณพ่อคุณแม่เห็นแล้วว่า อโคกพาลูกท่านดี ไม่ใช่ไม่ดี และข้าพเจ้าดีใจที่สุดที่สามารถ

ทำให้ท่านเข้าใจสันตโตโคกได้.....”

อ่านจบแล้วก็คงจะอ้อว่า นักประชาลัมพันธ์ที่แท้ก็คือตัวเรานั่นเอง เอาหลักธรรมสมณะมา
อ้าง ๑๐,๐๐๐ วลี ฤาจะสู้แสดงชีวิตเรียบง่าย เสียสละ มีพรหมวิหารให้เขาลัมผัส
นี้แหละ “ธรรมกาย” ขนานแท้ จุ้ยๆๆ

การเมืองของพระเป็นโณ.

จากญาติธรรม บุญมา ภาวะเกษ (อ.เดชอุดม จ.อุบล) “พอตัดพระออกจากการเมือง
มันก็เท่ากับตัดกุศลออกจากการเมือง มันก็เท่ากับตัดกุศลออกจากการเมือง เมื่อตัดมือตัดตีน ตัดเรื่อง
กุศล เรื่องดีออกจากการเมืองหมด การเมืองถึงได้โละ การเมืองถึงได้เน่า เพราะออกกฎหมายกีดกันไว้
หมดไม่ให้คนดี คนมีจิตใจเป็นกุศล คนที่มีจิตใจเสียสละอย่างพระมาเกี่ยวข้องกับเรื่องการเมือง นี่เป็น
ความผิดพลาดอย่างมหาดศาล ในสังคมประเทศไทย ที่ถูกแล้วควรจะให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการกุศล มีจิต
เป็นกุศล มีใจเสียสละสร้างสรรเพื่อผู้อื่น พระเป็นผู้มีคุณธรรมแท้จริงๆใช้ไหม แต่เข้าไปเกี่ยวข้องใน
ฐานะของปุโรหิต ผู้ช่วยคิด ช่วยอ่าน ช่วยออกความเห็น ช่วยอบรมคนในการเมืองเลยจริงๆ อย่างนี้จะ
ถูกต้องจะดีมาก แล้วผู้ที่จะทำงานการเมือง ก็ควรจะรับฟังพระด้วย ไม่ใช่ไปกีดกันพระ เกิดอะไรขึ้นก็
บอกว่า ไม่ใช่กิจของสงฆ์ แล้วไล่พระหนีออกหมดเลย อย่างนี้สังคมถึงได้บรรลัย ตัวเองจึงทำทุจริตได้
เต็มไม้เต็มมือ ผู้ที่เป็นพระจริงๆ ก็จะต้องแนะนำในสิ่งที่ดีที่ถูกต้อง อะไรเป็นสังฆธรรมก็แนะนำไปตามนั้น”

ญาติธรรมวิจารณ์การเมืองกับศาสนามาได้หน้าฟิ่งทีเดียว จำได้ไหม ครั้งหนึ่งเราบอกพระ
ต้องไม่ฉันทเนื้อสัตว์ ไม่ใช่เงิน ไม่มีเดรัจฉานวิชา หลายค่ายสำนักทำใจยาก

วันนี้ถ้าบอกพระมีสิทธิ์ยุ่งการเมืองก็คล้ายกัน เพียงแต่พระนั้นต้องทำตัวเหมือนปุโรหิต
และปลัดต้นขรราวาสให้ทำงานการเมือง

ศาสนานั้นแท้จริงก็คือ“บุญนิยม” เราจะต้องสร้าง“ค่านิยม” ทุกวงการต้องอยู่บนหลักการ
“บุญนิยม”

นี่คือสิ่งใหม่พอกับโลกที่มีคอมพิวเตอร์ใช้กัน จุ้ยๆๆ

เรื่องของศิลปินปรมาต

จากญาติธรรม มณีประภา สกุลลักษณ์ กิ่งโณนนารายณ์ จ.สุรินทร์ “มีเรื่องอยากเล่า
คือ เมื่อวันที่ ๒๑ ต.ค. ๒๕๕๗ ที่ผ่านมา คุณตาของดิฉันได้เสียชีวิตที่บ้าน ก็มีการทำบุญตามประเพณี
โดยเอาศพไว้ที่บ้าน ๓ วัน ช่วง ๓ วันนี้เป็นช่วงที่ดิฉันรู้สึกว่ คนไทยเข้าใจผิดเกี่ยวกับการทำบุญ คือ

ช่วง ๓ วัน มีการฆ่าสัตว์เพื่อนำมาเป็นอาหารมากมาย เช่น หมู และสิ่งที่น่าสังเกตุอีกอย่างคือช่วง ๓ วันนี้มีการทำบุญ มีสวดอภิธรรม ในพิธีตลอด ๓ วัน มีการขอศีลจากพระทุกครั้งที่ประกอบพิธี แต่ไม่รักษาศีล ดิฉันสงสัยว่าแล้วจะขอศีล(อาราธนาศีล)ทำไม? และในชนบทบ้านดิฉันส่วนมากจะมีการทำบุญเวลามีคนตาย ๒ ครั้ง คือ ตอนตาย และอีกครั้งเมื่อพร้อมอาจะ ๑ ปีข้างหน้า แต่สรุปแล้วคือ มีการฆ่าสัตว์มากมาย และขอศีลแล้วไม่รักษาศีล เพราะถ้ารักษาศีลคงไม่มีการฆ่าสัตว์มากมาย แล้วจะทำบุญทำไมเนี่ย?.....”

เมื่อไม่ใช้สติปัญญาไตร่ตรอง โอกาสผิดพลาดย่อมมีมาก หากทบทวนลัทธิ ปาณาติบาต คงหายไปจากสังคมไทยอีกหลายสิบเปอร์เซ็นต์

เมื่อศีลข้อปาณาติบาตยังตื่นขึ้น ป่วยการกล่าวถึงมรรคผลในศาสนา
ผู้แสวงหาการหลุดพ้น หากยังเบียดเบียนผู้อื่นอยู่ จะเป็นจริงได้อย่างไร?
ใจเขาใจเราคิดแค่นี้ก็จะตอบปัญหาโลกแตกได้! จุ๊ๆ

บุญเป็นกำเนิด บุญเป็นเผ่าพันธุ์ บุญเป็นที่อาศัย

อนาคตบางที่เราก็ไม่รู้ว่าจบลงที่ไหน แต่ความจริงแล้วยังมีผู้ลิขิตอีกคนที่ยิ่งใหญ่ไม่เบาคือ “บุญ”
เลือกชีวิตจะเดินทางไหน คิดไม่ออก อย่ากังวล ทำดี ถือศีล มีน้ำใจ สะสมความดี แล้ว
ปล่อยให้ “บุญ” เป็นผู้ตัดสินใจแทนเรา

จากญาติธรรม ดวงรัตน์ หาญณรงค์ (อ.กิ่งวังเจ้า จ.ตาก) “ต้องขอโทษนะคะที่ตอบจดหมาย
ช้าๆ เพราะมียุ่งอยู่กับงานและการตัดสินใจว่าจะไปทางไหน มีญาติทำงานต่างประเทศให้ไป
ทำงาน โดยบอกว่าไปอยู่กับครอบครัวกันแน่ พอดีมีใจคิดอยากหางานทำที่อยู่ใกล้บ้านสักพัก ก็
ตัดสินใจตกลงไป เขาก็อึ้งเรื่องให้ทางนอก โดยที่เราไม่ต้องออกอะไรมากมาย แต่พอจะนัดวันที่จะ
เดินทาง ก็รู้ว่าครอบครัวเขากันคนเดียว แล้วเราจะต้องทำปลาอีก ก็คิดไม่ออก สับสนจะทำเช่นไร
ร้องไห้ มีอเราจะต้องทำลายชีวิตผู้อื่นแล้วหรือ ร้องไห้อยู่หลายวันถ้าไม่ไปเขาก็ยิ่งเรื่องหมดแล้ว เขา

ต้องว่าเรามากมาย ตัวเองยังจิตใจอ่อนแออยู่แล้ว พอคิดถึงต้องมาปลาร้องไห้ใหญ่ พอหมูกลุ่มรู้ก็ไม่อยากให้ไป เราไม่กินแต่จะต้องทำให้คนอื่นกิน ไม่ถูก และกลัวกรรมมาก ชีวิตที่ผ่านมากรรมมาก พอรู้ว่าจะทำกรรมให้เพิ่มขึ้นไปอีก ก็ตัดสินใจไม่ไป ก็กลายเป็นคนผิดคำพูดเลยล่ะ เขาต้องเอา น้องเขาไปแทน น้องเขาต้องทั้งร้านเสริมสวย เพราะเขารังเรื่องหมดแล้ว และตอนนั้นรู้สึกสบายใจมาก สะสางเรื่องลงแล้วล่ะ.....”

บทสรุปเรื่องนี้ ชะตาชีวิตนั้นปล่อยให้บุญบันดาล-บุญพา-บุญนำ-บุญลิขิต น่าจะดีที่สุด จุ๊ๆ

แก้ปัญหาด้วยการอธิษฐาน !

“นิตยสารดอกหญ้าและสารอโศกที่เคยได้รับ ผมยังเก็บไว้อ่านเสมอทั้งเก่าและใหม่ พยายามจะแจกให้กับเพื่อนบ้าน แต่ไม่มีใครสนใจ เพราะสังจกรรมแนวอโศกสวนทางกับคติธรรมเก่าๆที่เขาเคยยึดถือปฏิบัติกันมา ผมไม่สามารถพูดโน้มน้าวให้เขามีความเห็นเป็นสัมมาทิฐิถูกต้องตามหลักสังจกรรมของพุทธแท้ๆได้ ผมจึงถือคติที่ว่า เสร้งครัดที่ตนเผื่อปรนคนอื่น ผมมีศรัทธา มีความเคารพพอเท่าตนตลอดจนสมณะและสิกขมาตุญจธรรม ที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบทุกทำอย่างสูงสุด โดยปราศจากความลังเลใจใดๆทั้งสิ้น ผมจะขอโน้มนำเอาธรรมะแนวอโศกมาประพัตติปฏิบัติตลอดไป ทั้งๆที่สิ่งแวดล้อมและสังขารร่างกายจะมีอำนาจให้อยู่บ้างก็ตาม

ปัจจุบันผมมีอายุครบ ๗๕ ปีพอดี ผมป่วยเป็นโรคอัมพฤกษ์มาประมาณ ๑๐ กว่าปีแล้ว มีอาการมือเท้าชา ปวดเมื่อยร่างกายซีกข้างขวาตั้งแต่ต้นผมจรดปลายเท้ามาโดยตลอด พยายามรักษา มาแทบทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นการฉีดยา กินยาต้ม ยาดอง ยาทา และบีบนวดแบบแผนโบราณ อาการจะมีหนักบ้าง ทุเลาลงบ้าง แต่ไม่หายขาด สภาพร่างกายและจิตใจยังแข็งแรงดีมาก คงจะเป็นอันสงส์จากการกินอาหารมังฯ และปฏิบัติธรรม มิเช่นนั้นผมคงจะเป็นเหมือนญาติทางแม่ผมที่ป่วยเป็นโรคอัมพาตตายไปแล้วหลายคน แม่ผมป่วยช่วยเหลือตัวเองไม่ได้โดย ๓ ปี ตายเมื่ออายุ ๘๙ ปี พี่สาวป่วยช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ตายเมื่ออายุได้ ๘๐ ปี.....”

ญาติธรรมเหลือ แก้วจู้ (อ.บางระกำ จ.พิษณุโลก) เล่าชีวิตตัวเองพอสังเขป ถึงจะเจ็บป่วย

ก็ยังไม่ทิ้งธรรม

จึงจกอยากจะเสริมว่า หากเรามีชีวิตที่ดีเป็นทานเสียสละมาตลอด ลองเพิ่มการ“อธิษฐาน”
สักนิด

การอธิษฐานขอให้ร่างกายเราหายป่วยหายไข้ ไม่ใช่การขออำนาจใคร แต่ขอให้พลังความดี
ของเราทั้งหมด แทนที่จะกระจายรักษาทั่วไป ให้มารักษา“เฉพาะที่” เท่านั้น
ใครเห็นอย่างไร โปรดเสนอความคิดมาเล่าสู่กันฟัง จุ๊ยยๆ

เทพธิดาปุ๋ย

เป็นที่ฮือฮาเมื่อทราบว่า ญาติธรรมขวัญดิน สิ่งคำ ผลิตปุ๋ยทำเองได้วันละ ๔๐ ตัน
อะไรจะขนาดนั้น ?

ตำแหน่งนี้น่าจะให้ชื่อว่า “เทพธิดาปุ๋ย” แล้วใครจะเป็น “เทพบุตรปุ๋ย” ?

จึงจกดีใจแทนพระแม่ธรณี จุ๊ยยๆ

การทำงานคือการปฏิบัติธรรม

ชุมชนดอยรายปลายฟ้า ประชุมกันครั้งที่ ๘ เมื่อวันที่ ๒๖ ก.ย. ๒๕๕๗ พอมีเรื่องที่น่าจะ
เป็นตัวอย่างแก่กันและกัน ภายใต้ “กรรมเป็นอันทำ”

๑.๒ แผนงานอบรม’๕๘

ผู้ประสานงานศูนย์ฝึกอบรม (คุณต้นเสียงธรรม) ได้ทำแผนคำของบไปยังหน่วยงานให้ทุน
มีโครงการ-กิจกรรมปี’๕๘ ดังนี้

- ๑) โครงการพัฒนาบุคลากรศูนย์ฝึกอบรม (ส่งหม่อสู่ต่างธรรม) (๑๒ ครั้ง/ปี)
- ๒) การพัฒนาด้านกายภาพ-ทักษะ-๓ อาชีพ ทำสื่อ งานบริหาร (๖ ครั้ง/ปี)

- ๓) สุขภาพ ๗ อ. (๓ ครั้ง/ปี)
- ๔) การประชุม สัมมนา ระหว่างเครือข่ายระดับประเทศ (๒ ครั้ง/ปี)
- ๕) งานส่งเสริมการเลื่อนฐานะการปฏิบัติธรรม (ค่าจ้างเหมารถ) (๓ ครั้ง/ปี)
- ๖) การทำแปลงสาธิต ปรับปรุงโรงปุ๋ย สร้างโรงแยกขยะ
- ๗) การอบรมกสิกร และลูกหลานเยาวชนของกสิกร
- ๘) โครงการติดตาม สนับสนุนออกเยี่ยมให้กำลังใจกสิกร (๑๒ ครั้ง)
- ๙) งานสัมมนาเผยแพร่กิจกรรมไร่สารพิษ (มหกรรมกัญดินฟ้า) ๑ ครั้ง
- ๑๐) ทำสื่อหนังสือ-วีดิทัศน์-เสื่อตรา คกร. เป็นต้น

๑.๓) คุณต้นเสียงธรรมได้ไปอบรมปุ๋ยชีวภาพที่พุทธสถานศิระชะโศก และจะนำความรู้มาทำ และถ่ายทอดแก่ญาติธรรมและชุมชนต่อไป

๑.๔) การขายข้าวกล้องไร่สารพิษให้โรงพยาบาล ชุมชนเห็นว่าไม่มีกำลังพอจะหาข้าวกล้องไร่สารพิษ จึงระงับไว้ก่อน

วาระที่ ๖ เรื่องอื่นๆ

๑) คุณธรรมทำ เสนอให้ชุมชนทำวิทยุชุมชน เพื่อสร้างพลังชุมชนใกล้เคียง ที่ประชุมเห็นว่ายังไม่พร้อมทำ.....”

ไฟเผาขยะ ตบะเผากิเลส

- อดอาหาร ๒ ครั้งต่อเดือน (แสนโท)
- คีล ๘ วันพระ สวดมนต์ก่อนนอน (ภมร)
- ๑ มื้อบริสุทธิ์ ไม่มีอาหารเสริม สวดมนต์เสียงดังฟังชัด (คมธรรม)
- กินอาหารรสจืดในวันพระ (เต็มบุญ)
- รับประทานอาหาร (ร้อยลายคีล)
- มังสวิวัติ ลดไข่-นม (สนั่น)
- ไม่จับจับ (ปานบุญ)
- มาวัดให้มากขึ้น (รุ่งชีวา)
- กินวันละ ๒ มื้อ (ฟ้าสาธุ)

หมายเหตุ ตบะที่ญาติธรรมตั้งไว้

แม้จะนานหลายเดือนก็จะนำมาลงเพื่อเป็นกำลังใจแก่กันและกัน

★ **จิตจกส.**

● **คติประจำเดือนนี้**

คนทางโลก เขาเป็นข่มอิตตา

คนทางธรรม เขาอิตตาข่มเป็น

(โหวกพอกัน)

๒๔ ม.ค.๕๕

คอลัมน์นี้ได้รับบทความที่มีผู้ปรารถนาดีส่งมาให้
ลงเป็นตัวอย่าง เพื่อสร้างค่านิยมสังคมอยู่เป็นสุข
เธอเล่าว่า

ข้าพเจ้าทำงานอยู่ที่แผนกบัญชีบริษัทแห่งหนึ่ง มีลูกค้าประจำรายหนึ่ง
นำสินค้ามาส่ง และเบิกเงินชำระค่าสินค้าจำนวนนั้นไปแล้ว โดยมีบิลสินค้าของเขาใบหนึ่ง
ค้างชำระเงินตั้งแต่ครั้งก่อนๆ ข้าพเจ้าจึงจ่ายรวมกับงวดล่าสุดนี้ **แต่ลูกค้ารายนี้ไม่แน**
ใจว่าตนเองรับเงินไปแล้วหรือยัง คิดว่าน่าจะรับเงินไปแล้ว ไม่น่าจะทิ้งไว้นานขนาดนี้
บิลที่ค้างชำระดังกล่าวมีจำนวนเงิน ๕๙,๐๐๐ บาท (ห้าหมื่นเก้าพันบาทถ้วน) ส่วน
ข้าพเจ้าค่อนข้างมั่นใจว่าบริษัทยังไม่ได้ชำระเงินค่าสินค้าในบิลดังกล่าวอย่างแน่นอน
เพราะไม่ปรากฏหลักฐานการเซ็นรับเงิน เมื่อตรวจสอบการจ่ายเงินอย่างละเอียดโดยปกติ
การจ่ายเงินทุกครั้งของบริษัทจะต้องมีหลักฐานและมีการเช็คยอดเงินเหลือประจำวันทุกวัน
จึงมั่นใจว่ายังไม่ได้จ่าย จึงจ่ายเงินจำนวนนั้นให้ลูกค้าไป

เมื่อลูกค้ารับเงินกลับไปเพียง ๒
วัน หวนกลับมาบริษัทบอกว่า **“ไม่แน่ใจ**
ว่ารับเงินไปแล้วหรือยัง จึงนำเงินจำนวน
นั้นมาส่งคืน ขอให้บริษัทตรวจสอบใหม่
ดิฉันเองก็จะกลับไปตรวจสอบอย่าง
ละเอียดอีกครั้งเช่นกัน”

เนื่องจากลูกค้าไม่มีระบบจัด
เก็บเอกสารที่ดีพอ ลูกค้าหายหน้าไป
ระยะเวลานานเป็นเดือน ทั้งเงินดังกล่าวไว้ให้บริษัท และไม่ยอมมารับคืน

วันหนึ่งลูกค้ารายนั้นมาส่งสินค้าที่บริษัทและมารับเงินค่าสินค้างวดใหม่
ข้าพเจ้าจึงถามเขาว่า เรื่องเงินจำนวนนั้นจะว่าอย่างไร ลูกค้าตอบว่า **ไม่เอาคืน ไม่กล้า**
รับ ข้าพเจ้ารีบตอบว่าบริษัทของเราก็ไม่กล้ารับเหมือนกัน เพราะมั่นใจว่ายังไม่
จ่ายให้จริงๆ เมื่อลูกค้ายืนยันหนักแน่นที่จะรับเงินคืน ในที่สุดบริษัทจึงมีมติให้ข้าพเจ้า
นำเงินจำนวนดังกล่าวไปทำบุญบริจาคให้เกิดประโยชน์ต่อไป โดยให้ใช้นามของข้าพเจ้า
เป็นผู้บริจาคในครั้งนี้ และข้าพเจ้าได้เพิ่มเงินให้เป็นจำนวนเต็ม คือ ๖๐,๐๐๐ บาท
(หกหมื่นบาทถ้วน) เพราะทราบว่ามูลนิธิธรรมสันติมีความจำเป็นในการรวบรวมเงิน

เพื่อสร้างสถานพลาภิบาล เพื่อช่วยคนเจ็บคนป่วยในอนาคต

ยังมีเรื่องดีๆเช่นนี้เกิดขึ้นในสังคมไทย ปกติยุคนี้ ถ้าไปตามห้างสรรพสินค้า เจ้าหน้าที่ทอนเงินไม่ครบ หากไม่นับให้ดี เงินทอนนั้นคงสูญเปล่า บางครั้งยังต้องไปต่อล้อต่อเถียงกับพนักงานเก็บเงินเพื่อยืนยันว่า พนักงานทอนเงินให้ไม่ครบตามจำนวน

แม้แต่ธนาคารบางแห่งที่ตั้งอยู่ในห้างโลตัส จังหวัดนนทบุรี เจ้าทุกข์เล่าผ่านสื่อวิทยุว่าตนเองนำเงินสด จำนวน ๕๐,๐๐๐ บาท(ห้าหมื่นบาทถ้วน)ไปฝาก แล้วถามพนักงานรับเงินว่าสามารถกดเงินจากเอทีเอ็มออกมาทันทีได้เลยหรือไม่ พนักงานตอบว่าได้ เมื่อนำเงินฝากเข้าธนาคารเรียบร้อยแล้ว จึงไปกดเอทีเอ็มในบริเวณเดียวกัน ตกใจ

มากเมื่อพบว่าเงินทั้งหมดมีเพียง ๖,๐๐๐ บาท(หกพันบาทถ้วน)เท่านั้น เดิมมีอยู่แล้ว ๑,๐๐๐ บาท(หนึ่งพันบาทถ้วน) จึงรีบไปพบพนักงานที่รับฝากเงิน พนักงานยอมรับความผิดพลาด เรื่องเช่นนี้ หากไม่ได้นำสมุดฝากเงินไป ขอให้ผู้ฝากเงินดูใบสลิปที่ได้รับจากธนาคารเพื่อความแน่ใจว่าเงินครบตามจำนวนที่นำไปฝาก หากพ้นจากบริเวณนั้นแล้ว และไม่ได้อยู่ในวันเดียวกัน ใครจะรับผิดชอบกับความผิดพลาดที่เกิดขึ้น จะจงใจหรือไม่ จงใจก็ตาม ผู้เดือดร้อนและเสียเปรียบคือผู้ฝากนั่นเอง ผู้คนในย่านนั้นต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า พนักงานการเงินที่ธนาคารแห่งนี้เกิดความผิดพลาดบ่อยมาก หากทราบแล้ว ขอให้ผู้รับผิดชอบตักเตือนให้พนักงานของท่าน ทำงานอย่างรอบคอบและซื่อสัตย์ต่อการบริการประชาชน มิเช่นนั้น ท่านอาจทำบาป โดยไม่รู้ตัวที่ทำให้ประชาชนเดือดร้อน ผิดกับกรณีแรก ที่ผู้รับมีสิทธิ์ ยืนยันที่จะไม่รับ เพราะเกิดความไม่แน่ใจ จึงไม่กล้ารับยังมีสำนึกและกลัวบาปนั่นเอง

หากผู้คนในสังคมคิดได้ตั้งบุคคลตัวอย่างที่ยกมาข้างต้นนี้ สังคมจะสงบสุข และประกอบบุญกุศลที่เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม

(ข้อมูลจาก น.ส.อรสา วงษ์จันทร์)

ป.ปรีดา

email: porpreeda@chaiyo.com

ในอดีตเรามีความเชื่อว่าผลไม้ที่มีรอยกัดแทะจากนก หรือแมลง แสดงว่าเป็นผลไม้ที่ปลอดภัยจากสารพิษ เพราะแม้แต่สิ่งมีชีวิตที่กล่าวมานี้ยังกินได้ แสดงว่าไม่มีสารเคมีมนุษย์ยอมบริโภคได้อย่างปลอดภัย

อันตรายถึงชีวิต

มาถึงวันนี้ ชักจะไม่แน่ใจแล้วว่าความเชื่อดังกล่าวจะยังใช้ได้หรือไม่ เมื่อมีข่าวว่า ขณะนี้ ค้างคาวนำโรคที่เสี่ยงต่อความตายมาให้มนุษย์เสียแล้ว หากค้างคาวกัดแทะผลไม้ แล้วมนุษย์นำมารับประทาน หรือใครที่เห็นๆอยู่ว่าจะแวกสวนนั้นมีค้างคาวอยู่มากมาย แล้วยังผลอบริโภคผลไม้ที่มีรอยกัดแทะของค้างคาวในบริเวณนั้น ผู้นั้นต้องรีบไปฉีดวัคซีน

ป้องกันพิษสุนัขบ้าทันที ทั้งนี้เพื่อความปลอดภัยในชีวิต เพราะผลไม้ที่ถูกค้างคาวกัดแทะจะมีเชื้อโรคที่เป็นอันตรายถึงขั้นชีวิต

เรื่องนี้ต้องขอความร่วมมือจากชาวสวนช่วยระมัดระวัง หากทราบว่าสวนของตนเองมีค้างคาวอยู่ในบริเวณนั้น หากพบผลไม้ที่มีรอยกัดแทะ ขอให้นำไปทิ้ง หรือทำลาย อย่าได้นำมาจำหน่ายให้เกิดโทษแก่ผู้บริโภคเลย เพราะผู้บริโภคอีกมากมายที่ยังไม่ทราบพิษภัยในเรื่องนี้ ถือว่าท่านได้ซื้อตรงต่อผู้บริโภค แม้แต่ตัวท่านเองก็ตาม จะได้ไม่เปลืองให้บุคคลในครอบครัวพลอยบริโภคอย่างเสียวๆ เช่นนี้

เรื่องใช้หวัดนกก็เช่นเดียวกัน นายกสภาคมนไถชนแห่งประเทศไทย(นายยืนยง โอภากุล) ออกมาเปิดเผยต่อสื่อมวลชนว่า ตนเองได้ใช้วัคซีน(ปลอม) มาฉีดให้ไก่ของตนเอง และไก่ก็ไม่ตาย อธิบดีกรมควบคุมโรคให้ความกระจ่างในเรื่องนี้ว่าสถิติที่ผู้ใช้วัคซีนไม่ตรงกับใช้หวัดนกประเภทเดียวกัน แม้ไก่จะไม่ตาย แต่เชื้อโรคในตัวไก่ยังอยู่และจะแพร่เชื้อระบาดเพิ่มขึ้น ทางที่ดีเมื่อทราบว่าไก่เป็นไข้หวัดนกที่ร้ายแรงเช่นนี้ มีทางเดียวก็คือต้องทำลายให้สิ้นซาก เพื่อป้องกันการระบาดที่ลุกลาม ยังมีอีกหลายเรื่องที่ประชาชนอย่างเราๆท่านๆไม่ได้รับรู้ทุกเรื่อง จึงต้องอาศัยข้อมูลที่ได้พิสูจน์กันแล้ว เผยแพร่ให้ความเข้าใจแก่ประชาชน

หากท่านผู้ใดมีประสบการณ์จริงจากชีวิต สามารถส่งมายังคอลัมน์นี้ หรือส่งมายัง e-mail ช่างต้นไต้

ฉบับนี้มีข้อมูลจากหนังสือพิมพ์มติชน
ฉบับวันที่ ๑ ก.ค. ๒๕๕๖ หน้า ๑๘ มาแล้วเสนา
ขอเชิญติดตามได้เลยค่ะ

แพทย์ชี้'จีน-อินเดีย'ฮิดกินดี ทางเลือกผู้ป่วยหมดทางรักษา

เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ที่กรมพัฒนา
การแพทย์แผนไทย และการแพทย์ทางเลือก
กระทรวงสาธารณสุข จัดการประชุมวิชาการเรื่อง
“น้ำปัสสาวะรักษาโรคริด์หรือหรือ”

น.พ.บรรจบ ชุณหสวัตติกุล ผู้เชี่ยวชาญ
ด้านการแพทย์ทางเลือกกล่าวว่า น้ำปัสสาวะประกอบด้วย
ด้วยน้ำร้อยละ ๕๕ ยูเรียร้อยละ ๒.๕ และสารอื่นๆ
ร้อยละ ๒.๕ ซึ่งสารยูเรียในปัสสาวะให้ความชื้นใน
เครื่องสำอางแพน มีสารยูโรทีนีสซึ่งทางการแพทย์
จะฉีดให้ผู้ป่วยที่เป็นอัมพาต เพื่อละลายลิ่มเลือด
และรักษาเส้นเลือดอุดตัน

ซึ่งมีบริษัทในประเทศสหรัฐได้นำ
เครื่องกรองปัสสาวะ เพื่อกรองเอาสารตัวนี้ออกมา
ใช้ในวงการแพทย์ตั้งแต่ พ.ศ.๒๕๓๒ โรคที่กำ
การรักษามีตั้งแต่ อาการปวดเรื้อรัง ได้แก่ปวดหลัง
ปวดข้อ ไมเกรน ปวดเมื่อยไม่มีสาเหตุ

โรคที่เกี่ยวกับภูมิคุ้มกัน เช่น โรคภูมิแพ้
ผื่นคัน สะเก็ดเงิน รูมาตอยด์ SLE

ประเภทแผลต่างๆ เช่น แผลเบาหวาน
แผลไฟไหม้

ส่วนโรคในระบบในร่างกายคือ เบาหวาน
มะเร็งลำไส้อักเสบเรื้อรัง ตกขาวจากเชื้อรา กลิ่นปาก
กลิ่นตัว รวมทั้งยังดูแลผิวพรรณและเส้นผม โดย
การรับประทานมีหลายวิธี เช่น น้ำปัสสาวะ ๑ หยด
ใส่ลงในน้ำ ๑ ช้อนชา เขย่าประมาณ ๕๐ ครั้ง
หรือในวันแรก จะหยดปัสสาวะ ๑-๕ หยดในปาก
วันต่อมาอาจจะหยด ๖-๑๐ และเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ
จนกว่าเคยชิน

“ที่ผ่านมามีคุณยายป่วยเป็นมะเร็งปอด
ระยะสุดท้าย ซึ่งแพทย์แผนปัจจุบันวินิจฉัยว่า จะ
อยู่ได้ไม่เกิน ๓ เดือน ปรากฏว่ายายได้กินน้ำปัสสาวะ
รวมถึงกินผักพื้นบ้าน ขณะนี้ก็มีชีวิตอยู่”

น.พ.บรรจบกล่าวและว่า ถ้ามีร่างกายปกติ
ก็ไม่จำเป็นต้องดื่มน้ำปัสสาวะ เพียงแต่ถ้าหมดหนทาง
ในการรักษา ก็สามารถทดลองได้

ส่วนกลุ่มประเทศที่นิยมดื่มน้ำปัสสาวะคืออินเดีย ที่ดื่ม
เป็นวัฒนธรรม ส่วนจีนก็ดื่มจำนวนมากหลายล้านคน
ส่วนไทยน่าจะจะมีมาก อย่างไรก็ตามคิดว่า ประเทศไทย
ควรจะมีการวิจัยว่า เรื่องนี้มีผลเสียหรือไม่ ถ้าไม่มี
ผลเสียก็ควรที่จะวิจัยผลดี เพราะอย่างสหรัฐก็ มี
การสร้างมูลค่าของปัสสาวะปีละ ๕๐๐ ล้านดอลลาร์
สหรัฐ

ด้านพระครูฐิติจากสำนักสงฆ์วัดทุ่งไผ่
จ.ชุมพร กล่าวว่า พระพุทธเจ้าบัญญัติไว้ใน นิสัย ๔
แนวปฏิบัติสำหรับการยังชีพของพระสงฆ์ว่า ต้อง
นุ่งห่มด้วยผ้า ๓ ผืน นำมาจากผ้าห่อศพ ผ้าบังสุกุล
ต้องฉันอาหารอยู่โคนต้นไม้ ฉันอาหารที่ได้จาก
การบิณฑบาต และประการสุดท้ายคือ เมื่อเจ็บป่วย
รักษาตนเองตามธรรมชาติ ผิดสมาธิ ดื่มน้ำปัสสาวะ

ซึ่งบัญญัติไว้ในนิตย ๔ กำหนดไว้ใน
พระไตรปิฎกว่า การดื่มน้ำปัสสาวะรักษาโรค จะช่วย
ให้คนคนนั้นระมัดระวังด้านการบริโภคอาหาร เพราะ
หากกินโปรตีนเนื้อสัตว์ ชา กาแฟ เบียร์ จะมีผล
คือรสชาติ แต่การดื่มน้ำปัสสาวะไม่ใช่เรื่องเสียหาย •

(จาก น.ส.พ.มติชน
๑ ก.ค.๒๕๕๖ น.๑๘)

ลูกกตัญญู

เรื่องราวของลูกกตัญญูนี้ เป็นนิบากรรมดีของคุณพ่อมาและคุณแม่เฮียง พิมคำไหล คุณแม่เฮียง ขณะนี้อายุ ๖๕ ปี(ปี ๒๕๔๗) อยู่บ้านเลขที่ ๑๑/๑ บ้านคำไฮ หมู่ที่ ๖ ต.บ้านเป็ด อ.เมือง จ.ขอนแก่น

คุณแม่เฮียง ได้เล่าถึงการทำความดีต่อพ่อแม่ ตอนแรกคุณมันจะยากลำบากแสนเข็ญ แต่ตอนหลังผลแห่งกรรมดี ได้ย้อนมาสนอง ให้ได้รับความสุขสมหวังทุกสิ่ง อย่างที่คาดไม่ถึง...

ฉันเกิดมาเป็นลูกชาวนาโดยกำเนิด มีพี่น้องร่วมสายโลหิตเดียวกันถึง ๘ คน ฉันเป็นลูกคนที่ ๓ ตั้งแต่เติบโตมาก็ต้องร่วมทำไร่ทำนา ทำมาหากินช่วยพ่อแม่ด้วยดีเสมอมา

พี่สาว ๒ คนพอแต่งงานแล้ว ก็ได้แยกออกไปอยู่กับสามีและครอบครัวของเขา ส่วนน้องๆก็มีแต่ผู้ชาย ต่างก็พากันเล่าเรียนหนังสือ หวังจะได้เป็นเจ้าของบ้าน จึงมีฉันเท่านั้นที่ช่วยพ่อแม่ทำนา และช่วยทำมาหากินโดยตลอด

จนกระทั่งฉันแต่งงานมีสามี คือพ่อมาคนนี้ จึงได้ให้พ่อแม่หยุดทำนา เพราะเห็นว่าท่านทั้งสองก็ทำงานมามากแล้ว อีกอย่างอายุของท่านก็มาก สมควรพักผ่อนได้แล้ว การทำนาหรือการหาเงินเลี้ยงพ่อแม่และน้องๆ จึงตกเป็นภาระของฉันและสามีทั้งหมด

ทุกๆปี...ฉันและพ่อมาสองสามภรรยาเท่านั้น ที่ช่วยกันทำนาตั้ง ๓๑ ไร่ แถมการเดินทางไปทำนาก็ไกลอีกต่างหาก ต้องพากันตื่นแต่ตี ๓ หรือ ตี ๔ ลุกขึ้นมาหนึ่งเอาข้าว เสร็จแล้วก็ไล่ต้อนเอาควายไปสู่ทุ่งนา กว่าจะไปถึงที่นาก็สว่างพอดี

พอไปถึงที่นา หากเป็นเดือนเจ็ดเดือนแปด พ่อมาก็จะลงไปไถนาหรือคราดนาไว้ เพื่อปักดำนา ส่วนฉันก็จะลงไปถอนกล้า พอสายหน่อย ก็จะรีบขึ้นไปทำกับข้าวกินกัน หลังจากกินข้าวเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ก็จะรีบลงไปปักดำนากัน

การปักดำนาในสมัยเก่านั้น ไม่ค่อยมีใครเขารับจ้างปักดำนากันเหมือนสมัยทุกวันนี้ **ทุกครั้งเรือนเขาก็ทำนาใครก็ทำมัน อย่างมากก็ชวนกันไปลงแขกดำนาหรือเกี่ยวข้าวช่วยกัน ไม่มีเงินค่าจ้างค่าอะไรเลย มีก็เพียงหุงหาอาหารมาเลี้ยงดูกันเท่านั้น**

แต่ฉันและพ่อมามีกันสองคนเท่านั้นที่ช่วยกันทำนา ถึงฝนจะตก ถึงแดดจะออกร้อนเปรี้ยงขนาดไหน ก็ต้องทนทำ จะเหนื่อยซำแลขวาก็ไม่มีใครเขาจะมาช่วยทำ

บางปีฝนแล้ง เดือนแปดเดือนเก้าค่อยได้ปักดำ ฉันและพ่อมากลัวจะปักดำนาไม่ทันปีทันเดือนทำนามาทั้งวันแล้ว พอตกตอนเย็นยังเคยเอาตะเกียงแก๊สส่อง หรือเอาแสงเดือนจากท้องฟ้าส่อง ปักดำนากันก็ยังมี

ที่จริงแล้ว การปักดำนาในตอนเย็นหรือตอนกลางคืน จะไต้หวันมากกว่าในตอนกลางวัน เพราะตอนกลางคืนอากาศจะเย็นดี ไม่เร่าร้อนเหมือนตอนกลางวัน **บางคืนฉันและพ่อมาช่วยกันปักดำถึง ๓-๔ ทุ่มถึงเลิก** จนชาวบ้านบอกฉันและพ่อมาว่า หยุดทำนากันเถอะมันหมดฤดูปักดำนากันแล้ว แต่ฉันและพ่อมาก็ไม่ยอมหยุดทำ กว่านาจะเสร็จ บางปีก็เดือน ๑๐ หรือเดือน ๑๑ ฉันก็ยังเคยทำกัน

กว่าจะได้ข้าวมาเลี้ยงดูพ่อแม่และน้องๆ ต้องได้รับความลำบาก บางครั้งพ่อแม่บ่น จนฉันและพ่อมาคิดจะทิ้งหนีไปก็หลายครั้ง แต่ก็เพราะความสงสารพ่อแม่และน้องๆที่กำลังกินกำลังเรียน จึงอดทนต่อไป

อีกอย่างสามี่ของฉันเคยบวชเรียนมาก่อน ก็คอยพร่ำสอนอยู่เสมอว่า **การตอบแทนบุญคุณพ่อแม่** ไม่ว่าจะเป็นการช่วยเหลือในเรื่องการทำงานแทนท่าน หรือการให้ข้าวน้ำอาหาร หรือเรื่องเงินทอง ให้ท่านได้ใช้สอยในสิ่งจำเป็นของชีวิต เป็นบุญอันยิ่งใหญ่ เพราะหากว่าท่านไม่ทนเลี้ยงดูเรา มา เราจะมีชีวิตจนตราบเท่าทุกวันนี้หรือ

อันพระคุณพ่อแม่มีแก่บุตร
เปรียบประดุจสิ่งใดก็ไม่สม
สุดจะสรรพรณาด้วยคารม
เอกอุดมเหลือตราคุณานันต์
เอาแผ่นดินสิ้นฟ้ามหาสมุทร
จนสิ้นสุตภพดินเมฆินกัน
เอาภูเขาสระสุเมรุมาด้วยกัน
ต่างเสกสรรให้เป็นเช่นปากกา
แล้วนำน้ำสิ้นสุดสมุทรสีก
ทำแทนหมึกหมดสมุทรจนสุดหา
จารึกคำไขขานคุณบิดามารดา
บนแผ่นฟ้าแทนกระดาษเวียนวาดไป
จนสิ้นสุดดินฟ้ามหาสมุทร
จะสิ้นสุดพรณาก็หาไม่
พระคุณเลิศสิ้นฟ้าสุราลัย
ท่านมอบให้ลูกประจักษ์รักจริงา

ฉันเลี้ยงดูพ่อแม่และน้องๆ เขาเติบโตกันทุกคน ได้เรียนจบ มีงานทำ บ้างก็มีเมียมีลูกกัน
แล้ว ฉันและพ่อมาก็มีลูกกันถึง ๔ คน จึงขอแยกออกมาตั้งครอบครัวเป็นของตัวเอง รวมเวลาที่ฉัน
และสามีทำนาหาเงินเลี้ยงดูพ่อแม่และน้องๆ เป็นเวลาร่วม ๑๐ กว่าปีทีเดียว

ถึงแม้ว่าจะแยกครอบครัวออกมาแล้ว แต่ฉันและพ่อกก็ยังทำนาเลี้ยงดูพ่อแม่ด้วยดีตลอดมา
เพียงแต่หากว่างเว้นจากฤดูทำนา ก็จะไปรับจ้างทำงานก่อสร้าง หรืองานอะไรที่พอจะได้เงินมาจุนเจือ
ครอบครัว ได้เงินมาฉันก็จะแบ่งให้พ่อแม่ไว้ใช้อีกส่วนหนึ่ง นี่คือนี่ที่ฉันทำอยู่เป็นกิจวัตรประจำ

ทุกวันนี้(ปี'๔๗) พ่อแม่ของฉันท่านแก่มากแล้ว เจ็บป่วยยอดๆแอดๆ สามวันดีสี่วันป่วย
ฉันก็ยังแวะเวียนไปดูแลท่านทั้งสองอยู่เสมอ ไปคอยหุงหาอาหาร คอยป้อนข้าวป้อนน้ำ คอยเช็ดซี้
เช็ดเยี่ยวให้ ฉันไม่เคยคิดจริงเกียจท่านทั้งสองเลย เพราะคิดอยู่เสมอว่า

ลูกสิบคุณพ่อแม่ฉันไม่เทียมคน
จะยากจนต่อไปในภายหน้า
เป็นคนเลวเพราะสิบคุณผู้เลี้ยงมา
ท่านจัดว่าเป็นลูกอกตัญญู

คุณพ่อมาและคุณแม่เฮียง
กำลังเล่าถึงเรื่อง
ความอกตัญญูที่เลี้ยงดูพ่อแม่
มา จนได้ลูกที่อกตัญญูต่อ
พ่อแม่เหมือนๆกัน คือ
ทำดีย่อมได้ดีตอบสนอง

การตอบแทนบุญคุณพ่อแม่นี้ ไม่ว่าจะเป็นการช่วยเหลือในเรื่องการทำงานแทนท่าน หรือการให้ข้าวน้ำอาหาร หรือเรื่องเงินทอง ให้ท่านได้ใช้สอยในสิ่งจำเป็นของชีวิต เป็นบุญอันยิ่งใหญ่

ผลแห่งบุญกุศลของฉันและพ่อมาเคยทำแต่กรรมดีต่อพ่อแม่โดยตลอด จึงทำให้ฉันกับพ่อมาได้ลูกทั้ง ๔ คนนั้น ล้วนแล้วแต่เป็นคนว่านอนสอนง่ายด้วยกันทั้งนั้นเลย เรียกว่าเทวดามาเกิดก็ได้

โดยเฉพาะลูกคนที่ ๔ นี้เป็นผู้หญิง ชื่อ**ศิริประภา** หรือชื่อเล่นว่า**ปั้ง** ฉันจัดว่า**เขาเป็นลูกกตัญญู** **รู้บุญคุณพ่อแม่ได้เป็นอย่างดีทีเดียว** คือหลังจากเขาแต่งงานกับข้าราชการตำรวจคนหนึ่งไปแล้ว ตอนแรกเขาก็รักกันด้วยดี จนมีบุตรด้วยกันคนหนึ่ง

พออยู่ด้วยกันมาถึงปีที่ ๓ คำพังเพยที่ว่า รถไฟ-เรือเมล์-ลิเก-ตำรวจนั้นไว้ใจไม่ได้ มันซักจะจริงเสียแล้ว คือสามีของลูกสาวคนนี้ก็ไปแอบมีเมียหน้าอื่น โดยเข้าบ้านให้อยู่อีกแห่งหนึ่ง จนลูกสาวฉันสืบรู้ จึงไปตามสามีกลับบ้าน แล้วก็ได้เห็นเขาอนออยู่ในห้องเดียวกัน ด้วยความรักหรือความหึงหวง กลัวสามีจะหลุดมือไป เลยจะเข้าไปตบตีผู้เป็นเมียหน้าอื่นนั้น แต่สามีผู้เป็นกลางก็ได้ห้ามเอาไว้ โดยการกอดรัดผู้เป็นเมียหลวงไว้ ในระยะนี้ทั้งสองก็ด่าทอกันต่าง ๆ นานา

ผู้เป็นเมียหน้าอื่นเห็นสามีกอดเมียหลวงเอาไว้ ก็เข้ามาขีดข่วนตามใบหน้าตามร่างกาย จนเมียหลวงได้รับความเจ็บปวดไปหมด ด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจ เมียหลวงจึงถือว่า **ฉันไม่รักเราแล้ว เราจะอยู่ไปทำไม**

จึงเก็บเอาข้าวของ พร้อมหอบเอาลูกน้อยมาอยู่กับพ่อแม่ แม้ว่าผู้เป็นสามีจะมานอนขอให้กลับไปครองคู่อยู่ด้วยกันอีกครั้ง ถึงจะพูดอย่างไรลูกสาวฉันก็ไม่ยอมกลับไปอีกเลย

ต่อมาอีกหนึ่งปีให้หลัง คือปี ๒๕๔๔ ลูกสาวฉันคนนี้ก็ตัดสินใจไปทำงานที่ภูเก็ตกับเพื่อน ๆ ของเขา พอไปทำงานอยู่ที่นั่นประมาณเดือนสองเดือน ก็ได้ไปพบรักกับ**หนุ่มชาวสวีตเซอร์แลนด์** แล้วเขาก็ได้มาสู่ขอ แต่งงานกันที่บ้านพ่อแม่ นี่ พ่อแต่งงานเสร็จ เขาก็ได้พาเมียบินลัดฟ้ากลับไปอยู่ประเทศของเขาเลย จนตราบเท่าทุกวันนี้

คุณศิริประภา พอดีเดิณทาง
กลับมาทำธุรกิจในประเทศไทย
ผู้เขียนจึงถ่ายรูปกับเธอ

นี่คือบ้าน
ที่ลูกสาวได้ให้เงิน
แก่พ่อแม่มาสร้าง เพื่อเป็น
การตอบแทนพระคุณ
ที่พ่อแม่ได้เลี้ยงมา

ลูกสาวกับลูกเขย และ
หลานสาวของคุณแม่เฮียง
ก็ได้ชื่อว่าลูกกตัญญู

ในระยะเวลาที่เขากลับไปอยู่ประเทศเขาใหม่ๆ ลูกสาวและลูกเขยฝรั่งคนนี้ ก็ได้ส่งเงินให้พ่อแม่ ใช้ เดือนละ ๘,๐๐๐ บาทบ้าง เดือนละ ๑๐,๐๐๐ บาทบ้าง ลูกสาวบอกกับฉันว่า **สงสารพ่อแม่ ไม่อยากให้เห็นพ่อแม่ลำบากอีกต่อไป เพราะพ่อแม่ลำบากมามากแล้ว อยากให้เห็นพ่อแม่มีความสุข ในบั้นปลายแห่งชีวิต**

พอเขาแต่งงานไปได้สามปี ทั้งสองก็ได้ส่งเงินมาก่อนหนึ่ง ให้พ่อแม่สร้างบ้านหลังใหม่ **เพราะเขาคิดว่าบ้านหลังเก่ามันเก่า ไม่ทันสมัย ไม่เหมาะสมกับความดีที่พ่อแม่เลี้ยงดูเขาอย่างลำบาก** ทุกๆเดือน เขาทั้งสองจะส่งเงินมาให้พ่อแม่ใช้เป็นค่าข้าวน้ำอาหาร และค่าใช้จ่ายภายในครัวเรือน เดือนละหมื่นกว่าบาท **เขาสัญญาว่า จะส่งมาให้พ่อแม่ใช้จนกว่าพ่อแม่ทั้งสองจะตายจากโลกนี้ไป**

ฉันนึกไม่ถึงเลยว่า การตอบแทนพระคุณพ่อแม่ นั้น ตอนแรกดูมันจะยากลำบากแสนเข็ญ จนบางครั้งฉันแทบจะท้อใจ จะหยุดทำความดีกับพ่อแม่ แต่ตอนหลังผลของวิบากกรรมดี ได้ส่งผลให้ฉันและพ่อแม่มีความสุขยิ่ง

ฉันคิดไม่ถึงเลยว่า ฉันจะมีวันนี้ คือวันที่ฉันมีทุกสิ่งทุกอย่าง โอ้...มหัศจรรย์จริงๆ
การทำความดีต่อพ่อแม่ฉันมีคุณค่าถึงปานนี้

คุณแม่เสียงกล่าวกับผู้เขียน(ก๋อแก่น)ในที่สุด ก่อนจากผู้เขียนขอตัดเอาบทธรรมมาฝาก
จากข้อเขียน *ท่าน อ.สุวทรเกตุ* ในหัวข้อ “*พ่อแก่ แม่เฒ่า*” มีใจความว่า

พ่อแก่ก็แก่เฒ่า จำจากเจ้าไม่อยู่นาน
จะพบจะพ้องพาน เพียงเสี้ยววาระของดินวัน
ใจจริงไม่อยากจาก เพราะยังอยากเห็นลูกหลาน
แต่ชีพมิทนทาน ย่อมริ้วรานสลายไป

ขอเถิดถ้าสังสาร อย่กล่าวขานให้ซ้ำใจ
คนแก่ชะเรววัย ติดเผลไฉนเป็นแน่นอน
ไม่รู้ก็ไม่ว่า เพียงเมตตาช่วยอาทร
ให้กินและให้นอน คลายทุกข์แผ่อนพบสุขใจ

เมื่อยามเจ้าโกรธซึ่ง ให้นึกถึงเมื่อเยาว์วัย
ร้องให้ยามป่วยไข้ ได้ใครเล่าเฝ้าปลอบโยน
เฝ้าเลี้ยงจนโตใหญ่ แม่เหนี่ยวยกยก็ยอมทน
หวังเพียงจะได้ยล เต็บโตจนสว่างาม

ขอโทษถ้าทำผิด ขอให้ติดทุกข์ยาม
ใจแท้มีแต่ความ หวังติดตามช่วยช่วยชัย
ต้นไม้มิไถลฝั่ง มีหรือหวังอยู่นานได้
วันหนึ่งคงล้มไป ทั้งฝั่งไว้ให้วังเวง

★ ก๋อแก่น

อง่าด่วนเทใจ

☀ แม่ น้ำ ลักขิตะ

บ่อยครั้งที่“ความผิดพลาด”ทำให้คนเราได้ค้นพบสิ่งใหม่ๆ โดยไม่เจตนา จากที่คิดว่าเสียกลับกลายเป็นได้

โลกนี้เอาแน่ไม่ได้วันนี้ดีพรุ่งนี้อาจร้ายวันนี้ร้ายพรุ่งนี้อาจดี ดังพจนะที่ว่า **“ความแน่นอนคือความไม่แน่นอน”**

มีนิทานเล่ามาว่า.....

ชายเฒ่าชวานาคคนหนึ่ง เลี้ยงม้าพันธุ์ดีเพศผู้ไว้หนึ่งตัว แกร็กม้าตัวนี้มาก

กาลต่อมา... วันหนึ่งปรากฏว่า ม้าได้หายไปอย่างไร้ร่องรอย สุดท้ายเฒ่าชวานาจะตามมันกลับมาได้ แก่คร่ำเสียใจอย่างหนัก แทบกินไม่ได้นอนไม่หลับเสีย

ปรากฏมี**ปราชญ์**ท่านหนึ่งมาเยือนเคาะประตูบ้านเฒ่าชวานา... พอแกลเดินไปเปิดประตู นักปราชญ์จึงพูดขึ้นว่า

“ท่านอย่าด่วนเศร้าเสียใจไปเลย ครោះที่ครานี้อาจจะเป็นโชคก็ได้” พูดจบนักปราชญ์ก็ผลัดตัวจากไป

ไม่กี่วันต่อมา... ปรากฏม้าตัวนั้นหวนกลับคืน พร้อมกับพาม้าตัวเมียกลับมาด้วย เฒ่าชวานาดีใจเป็นหนักหนา หายไปหนึ่งตัวแต่ได้กลับมาตั้งสองตัว โชคดีอะไรเช่นนี้

นักปราชญ์กลับมาหาเฒ่าชวานาอีก แล้วพูดว่า

“ท่านอย่าด่วนดีใจไป โชคครานี้อาจจะเป็นเคราะห์ก็ได้” พูดจบก็จากไปอีก

วันต่อมา... ลูกชายเฒ่าชวานาได้นำม้าตัวเมียนั้นไปขี่ ปรากฏว่าม้าพยศทำเอาลูกชายชวานาตกม้าขาหัก กลายเป็นคนขาพิการทันที

เฒ่าชวานาโศกจาบภัยอีกครั้ง เสียอกเสียใจที่ลูกชายขาพิการเดินกะเผลก

นักปราชญ์ปรากฏกายที่ประตูหน้าบ้านเช่นเคย บอกกับเฒ่าชวานาว่า

“ท่านอย่าด่วนเศร้าเสียใจไปเลย ครោះที่ครานี้อาจจะเป็นโชคก็ได้” แล้วผลัดตัวจากไป

ผ่านไปไม่กี่วัน....ปรากฏทางราชการมาเกณฑ์เอาชายหนุ่มฉกรรจ์ในหมู่บ้านไปหมดเกลี้ยงเพื่อทำศึกสงคราม แต่เหลือชายหนุ่มอยู่คนเดียวคือ ลูกชายเฒ่าชวานา เนื่องจากขาพิการได้รับยกเว้น

ชายหนุ่มฉกรรจ์ที่เกณฑ์ไปทำศึกครั้งนี้ ปรากฏไม่มีผู้ใดรอดชีวิตกลับมาเลย

เฒ่าชวานาดีใจอย่างสุดซึ้ง สมจริงดังคำปราชญ์ว่าไว้ แก่โชคดีไม่ต้องเสียลูกชาย ขณะที่ดีใจเป็นล้นพ้นปราชญ์ท่านนั้นก็มาอีก... กล่าวเตือนสติว่า

“ท่านอย่าด่วนดีใจไป โชคครานี้อาจจะเป็นเคราะห์ก็ได้”

อง่าด่วนท้อถอง

ความผิดพลาดอาจกลับกลายเป็นดีได้เช่นกัน

งานวันเด็ก

...แต่เด็กที่น่ารัก

ปี'๔๘ อย่างกรายเข้ามา งานวันเด็กเริ่มก่อตัวเป็นรูปเป็นร่าง ที่งานประชุมกันด้วยความพร้อมเพรียง เพื่อเตรียมงาน“วันเด็ก” นโยบายของวันนี้จะเหมือนทุกๆปีสำหรับโครงสร้างใหญ่ แต่ส่วนหนึ่งก็แปลกออกไปตามยุคสมัย และความสำคัญประโยชน์สูงสุด อ่านมาถึงตรงนี้คงลึนกันนะสิว่า งานวันเด็กชุมชนสันติอโศกบรรยากาศเป็นเช่นไร...!ใจเย็นๆ ข้าพเจ้าจะบรรยายให้ดื่มด่ำกันเดี๋ยวนี้นะละ

งานถูกกำหนดขึ้นในอาทิตย์วันที่ ๙ มกราคม ๒๕๔๘ ด้วยความเมตตาของชาวชุมชนและญาติธรรม ที่ให้งบประมาณสิ่งต่างๆ จึงเกิดขึ้นได้อย่างสมบูรณ์ คิดดูสิ...แรกๆนี่ก็ไม่ออกด้วยซ้ำว่างานจะเกิดขึ้นได้อย่างไรเมื่ออะไรยังไม่มี แต่พอประกาศไปเพียง ๓ วัน ทุกอย่างมาพร้อม...ทั้งร้านค้าขายต่ำกว่าทุน ร้านผักไร้สารพิษ มุมโปรดของผู้ปกครองละ ร้านอาหารมังสวิรัตฟรี และซุ้มสอยดาวผจญภัย เขียนไทย คัดไทย วาดภาพ ระบายสี ละครหุ่น ซึ่งล้วนเป็นมุมโปรดของเด็กๆทั้งนั้น...

งานเริ่มด้วยบรรยากาศที่ซึ้ง แบบเป็นกันเอง สมณะและสิกขมาตุออกบิณฑบาต เด็กๆ

ตัวน้อยๆเข้าแถวเตรียมของใส่บาตรกันยาวเหยียด อิ่มบุญกันถ้วนหน้า จากนั้นพิธีกรกราบนิมนต์ **สมณะชาบซึ่งสิริเตโช**กล่าวเปิดงาน ผู้คนที่มาร่วมงานต่างนั่งฟังธรรมะที่ท่านให้ จับใจความได้ว่า “เด็กต้องกล้าทำในสิ่งที่ดี และอ่อนน้อมถ่อมตนต่อผู้ใหญ่ ส่วนผู้ใหญ่ต้องให้โอกาสเด็ก ให้เวลาเด็ก รับฟังเด็ก สร้างความอบอุ่น เมื่อเป็นเช่นนี้ ทั้งผู้ใหญ่และเด็กก็จะอยู่ร่วมกันอย่างผาสุก” การเริ่มต้น เช่นนี้ทุกปีเป็นสิ่งที่ดี ธรรมะข้อคิดดีๆจะทำให้เราดำรงชีวิตอย่างมีสติ

ลิ้นเสียง“สาธุ”ในการรับฟังธรรมจบลง ดั่งเป็นสัญญาณให้ผู้ร่วมงานและเด็ก เริ่มเข้าสู่บรรยากาศของงานอย่างเต็มตัว เน้นชุ่มสอยดาวอุณหานผาคังด้วยเด็กๆ บ้างชอบของขวัญชิ้นโตยิ้มแทบแก้มปริเดินออกมา ส่วนร้านค้าขายต่ำกว่าทุนก็แถวยาวเหยียด เพราะทุกอย่างราคา ๑๐ บาท ล้วนเป็นของดีมีคุณค่าทั้งนั้น ชุมต่างๆเปิดบริการด้วยรอยยิ้ม พอๆกับผู้เข้าชมต่างๆก็มากด้วยรอยยิ้มที่อบอุ่นเช่นกัน

บรรยากาศบนเวที มีการประมูลของรักของหวงของผู้ใจดี โดยเริ่มต้นด้วยราคา ๑ บาท เท่านั้น การประมูลเป็นไปด้วยความสนุกสนาน เพราะส่วนใหญ่มีน้อยๆเสียงเล็กๆจะเป็นผู้ประมูล ราคาชนะส่วนใหญ่ พิธีกรต้องถามผู้ปกครองข้างๆว่าจ่ายไหวไหม...เรียกเสียงฮาให้กับผู้ร่วมงานได้เยาะที่เดียว ส่วนเงินที่ประมูลได้จะนำไปสมทบทุนในการจัดค่ายยุวพุทธในกลางเดือนเมษายน ถือว่าคุ้มสุดคุ้มที่เดียว

ที่เกินความคาดหมายคงจะเป็น **รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข คุณสุดารัตน์ เกยุราพันธ์** และ**ทีมงาน**ได้มาร่วมงานพูดคุยกับพวกเราเด็กๆและผู้ใหญ่ ท่านเล่าถึงบรรยากาศของเด็กที่ประสบภัย

คลื่นยักษ์สึนามิที่ อ.ตะกั่วป่า จ.พังงา “เด็กๆที่นั่นสะท้อนความรู้สึก....เขาไม่ต้องการของขวัญในวันเด็ก แต่เขาต้องการพ่อแม่ของเขาที่เสียชีวิตจากภัยพิบัติคืนมา” โอ้! จะมีสิ่งใดล้ำค่าเท่าการได้อยู่ร่วมกับคนที่เรารักและบูชาอย่างพ่อแม่...สงสารเด็กคนนั้นจัง มีเด็กที่ยืนอยู่ไกลๆได้เอ่ยออกมาว่า “ช่างโชคดีที่แม่และพ่อของหนูอยู่พร้อมหน้าหนูจะทำดีเพื่อแม่และพ่อให้มากขึ้น” อ้า...ช่างเป็นประโยคที่ทำให้รู้สึกดียิ่งนัก....มีการประกวดร้องเพลง สำหรับเด็กที่กล้าหาญเสียงดีหรือแม่แต่เสียงไม่ดีแต่ใจถึง เวทีนี้เปิดโอกาส...แหม...ทำเอาเวทีมีลีลันมาก

หลังจากนั้นมีการประกาศรางวัลต่างๆสำหรับการเขียนไทย คัดไทย วาดภาพ ก็ภูมิใจยิ้มแป้นกันถ้วนหน้า....

เที่ยงเข้าสู่บรรยากาศกีฬาอารีเย กีฬาที่ได้รับความสนใจมากที่สุด น่าจะเป็นกิกนวิบาก พอๆกับกีฬาปิดตาตีปี่บ เรียกลีเสียงเชียร์กันกึกก้อง ส่วนกีฬาบรูซบูพการี ลูกป้อนข้าวแม่ เรียกน้ำตาแห่งความตื่นตันได้มากที่สุด....ซึ่งผู้ชนะเลิศจะได้รับรางวัลพิเศษคือรูปภาพพ่อท่านเอาไว้เป็นกำลังใจในการทำความดีด้วยนะจะบอกให้ กิจกรรมนี้น่าประทับใจ...โดยเฉพาะผู้เป็นแม่...

สุดท้ายมาถึงช่วงปิดงานของวันนี้จนได้ **สมณะกล้าตาย ปฟโล** กล่าวปิดงาน จากนั้นทุกคนต่างช่วยกันเก็บงาน ทำความสะอาดร่วมกันอย่างขยันขันแข็ง พริบ...เดียว....ทุกอย่างคืนสู่สภาพเดิม....เหลือไว้เพียงความทรงจำที่แสนประทับใจนั้นไงล่ะ....รอยยิ้มของเด็กๆของทุกคนที่มาร่วมงาน....

